

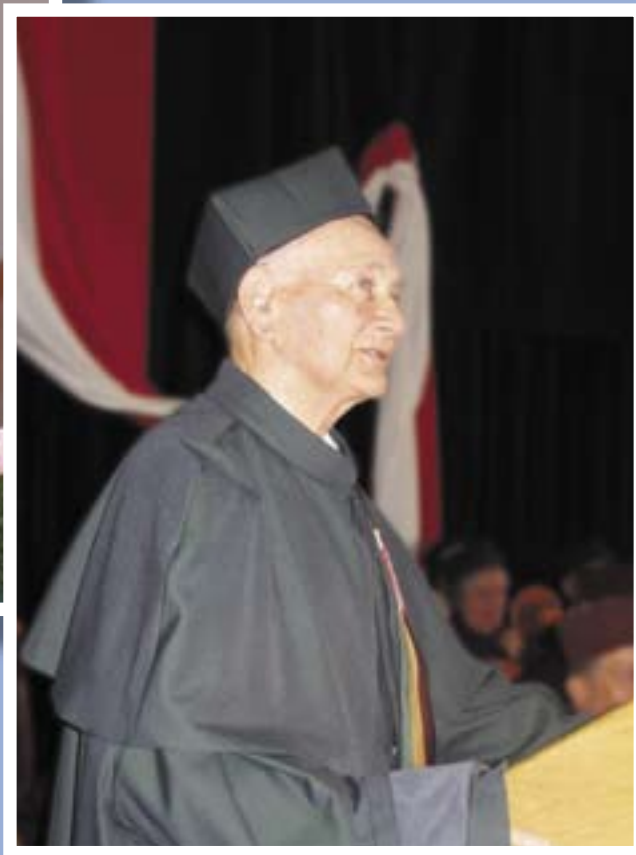

BIULETYN INFORMACYJNY POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

2(14)/2005 UROCZYSTOŚĆ NADANIA TYTUŁÓW DOKTORA HONORIS CAUSA POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

**profesorowi
Henrykowi Hawrylakowi**

**profesorowi
Stanisławowi Kocańdzie**

REKTOR

Dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, prof. PL

Studia rozpoczął w roku 1970 w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie. Z wykształcenia jest inżynierem mechanikiem. Od 1974 roku pracuje w macierzystej uczelni. Rozprawę doktorską obronił w 1981 roku. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych nadała Mu Rada Wydziału Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej w 1996 roku. Rok później został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Politechnice Lubelskiej. W latach 1993-1999 pełnił funkcję prodziekana ds. studenckich Wydziału Mechanicznego PL. Od 2000 roku kieruje jedną z największych katedr w uczelni, Katedrą Podstaw Inżynierii Produkcji. Od 2002 r. pełni funkcję rektora PL. W kadencji 2005-2008 jest wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych. Zainteresowania naukowe prof. J. Kuczmaszewskiego dotyczą konstrukcyjnych i technologicznych problemów wytrzymałości adhezyjnych połączeń metali. W dorobku naukowym posiada ponad 100 opublikowanych prac, 4 patenty, liczne recenzje oraz niepublikowane opracowania dla przemysłu. Wiele uwagi poświęca problemom kształcenia. W kadencji 1999-2002 pełnił funkcję przewodniczącego Senackiej Komisji Dydaktyczno-Wychowawczej oraz był członkiem Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych. Za rzecz bardzo ważną uważa potrzebę popularyzacji wiedzy, wygłaszał wykłady na otwartych zebraniach SIMP, seminariach w uczelniach krajowych i zagranicznych z którymi współpracuje. Jest członkiem Komisji Budowy i Eksploatacji Maszyn, Elektrotechniki i Budownictwa Oddziału PAN w Lublinie oraz członkiem rzeczywistym Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.

PROREKTOR DS. OGÓLNYCH

Prof. dr hab. inż. Marek Opielak

W 1974 r. ukończył Wydział Mechaniczny ówczesnej WSInż. uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Następnie rozpoczął pracę w Instytucie Budownictwa Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa na stanowisku inżyniera ds. badań. W 1976 r., po ukończeniu studiów magisterskich na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie, rozpoczął pracę w Zakładzie Maszyn Spożywczych WSInż. na stanowisku asystenta. W 1980 roku na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w roku 1997 stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie inżynierii rolniczej – maszyn przemysłu spożywczego. W 2003 r. otrzymał tytuł profesora nauk rolniczych. Od roku 2000 kieruje Katedrą Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki Wydziału Mechanicznego (pierwotna nazwa Katedra Maszyn Przemysłu Spożywczego). Od 2002 r. jest prorektorem ds. ogólnych PL.

W kadencji 2004-2008 pełni funkcję wiceprezesa Polskiego Towarzystwa Inżynierii i Techniki Przemysłu Spożywczego „SPOMASZ” oraz członka rady programowej ogólnopolskiego czasopisma „Postępy techniki przetwórstwa spożywczego”. Jest członkiem sekcji techniki w przetwórstwie rolno-spożywczym Komitetu Techniki Rolniczej PAN, członkiem Wydziału V Nauk Technicznych Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, w kadencji 2003-2006 członkiem Komisji XII – Budowy i Eksploatacji Maszyn, Komisji II – Podstaw i Zastosowań Fizyki i Chemii w Technice i Rolnictwie Oddziału PAN w Lublinie. Należy również do Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich, Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej. Jest także członkiem Wydziału IV Nauk Technicznych LTN. Od 19991 r. jest biegłym z listy Sądu Wojewódzkiego w Lublinie. Odznaczony: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2003), Złotym Krzyżem Zasługi (2004) oraz złotą honorową odznaką Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich.

PROREKTOR DS. NAUKI

Prof. dr hab. Witold Stępniewski

Ukończył studia chemiczne na Wydz. Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym UMCS w roku 1970. Bezpośrednio po tym rozpoczął pracę w Instytucie Agrofizyki PAN w Lublinie, gdzie uzyskał stopień doktora (1975 r.), stopień doktora habilitowanego (1980 r.) i tytuł profesora (1989 r.) oraz zajmował kolejno stanowiska od asystenta do profesora zwyczajnego. Pracę w Politechnice Lubelskiej rozpoczął w 1993 roku. Kieruje Katedrą Inżynierii Ochrony Powierzchni Ziemi w Wydziale Inżynierii Środowiska. W latach 1996-2002 pełnił funkcję prodziekana ds. ogólnych WBiS, a w latach 1998-2002 uczelnianego koordynatora programu Sokrates-Erazmus. W latach 1996-99 był członkiem komitetu naukowego Człowiek i Środowisko przy Prezydium PAN. Przebywał na stażach naukowych m.in. w USA, RFN, Francji i Chinach. Od 2002 r. jest prorektorem ds. nauki PL.

Zainteresowania naukowe prof. Stępniewskiego dotyczą ekologii gleby oraz inżynierii i ochrony środowiska, w szczególności ochrony powierzchni ziemi, rekultywacji wysypisk i emisji gazów cieplarnianych oraz kinetyki utleniania metanu w glebie i w nadkładzie rekultywacyjnym wysypisk.

PROREKTOR DS. KSZTAŁCENIA

Dr hab. inż. Andrzej Wac-Włodarczyk, prof. PL

Dyplom inżyniera elektryka uzyskał w 1970 roku na Wydziale Elektrycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie, natomiast magistra matematyki w 1977 roku kończąc studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W 1983 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w 1999 r. - stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie elektrotechnika. Od 1999 r. pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej, kierując Zakładem Elektrotechniki Teoretycznej w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii. W latach 2000-2002 pełnił funkcję prorektora ds. ogólnych PL.

Działalność naukowa Profesora obejmuje przede wszystkim teorię obwodów nieliniowych w elektrotechnice teoretycznej, a w szczególności elementy i układy magnetyczne w przetwornikach częstotliwości, właściwości i zastosowania miękkich materiałów magnetycznych, głównie nanokrystalicznych i szkieł magnetycznych oraz zakłócenia elektromagnetyczne i akustyczne i ich oddziaływanie na organizmy żywe.

Należy do licznych towarzystw i organizacji naukowych oraz branżowych.

Drodzy Czytelnicy,

Witamy po wakacjach! Mamy nowy rok akademicki, a z nim nową kadencję władz rektorskich i dziekańskich w uczelni. Anatol France napisał: Aby tworzyć dzieło trzeba planować i marzyć. Planów, a tym bardziej marzeń, nam nie brakuje.

Za sobą pozostawiamy natomiast okres, który zapisał się w historii uczelni dynamicznymi przemianami na wielu obszarach. W bieżącym numerze piszemy jedynie o wydarzeniach z pierwszego półrocza 2005 r.

W maju Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej obchodził jubileusz 40-lecia istnienia. Podczas Święta Politechniki odbyła się uroczysta promocja doktorów i doktorów habilitowanych. Symboliczne znaczenie miało wręczenie 25-tysięcznemu absolwentowi dyplomu ukończenia studiów. Nadane zostały dwa tytuły doktora honoris causa Politechniki Lubelskiej: prof. Henrykowi Hawrylakowi oraz prof. Stanisławowi Kocańdzie. Od stycznia funkcjonuje Wydział Inżynierii Środowiska, piąty wydział w naszej uczelni. Podjętych zostało wiele prac inwestycyjnych. W sposób aktywny zaznaczyły swoją obecność w uczelni koła naukowe, zespoły artystyczne, kluby sportowe. Warto podkreślić, że „GAMZA” świętowała 35-lecie działalności. W ramach spotkań „spichlerzowych” gościliśmy prof. Mariana Żenkiewicza, przewodniczącego Komisji Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP.

Nie ominęły nas jednak sprawy smutne. Odeszli z naszego grona: prof. Iwo Pollo, doc. Wacław Jaśkiewicz, doc. Kazimierz Sobiesiak oraz Janusz Kępa. Cześć Ich pamięci!

A na ten nowy 2005/2006 rok akademicki życzymy:

OBY WYPADŁO DOBRZE, SZCZĘŚLIWIE I POMYŚLNIE!

Redakcja

BIULETYN INFORMACYJNY POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

2(14)/2005

Wydarzenia.....	2
Kronika rektorska	4
Informacja o pracach Senatu	6
Święto Politechniki Lubelskiej 2005	10
Obchody 40-lecia Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.....	12
13 maja – dzień imprez kulturalno-sportowych	14
Uroczyste posiedzenie Senatu PL z okazji nadania tytułów doktora honoris causa	16
Dziekan Wacław M. Jaśkiewicz	21
Pożegnania	22
Dydaktyka i sprawy studenckie w kadencji 2002–2005	27
Organizacja roku akademickiego 2005/2006	29
Liczy się przede wszystkim praca	30
Tajemnice świata nauki	32
Spotkania „spichlerzowe”	35
Delegacja z Japonii w Politechnice	36
Narkotyki – od ciekawości do pułapki uzależnienia	37
Pracownicy Politechniki nagrodzeni	38
Perspektywy dla maturzystów	39
Zawsze będziemy pamiętać o naszych studiach	40
Portugalska układanka.....	41
Studia w Santiago de Compostela	42
Z życia kół naukowych	43
Wydział Mechaniczny	48
Władze wydziału w kadencji 2005–2008	
Rozwój kadry naukowej	
Konferencje	
Współpraca międzynarodowa	
Wydarzenia	
Wydział Elektrotechniki i Informatyki	51
Władze wydziału w kadencji 2005–2008	
Rozwój kadry naukowej	
Program ZPORR w Katedrze Elektroniki	
Konferencje, seminaria	
Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.....	56
Władze wydziału w kadencji 2005–2008	
Jubileusz Wydziału	
Zmiany organizacyjne	
Rozwój kadry naukowej	
Wyróżnienia, nagrody	
Współpraca międzynarodowa	
Konferencja	
Pożegnania	
Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki	58
Władze wydziału w kadencji 2005–2008	
Rozwój kadry naukowej	
Laboratorium technik multimedialnych	
Seminarium	
Współpraca międzynarodowa	
Wydarzenia	
Książki	
Wydział Inżynierii Środowiska	60
Władze wydziału w kadencji 2005–2008	
Nagrody, awanse...	
Wydarzenia	
Współpraca międzynarodowa	
Biblioteka Główna PL.....	62
Życie studenckie	62
Dni Kultury Studenckiej – Juwenalia 2005	
Jubileusz 35-lecia FTT „GAMZA”	
Trochę podróży i ciągła praca	
Popstrykaliśmy	
Zagraj z najlepszym, czyli...	
Przygotowania do sezonu	
AZS	
Dobre występy kickboxerów	

Wydarzenia

LUTY 2005

Na początku lutego odbyły się wybory pierwszych władz nowopowstałego Wydziału Inżynierii Środowiska na kadencję 2002-2005. 2 lutego dziekanem wydziału wybrany został dotychczasowy dyrektor Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska prof. dr hab. Lucjan Pawłowski. Wybory prodziekanów odbyły się dnia 4 lutego. Prodziekanem ds. ogólnych został dr hab. Henryk Sobczuk, prof. PL. Funkcję prodziekana ds. nauki pełni dr hab. Marzenna R. Dudzińska, prof. PL, a prodziekana ds. kształcenia – dr inż. Kazimierz Bonetyński.

☞

8 lutego w sali widowiskowej Chatki Żaka odbył się, już po raz trzeci, koncert karnawałowy w wykonaniu zespołów artystycznych Politechniki Lubelskiej.

☞

21 lutego w Sali Kolumnowej Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego odbyła się, już po raz drugi, uroczystość wręczenia Nagród Gospodarczych Wojewody Lubelskiego. W kategorii „Wynalazek w dziedzinie produktu lub technologii” Nagrodę Gospodarczą Wojewody Lubelskiego otrzymał zespół pracowników Politechniki Lubelskiej i Lubelskiej Wytwórni Dźwigów Osobowych LIFT SERVICE S.A. pracujący pod kierownictwem dr. hab. inż. Jana Kolano, prof. PL.

⇒ Pracownicy Politechniki nagrodzeni

MARZEC 2005

3 marca odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

☞

4 marca w gabinecie prorektora ds. nauki odbyło się pierwsze posiedzenie Kapituły Konkursowej do rozpatrzenia wniosków o przyznanie stypendiów doktoranckich w ramach realizowanego na Politechnice Lubelskiej projektu „Intensyfikacja działań innowacyjnych regionu poprzez system stypendiów doktorskich”, w składzie: prorektor ds. nauki PL prof. Witold Stępniewski, prof. Tadeusz Janowski, prof. Barbara Surowska i Elżbieta Lewandowska. Jest to projekt współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Celem projektu jest stworzenie korzystniejszych warunków finansowych uczestnikom studiów doktoranckich poprzez utworzenie funduszu stypendialnego. Do Komisji Konkursowej wpłynęło 7 wniosków i Kapituła przyznała 5 stypendiów doktoranckich

na rok akademicki 2004/2005 na Wydziałach: Mechanicznym oraz Elektrotechniki i Informatyki PL.

Od lewej: prof. Tadeusz Janowski, Elżbieta Lewandowska, prof. Witold Stępniewski, prof. Barbara Surowska

☞

6-8 marca na zaproszenie prof. Henryki Stryczewskiej, dyrektora Instytutu Elektrotechniki i Elektrotechnologii Wydziału Elektrotechniki i Informatyki, gościła w Politechnice Lubelskiej delegacja z Uniwersytetu w Kanazawa w Japonii.

⇒ Delegacja z Japonii w Politechnice

☞

11 marca, zgodnie z tradycją lat ubiegłych, Politechnika Lubelska otworzyła swoje drzwi dla kandydatów na studia. Na spotkanie do auli im. Rektora Stanisława Podkowy licznie przybyła młodzież nie tylko z Lublina. Dzień „otwartych drzwi” był okazją do bliższego poznania oferty dydaktycznej uczelni, a w szczególności zasad rekrutacji na I rok studiów w roku akademickim 2005/2006. Można również było uzyskać informacje o szeroko pojętym życiu studenckim, a więc o działających organizacjach i kołach naukowych, współpracy międzynarodowej, zakwaterowaniu. Po części ogólnej młodzież udała się na zwiedzanie pracowni i laboratoriów w poszczególnych wydziałach.

☞

17-19 marca Politechnika Lubelska prezentowała swoją ofertę dydaktyczną podczas IV Międzynarodowego Salonu Edukacyjnego PERSPEKTYWY 2005.

⇒ Perspektywy dla maturzystów

18 marca w budynku przy ulicy Okopowej 8 w Lublinie otwarte zostały nowe laboratoria Katedry Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej Wydziału Elektrotechniki i Informatyki.

KWIECIEŃ 2005

6 kwietnia odbyło się nadzwyczajne posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej, na którym Senat złożył hołd niezwykłej Osobowości Ojca Świętego Jana Pawła II.

Przesłanie Senatu Politechniki Lubelskiej do Społeczności Uczelni w hołdzie Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II

*Przecież nie cały umieram.
To, co we mnie niezniszczalne, trwa.
„Tryptyk rzymski”*

Senat Politechniki Lubelskiej wyraża głęboki smutek po śmierci Ojca Świętego Jana Pawła II.

Łączymy się w eschatologicznej zadumie o sprawach ostatecznych, ale jednocześnie w wierze o nieprzemijającej wartości Jego Pontyfikatu.

Senat Politechniki Lubelskiej składa hołd niezwykłej Osobowości Ojca Świętego i wyraża przekonanie, że spuścizna Jego wiedzy, miłości, solidarności, dobroci i mądrości będzie dla Polski i Polaków ważnym drogowskazem w codziennych działaniach.

Jan Paweł II wielokrotnie spotykał się ze środowiskiem akademickim zapewniając, że nosi głęboko w swoim sercu sprawy kultury i nauki polskiej. Błogosławił studentom i pracownikom na trud ich pracy. Te szczególne gesty wspólnoty i łaski, ale także wiedza płynąca z Jego dzieł niech będą dla nas trwałą inspiracją w budowaniu Uczelni opartej na prawdzie, wzajemnym szacunku, mądrości i odpowiedzialności.

**Senat
Politechniki Lubelskiej**
Lublin, dnia 6 kwietnia 2005 r.

16 kwietnia o godz. 17.00 w Centrum Kongresowym AR w Lublinie przy ul. Akademickiej 4 odbył się Galowy Koncert Jubileuszowy z okazji 35-lecia Formacji Tańca Towarzystwa Politechniki Lubelskiej „GAMZA”.

⇒ Jubileusz 35-lecia...

28 kwietnia odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

MAJ 2005

9-12 maja Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej obchodził Jubileusz 40-lecia działalności.

⇒ Obchody 40-lecia

11 maja zorganizowane zostało Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej.

⇒ Z życia kół naukowych

13 maja odbyły się główne uroczystości związane ze „Świętem Politechniki Lubelskiej”.

⇒ Święto Politechniki Lubelskiej 2005

17 maja odbyła się konferencja pt. „Narkotyki – od ciekawości do pułapki uzależnienia”.

⇒ Narkotyki...

17-22 maja Samorzady Studentów: Politechniki Lubelskiej, Akademii Medycznej, Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji oraz Wyższej Szkoły Dziennikarskiej im. M. Wańkowicza, były organizatorami Juwenaliów 2005.

⇒ Dni Kultury Studenckiej Juwenalia 2005

22-27 maja Katedra Mechaniki Ciała Stałego była organizatorem Międzynarodowej Konferencji pt. „Multiscale Modelling of Damage and Fracture Processes in Composite Materials”.

⇒ WIBiS – Konferencja

30 maja-1 czerwca odbyła się X Międzynarodowa Konferencja pt. „Badania symulacyjne w technice samochodowej”.

⇒ WM – Konferencje

31 maja odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

CZERWIEC 2005

2-3 czerwca Instytut Technologicznych Systemów Informatycznych oraz Katedra Organizacji Przedsiębiorstwa zorganizowały VI Międzynarodową Konferencję Naukowo-Techniczną pt. „Technologiczne Systemy Informatyczne w Inżynierii Produkcji i Kształceniu Technicznym”.

⇒ WM – Konferencje

12-15 czerwca odbyły się X Profesorskie Warsztaty Naukowe pt. „Przetwórstwo Tworzyw Polimerowych”.

⇒ WM – Konferencje

13 czerwca w Trybunale Koronnym zawarte zostało porozumienie dotyczące utworzenia Lubelskiego Zintegrowanego Systemu Bezpieczeństwa Akademickiego stanowiącego platformę wspólnego działania na rzecz kontynuacji i rozwijania inicjatyw mających poprawić stan bezpieczeństwa i porządku publicznego.

13 czerwca miało miejsce ostatnie pożegnanie prof. Iwo Pollo, byłego Rektora Politechniki Lubelskiej.

⇒ Pożegnania

16 czerwca w auli im. Rektora Stanisława Podkowy w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej odbyło się uroczyste, otwarte posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej, na którym nadane zostały tytuły DOKTORA HONORIS CAUSA Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. HENRYKOWI HAWRYŁAKOWI oraz prof. dr hab. inż. STANISŁAWOWI KOCĄNDZIE.

⇒ Uroczyste posiedzenie Senatu PL...

16 czerwca w „Spichlerzu” odbyło się spotkanie z prof. Marianem Żenkiewiczem, przewodniczącym Komisji Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP, którego organizatorem była Rada Klubu FORUM-POLITECHNIKA. Tematem dyskusji była ustawa o szkolnictwie wyższym.

⇒ Spotkania spichlerzowe

27 czerwca odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

Kronika rektorska

- Dnia 21 lutego 2005 r. w Rektor wziął udział w uroczystości wręczenia Nagród Gospodarczych Wojewody Lubelskiego. Wojewoda Andrzej Kurowski wręczył honorowe nagrody i wyróżnienia firmom, które aktywnie włączają się w rozwój Lubelszczyzny. W kategorii „Wynalazek w dziedzinie produktu lub technologii” Nagrodę Gospodarczą Wojewody Lubelskiego uzyskała Politechnika Lubelska za wdrożenie do produkcji sterownika wind osobowych. Zespołem realizującym projekt kierował dr hab. inż. Jan Kolano, prof. PL. Sterownik wdrożyła Lubelska Wytwórnia Dźwigów Osobowych LIFT SERVICE S.A., współlaureat Nagrody.
- Dnia 23 lutego 2005 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu z Ministrem Nauki i Informatyzacji prof. Michałem Kleiberem, które odbyło się w Sali Senatu Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.
- W dniach 24-26 lutego 2005 r. Rektor wziął udział w połączonych posiedzeniach Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych oraz Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Gospodarzem spotkań była Politechnika Wroclawska.
- Dnia 17 marca 2005 r. Rektor odwiedził IV Międzynarodowy Salon Edukacyjny „PERSPEKTYWY 2005” w Warszawie, podczas którego swoją ofertę dydaktyczną prezentowała m.in. Politechnika Lubelska. Pod jednym dachem zgromadzonych było kilkuset wystawców – szkoły średnie, uczelnie wyższe z kraju i zagranicy, szkoły językowe oraz wydawnictwa.
- Dnia 17 marca 2005 r. Rektor uczestniczył w konferencji pt. „Gospodarka a Nauka”, której organizatorem był Marszałek Sejmu RP Włodzimierz Cimoszewicz. Spotkanie odbyło się w Sali Kolumnowej Sejmu w Warszawie. Celem konferencji było przedstawienie osiągnięć i problemów polskiego środowiska naukowego – PAN, wyższych uczelni i jednostek przemysłowych.
- Dnia 18 marca 2005 r. w budynku przy ulicy Okopowej 8 w Lublinie otwarte zostały nowe laboratoria Katedry Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej Wydziału Elektrotechniki i Informatyki.

- W dniach 21-23 marca 2005 r. Rektor przebywał z wizytą w Mińsku na Białorusi. W czasie swojego pobytu Rektor odwiedził trzy uczelnie: Białoruski Państwowy Uniwersytet, Białoruski Państwowy Uniwersytet Techniczny oraz Białoruski Państwowy Uniwersytet Technologiczny. Dnia 22 marca 2005 r. zostało podpisane porozumienie między Białoruskim Państwowym Uniwersytetem a Politechniką Lubelską dotyczące rozwoju i wzmocnienia współpracy międzynarodowej w dziedzinach edukacji, nauki i technologii.

- Dnia 24 marca 2005 r. Rektor prof. Józef Kuczmaszewski, Prorektor ds. nauki prof. Witold Stępniewski oraz Prorektor ds. kształcenia dr inż. Adam Wasilewski, na zaproszenie Wojewody Lubelskiego Andrzeja Kurowskiego oraz Rektora UMCS prof. Mariana Harasimiuka, uczestniczyli w spotkaniu z Panem Premierem Markiem Belką. Spotkanie, które odbyło się w Auli Centrum Języka i Kultury Polskiej dla Polonii i Cudzoziemców w Lublinie, dotyczyło funkcjonowania Europejskiego Kolegium Polskich i Ukraińskich Uniwersytetów. Słuchacze EKPİUU są jednocześnie doktorantami pięciu publicznych uczelni Lublina: Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Politechniki Lubelskiej, Akademii Rolniczej oraz Akademii Medycznej.
- Dnia 12 kwietnia 2005 r. Rektor uczestniczył w uroczystej Gali Konkursu Lubelski Orzeł Biznesu 2004 (II edycja) organizowanego przez Lubelski Związek Pracodawców zrzeszony w Konfederacji Pracodawców Polskich. Spotkanie, w którym wzięli udział m.in. przedstawiciele władz rządowych i samorządowych oraz organizacji biznesowych, odbyło się w Sali Kolumnowej Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego.
- Dnia 15 kwietnia 2005 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu poświęconemu założeniom i realizacji programu „Sieć Uczelni Wolnych od Uzależnień”, które odbyło się w Dworku Staropolskim KUL. W spotkaniu z rektorami wyższych uczelni Lublina oraz z przedstawicielami władz państwowych i samorządowych, wzięła udział Minister Barbara Labuda, Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP.

- Dnia 22 kwietnia 2005 r. Rektor wziął udział w uroczystościach wręczenia nagród w ramach szóstej edycji Wojewódzkiego Otwartego Konkursu o „Laur Konserwatorski 2005”, organizowanego pod patronatem Generalnego Konserwatora Zabytków, Wojewody Lubelskiego i Marszałka Województwa Lubelskiego. Uroczystość była powiązana z jubileuszem 85-lecia działalności służb konserwatorskich na Lubelszczyźnie. Podczas spotkania wręczono również wyróżnienia Ministra Kultury w postaci odznak „Za opiekę nad zabytkami”.
- Dnia 22 kwietnia 2005 r. Rektor uczestniczył w posiedzeniu Komitetu Honorowego Obchodów Święta 3 Maja 2005 roku, 214-tej rocznicy uchwalenia Konstytucji 3 Maja, które odbyło się w siedzibie Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego.
- Dnia 26 kwietnia 2005 r. Rektor uczestniczył w obradach plenarnych XI Konferencji Naukowo-Technicznej REE 2005 „Rynek Energii Elektrycznej: Bezpieczeństwo energetyczne Polski w strukturze Unii Europejskiej”. Konferencja, zorganizowana przez Katedrę Elektrowni i Gospodarki Energetycznej Politechniki Lubelskiej, odbywała się w dniach 25-27 kwietnia 2005 roku w Kazimierzu Dolnym.
- Dnia 26 kwietnia 2005 r. Rektor uczestniczył w zebraniu sprawozdawczym Komisji Zakładowej NSZZ Solidarność Politechniki Lubelskiej.
- Dnia 3 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w obchodach Narodowego Święta 3 Maja, które rozpoczęło się uroczystą sesją Rady Miasta Lublin o godz. 9.00 w Trybunale Koronnym na Starym Mieście.
- Dnia 4 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w uroczystości oddania do użytku budynku Zakładów Teoretycznych II Akademii Medycznej w Lublinie przy ul. Jaczewskiego 4/6.
- W dniach 5-7 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, której organizatorem była Politechnika Rzeszowska. Głównym punktem spotkania był wyjazd do Lwowa i udział w obchodach 160-lecia Politechniki Lwowskiej.
- Dnia 11 maja 2005 r. Rektor był gościem Akademickiego Radia Centrum. Rozmowa dotyczyła obchodów Święta Politechniki Lubelskiej.
- Dnia 11 maja 2005 r. odbyła się konferencja prasowa poświęcona obchodom Święta Politechniki Lubelskiej. Rektor prof. Józef Kuczmaszewski przedstawił szczegółowy program Święta, podkreślając uroczystości odbywające się w dniu 13 maja tj. promocję doktorską, wręczenie medali i dyplomów najlepszym absolwentom oraz wręczenie dyplomu 25-tysięcznemu absolwentowi. Wymienił również inne imprezy, w tym piknik integracyjny. Prorektor ds. kształcenia dr inż. Adam Wasilewski zapoznał dziennikarzy z historią Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej i jego największymi osiągnięciami oraz omówił uroczystości związane z 40-leciem wydziału. Szczególną uwagę zwrócił na uroczyste posiedzenie Rady Wydziału, podczas którego odbędzie się odsłonięcie tablicy pamiątkowej i nadanie Auli I imienia Stanisława Matyaszeńskiego, pierwszego dziekana wydziału.
- Dnia 12 maja 2005 r. Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski oraz Rektor Białoruskiego Państwowego

Uniwersytetu Technologicznego w Mińsku prof. Iwan Michajłowicz Żarskij, podpisali umowę o współpracy między obu uczelniami.

- Dnia 12 maja 2005 r. Rektor wziął udział w uroczystym posiedzeniu Rady Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej z okazji 40-lecia Wydziału. W trakcie uroczystości odbyło się odsłonięcie tablicy pamiątkowej i nadanie auli I imienia Stanisława Matyaszeńskiego, pierwszego dziekana Wydziału, a także wręczenie okolicznościowych medali emerytowanym pracownikom Wydziału.
- Dnia 13 maja 2005 r. Rektor przewodniczył uroczystościom odbywającym się z okazji „Święta Politechniki Lubelskiej”.
- Dnia 17 maja 2005 r. Rektor otworzył konferencję poświęconą problematyce narkomanii pt. „Narkotyki – od ciekawości do pułapki uzależnienia”. Celem konferencji jest przybliżenie tematyki związanej z narkomanią oraz przedstawienie sposobów jej przeciwdziałania.

- Dnia 18 maja 2005 r. Rektor otworzył sympozjum pt. „Praca dla informatyka”, którego organizatorem było Koło Naukowe Informatyków „Pentagon”.
- W dniach 19-22 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w trzynastym posiedzeniu Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych. Jego organizatorem była Politechnika Śląska, która obchodziła Jubileusz 60-lecia swego istnienia.
- W dniach 22-24 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w posiedzeniu Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w Łodzi. W trakcie obrad dokonano wyboru nowych władz KRASP. Przewodniczącym Konferencji został prof. Tadeusz Luty, Rektor Politechniki Wrocławskiej, natomiast Wiceprzewodniczącymi: prof. Tomasz Borecki (SGGW) i prof. Karol Musioł (UJ). Z posiedzeniem Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich związany był Jubileusz łódzkich uczelni: Uniwersytetu Łódzkiego, Politechniki Łódzkiej, Uniwersytetu Medycznego, Akademii Muzycznej oraz Akademii Sztuk Pięknych. 22 maja 2005 roku odbyło się posiedzenie Prezydium KRASP w Politechnice Łódzkiej, a 23 maja 2005 roku posiedzenie Zgromadzenia Plenarnego KRASP w Uniwersytecie Łódzkim.
- Dnia 30 maja 2005 r. Rektor uczestniczył w obchodach 60-tej rocznicy powstania Politechniki Krakowskiej.

- Dnia 1 czerwca 2005 r. Rektor wziął udział w uroczystościach z okazji 40-lecia Politechniki Świętokrzyskiej w Kielcach.
- Dnia 2 czerwca 2005 r. Prorektor ds. ogólnych prof. Marek Opielak, w imieniu Rektora prof. Józefa Kuczmaszewskiego, otworzył VI Międzynarodową Konferencję Naukowo-Techniczną pt. „Technologiczne systemy informacyjne w inżynierii produkcji i kształceniu technicznym”. Jej organizatorami byli: Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych Politechniki Lubelskiej, Katedra Organizacji Przedsiębiorstwa Politechniki Lubelskiej oraz Lubelskie Towarzystwo Naukowe.
- Dnia 13 czerwca 2005 r. w Trybunale Koronnym Rektor uczestniczył w spotkaniu, podczas którego zawarte zostało porozumienie dotyczące utworzenia Lubelskiego Zintegrowanego Systemu Bezpieczeństwa Akademickiego stanowiącego platformę wspólnego działania na rzecz kontynuacji i rozwijania inicjatyw mających poprawić stan bezpieczeństwa i porządku publicznego. Pod tekstem porozumienia podpisali się: Prezydent Miasta Lublina, Komendant Miejski Policji w Lublinie, Komendant Miejski Państwowej Straży Pożarnej w Lublinie, Komendant Straży Miejskiej Miasta Lublina, Rektorzy: Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Akademii Medycznej, Akademii Rolniczej, Politechniki Lubelskiej, Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie, Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji w Lublinie.
- Dnia 16 czerwca 2005 r. w Rektor uczestniczył w kolejnym spotkaniu zorganizowanym przez Radę Klubu FORUM-POLITECHNIKA. Gościem spotkania był prof. Marian Żenkiewicz, przewodniczący Komisji Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP, który rozpoczął dyskusję na temat nowej ustawy o szkolnictwie wyższym.
- Dnia 18 czerwca 2005 r. Rektor wziął udział w uroczystej promocji oficerskiej w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie.
- W dniach 20-21 czerwca 2005 r. Rektor uczestniczył w konferencji zorganizowanej przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu w Warszawie.
- Dnia 22 czerwca 2005 r. Rektor wziął udział w uroczystości nadania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu

Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie prof. Franciszkowi Ziejce, Rektorowi Uniwersytetu Jagiellońskiego i Przewodniczącemu Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

- Dnia 25 czerwca 2005 r. Rektor gościł delegację z uczelni petersburskich w składzie: prof. Siergiej Karmanienko, prorektor ds. międzynarodowych Petersburskiego Państwowego Uniwersytetu Elektrotechnicznego, Irina Iszczenko, zastępca prorektora ds. międzynarodowych Państwowego Uniwersytetu Petersburskiego oraz prof. Włodzimierz Długopolow, zastępca dyrektora Instytutu Międzynarodowych Programów Kształcenia Petersburskiego Państwowego Uniwersytetu Politechnicznego.

- Dnia 25 czerwca 2005 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu poświęconemu problematyce rozwoju regionalnego województwa lubelskiego, którego organizatorem był Marszałek Województwa Lubelskiego.
- W dniach 29.06-02.07.2005 r. Rektor uczestniczył w ostatnim w tej kadencji posiedzeniu Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRPUT), której organizatorami były Politechnika Szczecińska i Akademia Morska w Szczecinie. Podczas obrad w Świnoujściu wybrano przewodniczącego na kadencję 2005-2008, którym został prof. Jan Krysiński, Rektor Politechniki Łódzkiej. Zastępcami przewodniczącego KRPUT zostali: prof. Józef Kuczmaszewski, Rektor Politechniki Lubelskiej oraz prof. Janusz Rachoń, Rektor Politechniki Gdańskiej.

Informacja o pracach Senatu PL

(luty–czerwiec 2005)

Przedmiotem obrad były następujące sprawy i zagadnienia:

- zatwierdzono *Sprawozdanie z działalności Politechniki Lubelskiej za kadencję 2002–2005, w tym za rok akademicki 2004/2005* oraz jednomyślnie pozytywnie oceniono działalność Rektora,
- uchwalono *Regulamin Wyborczy Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2005 – 31.08.2008,*

- przedstawiono informacje na temat suplementu do dyplomu oraz omówiono problematykę domów i stołówek studenckich,
- podjęto uchwałę w sprawie przekształcenia Katedry Stereomechaniki Inżynierskiej w Katedrę Ciała Stałego,
- przedstawiono plan remontów na 2005 r. w Politechnice Lubelskiej,
- podjęto uchwałę w sprawie zaopiniowania, opracowanej przez *prof. dr hab. inż. Marka Stabrowskiego* opinii o dorobku naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym Pro-

- fesora Pierr'a Marché, w związku z inicjatywą nadania Profesorowi tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Koszalińskiej,
- dokonano wyboru uczelni opiniujących wnioski o nadanie tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej,
 - przyjęto uchwałę w sprawie uruchomienia od roku akademickiego 2005/2006 wieczorowych studiów inżynierskich na kierunku *architektura i urbanistyka*,
 - podjęto uchwałę w sprawie zmiany *Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2005 r. – 31.08.2008 r.*,
 - zatwierdzono sprawozdanie finansowe i wynik Politechniki Lubelskiej za 2004 r.,
 - uchwalono plan rzeczowo-finansowy Politechniki Lubelskiej na 2005 r. i przyjęto uchwałę w sprawie sfinansowania wynagrodzeń osobowych,
 - przyjęto *Sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji badań naukowych za 2004 r. oraz Sprawozdanie z realizacji współpracy naukowo-badawczej z zagranicą za 2004 r.*,
 - podjęto uchwałę w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia oraz zakresu egzaminu wstępnego w roku akademickim 2006/2007 oraz uchwałę w sprawie uprawnień laureatów i finalistów olimpiad przedmiotowych, turniejów i konkursów przy ubieganiu się o przyjęcie na studia,
 - powołano dr hab. Grzegorza Gładyszewskiego, prof. PL do składu Uczelnianej Komisji Wyborczej na kadencję 2005-2008,
 - wyrażono zgodę na wymianę studentów między polskimi uczelniami technicznymi,
 - podjęto uchwałę w sprawie sprzedaży nieruchomości położonej w Lublinie przy ul. Metalurgicznej 7 przejętej nieodpłatnie od Skarbu Państwa,
 - podjęto uchwałę w sprawie utworzenia Laboratorium Metod Numerycznych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej,
 - podjęto uchwałę w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej,
 - podjęto uchwałę w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej Profesorowi dr hab. inż. Stanisławowi Kocańdzie,
 - podjęto uchwałę w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej Profesorowi dr hab. inż. Henrykowi Hawrylakowi,
 - podjęto decyzję o powołaniu Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska,
 - podjęto decyzję o powołaniu Katedry Inżynierii Ochrony Powierzchni Ziemi,
 - zmieniono uchwałę Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie wysokości pensum dydaktycznego, warunków jego obniżania i zasad obliczania godzin dydaktycznych w roku akademickim 2004/2005,
 - podjęto uchwałę w sprawie nadania auli w Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki imienia Papieża Jana Pawła II,
 - wyrażono zgodę na zawarcie umowy na realizację projektu pod nazwą: „Intensyfikacja transferu wiedzy w regionie poprzez studia doktoranckie”,
 - stwierdzono zgodność „Regulaminu Samorządu Studenckiego Politechniki Lubelskiej” ze Statutem Politechniki Lubelskiej,

- wyrażono zgodę na rozwijanie współpracy międzynarodowej pomiędzy Politechniką Lubelską a:
 - Wyższą Szkołą Inżynierską Sami Shamon w Beer Sheva (Izrael),
 - Państwowym Białoruskim Uniwersytetem Technicznym w Mińsku,
 - Instytutem Transportu i Telekomunikacji w Rydze.

Rozpatrzone i zaopiniowano wiele spraw osobowych:

- 1 wniosek o powołanie na stanowisko dyrektora instytutu,
- 1 wniosek o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej na czas nieokreślony,
- 3 wnioski o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej na czas określony,
- 3 wnioski o powołanie na stanowisko kierownika katedry,
- 1 wniosek o przedłużenie zatrudnienia na stanowisku pełniącego obowiązki kierownika katedry,
- przedłużono zatrudnienie mgr inż. Stefanowi Wójtowiczowi na stanowisku pełniącego obowiązki Dyrektora Biblioteki Głównej na czas określony.

Dnia 27 czerwca 2005 r. odbyło się ostatnie posiedzenie Senatu w kadencji 2002-2005. Miejszem spotkania był pięknie odremontowany Dom Wypoczynkowy Pracowników Politechniki Lubelskiej w Kazimierzu Dolnym. Najważniejszym punktem obrad było zatwierdzenie „Sprawozdania z działalności Politechniki lubelskiej za kadencję 2002-2005, w tym za rok akademicki 2004/2005”. Następnie Senat jednomyślnie pozytywnie ocenił działalność Rektora.

Na zakończenie Rektor podziękował wszystkim członkom Senatu za współpracę, szczególnie osobom, które po raz ostatni wzięły udział w posiedzeniu. Wznosząc toast powiedział: *Rozwój uczelni jaki obserwujemy jest wynikiem intensywnej pracy wszystkich pracowników uczelni. Składam na Państwa ręce, jako reprezentacji środowiska akademickiego, serdeczne podziękowania za zaangażowanie i cały wysiłek, często wykraczający poza obowiązki służbowe. Myślę, że wszyscy możemy mieć satysfakcję z osiągnięć uczelni.*

Rektor prof. J. Kuczmaszewski dziękuje prof. K. Szabelskiemu za udział w pracach Senatu

Wykaz uchwał Senatu PL

1. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie gospodarowania środkami na działalność naukowo-badawczą oraz ustalenia narzutów kosztów pośrednich.
2. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie wprowadzenia zmian w Statucie Politechniki Lubelskiej.
3. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie uchwalenia Aneksu nr 2 do Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2002-31.08.2005 r.
4. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie zaopiniowania przez Senat Politechniki Lubelskiej Regulaminu Organizacyjnego Politechniki Lubelskiej.
5. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Henrykowi Hawrylakowi.
6. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Stanisławowi Kocańdzie.
7. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Mechanicznym.
8. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie wniosku do Ministra Edukacji Narodowej i Sportu o przekształcenie Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej w Wydział Budownictwa i Architektury.
9. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie uchwalenia „Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 01.09.2005 r.-31.08.2008 r.
10. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie zaopiniowania, opracowanej przez prof. dr hab. inż. Marka Stabrowskiego opinii o dorobku naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym Profesora Pierre’a Marche, w związku z inicjatywą nadania Profesorowi tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Koszalińskiej.
11. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
12. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie uruchomienia wieczorowych studiów inżynierskich na kierunku architektura i urbanistyka.
13. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 6 kwietnia 2005 r. w sprawie zmiany „Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2005 r.-31.08.2008 r.”
14. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 6 kwietnia 2005 r. w sprawie powołania dr hab. Grzegorza Gładyszewskiego, prof. PL do składu Uczelnianej Komisji Wyborczej na kadencję 2005-2008.
15. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie zmiany „Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2005 r.-31.08.2008 r.”
16. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego Politechniki Lubelskiej za 2004 r.
17. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie zatwierdzenia planu rzeczowo-finansowego Politechniki Lubelskiej na 2005 r.
18. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie sfinansowania wynagrodzeń osobowych.
19. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia oraz zakresu egzaminu wstępnego w roku akademickim 2006/2007.
20. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie wyrażenia zgody na wymianę studentów między polskimi uczelniami technicznymi.
21. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie sprzedaży nieruchomości położonej w Lublinie przy ul. Metalurgicznej 7 przejętej nieodpłatnie od Skarbu Państwa.
22. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie utworzenia Laboratorium Metod Numerycznych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
23. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
24. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej.
25. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej.
26. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Środowiska.
27. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Środowiska.
28. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. zmieniająca Uchwałę Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie wysokości pensum dydaktycznego, warunków jego obniżania i zasad obliczania godzin dydaktycznych w roku akademickim 2004/2005.
29. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie nadania auli w Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki imienia Papieża Jana Pawła II.
30. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie zawarcia umowy na realizację projektu pod nazwą: „Intensyfikacja transferu wiedzy w regionie poprzez studia doktoranckie”.
31. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie oceny działalności Rektora oraz zatwierdzenia „Sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej za kadencję 2002-2005, w tym za rok akademicki 2004/2005”.
32. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie stwierdzenia zgodności ze Statutem Politechniki Lubelskiej zmian wprowadzonych do Regulaminu Samorządu Studenckiego.

Wykaz zarządzeń Rektora PL

1. Zarządzenie Nr R-11/2005 z dnia 1 lutego 2005 roku w sprawie zmian organizacyjnych w wydziałach Politechniki Lubelskiej.
2. Zarządzenie Nr R-12/2005 z dnia 1 lutego 2005 r. w sprawie upoważnienia Dziekanów Wydziałów do podejmowania decyzji w sprawie zwolnienia z opłat za studia zaoczne, powtarzanie zajęć i wznowienie studiów.
3. Zarządzenie Nr R-13/2005 z dnia 7 lutego 2005 roku zmieniające Zarządzenie Nr R-26/2002 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 4 grudnia 2002 r. w sprawie powołania Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich oraz Rzeczników Dyscyplinarnych dla Nauczycieli Akademickich.
4. Zarządzenie Nr R-14/2005 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 10 lutego 2005 roku zmieniające Zarządzenie Nr R-8/2003 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie powołania rady biblioteczej.
5. Zarządzenie Nr R-15/2005 z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie powołania Kapituły Konkursowej do Projektu Nr 5 pt. „Intensyfikacja działań innowacyjnych regionu poprzez system stypendiów doktorskich”.
6. Zarządzenie Nr R-16/2005 z dnia 9 marca 2005 r. w sprawie powołania Komisji do rozpatrzenia odwołania dr hab. Grzegorza Gładyszewskiego, prof. PL od oceny okresowej.
7. Zarządzenie Nr R-17/2005 z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w wydziałach Politechniki Lubelskiej (Katedrę Stereomechaniki Inżynierskiej przekształcono w Katedrę Mechaniki Ciała Stałego).
8. Zarządzenie Nr R-18/2005 z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminów z przysposobienia obronnego w roku akademickim 2004/2005.
9. Zarządzenie Nr R-19/2005 z dnia 24 marca 2005 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-6/2005 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie prowidorium budżetowego w 2005 r.
10. Zarządzenie Nr R-20/2005 z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie uchylenia negatywnej oceny działalności naukowo-dydaktycznej dr hab. Grzegorza Gładyszewskiego, prof. PL.
11. Zarządzenie Nr R-21/2005 z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w wydziałach Politechniki Lubelskiej.
12. Zarządzenie Nr R-22/2005 z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie powołania Laboratorium Metod Numerycznych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.
13. Zarządzenie Nr R-23/2005 z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie powołania Komisji bezpieczeństwa i higieny pracy.
14. Zarządzenie Nr R-24/2005 z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2005/2006.
15. Zarządzenie Nr R-25/2005 z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w ramach Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.
16. Zarządzenie Nr R-26/2005 z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie zmiany Zarządzenia Nr R-4/2002 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 20 maja 2002 r. w sprawie powołania w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Instytutu Budownictwa i Architektury.
17. Zarządzenie Nr R-27/2005 z dnia 16 maja 2005 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia oraz zakresu egzaminu wstępnego na I rok studiów w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2005/2006.
18. Zarządzenie Nr R-28/2005 z dnia 24 maja 2005 r. w sprawie wyznaczenia Komisji przetargowej ds. sprzedaży nieruchomości położonej w Lublinie przy ul. Metalurgicznej 7.
19. Zarządzenie Nr R-29/2005 z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-14/2005 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie powołania rady biblioteczej.
20. Zarządzenie Nr R-30/2005 z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w wydziałach Politechniki Lubelskiej.
21. Zarządzenie Nr R-31/2005 z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmian organizacyjnych w wydziałach Politechniki Lubelskiej.
22. Zarządzenie Nr R-32/2005 z dnia 10 czerwca 2005 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu Organizacyjnego Politechniki Lubelskiej.
23. Zarządzenie Nr R-33/2005 z dnia 10 czerwca 2005 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-3/2000 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 21 lutego 2000 r. w sprawie zmian organizacyjnych Politechnice Lubelskiej.
24. Zarządzenie Nr R-34/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie zasad odpłatności za zajęcia dydaktyczne prowadzone w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2005/2006.
25. Zarządzenie Nr R-35/2005 z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie organizacji roku akademickiego 2005/2006.

Wykaz Pism Okólnych

1. Pismo Okólne Nr 1/2005 z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie powołania Zespołu ds. Lubelskiego Festiwalu Nauki.
2. Pismo Okólne Nr 2/2005 z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie powołania w ramach święta Politechniki Lubelskiej zespołów odpowiedzialnych za przygotowanie przewidzianych programem uroczystości.

Święto Politechniki Lubelskiej 2005

Dnia 13 maja 1953 r. została powołana Wieczorowa Szkoła Inżynierska w Lublinie, obecnie Politechnika Lubelska. Dzień ten uznany został za datę Święta Uczelni, które obchodzone jest w Politechnice od dwóch lat. Tegoroczne uroczystości odbyły się w dniach 9-13 maja 2005 r.

W dniach 9-12 maja 2005 r., w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej naszej Uczelni miała miejsce niecodzienna uroczystość. Był nią Jubileusz 40-lecia utworzenia Wydziału.

Obchody przebiegały w dwóch częściach. Od 9 do 10 maja trwało spotkanie dziekanów wydziałów uczelni wyższych prowadzących kształcenie na kierunku budownictwo. Dotyczyło ono kosztów kształcenia na kierunku budownictwo oraz finansowania nauki i dydaktyki. Natomiast w dniu 12 maja odbyło się uroczyste posiedzenie Rady Wydziału, podczas którego odsłonięta została tablica pamiątkowa i nadano auli I imię Stanisława Matyaszewskiego, pierwszego dziekana Wydziału. Bezpośrednio po uroczystości odbyła się aukcja prac studentów kierunku architektura i urbanistyka. (*Informacja o obchodach jubileuszowych w dalszej części „Biuletynu Informacyjnego”*).

Obchody Święta w dniu 13 maja rozpoczęła Msza święta w Kościele Przemienienia Pańskiego. Modliliśmy się za inżynierów obchodzących jubileusz, jak również za obecnych i zmarłych pracowników oraz studentów naszej Uczelni.

Centralna część obchodów odbyła się w auli im. Rektora Stanisława Podkowy w Wydziale Mechanicznym. Na uroczystość wręczenia dyplomów doktora habilitowanego i doktora, przybyli bliscy, przyjaciele i znajomi osób przystępujących do promocji.

Stopień doktora habilitowanego otrzymało 6 osób, w tym 1 pracownik Politechniki Warszawskiej.

Wydział Mechaniczny:
dr Tadeusz Hejwowski – w zakresie budowy i eksploatacji maszyn

Dr hab. Jerzy Marzecki otrzymuje dyplom z rąk rektora prof. Józefa Kuczmaszewskiego

Wydział Elektrotechniki i Informatyki:
dr Jerzy Marzecki (Politechnika Warszawska) – w zakresie elektrotechniki – elektroenergetyki, sieci i systemów elektroenergetycznych,
dr Jan Jasik – w zakresie elektrotechniki – metrologii elektrycznej, systemów pomiarowo-informatycznych,
dr Wojciech Jarzyna – w zakresie elektrotechniki – automatyki napędu elektrycznego.

19 osób otrzymało **stopień doktora**:

Wydział Mechaniczny; w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn
dr Krzysztof Olejnik z Instytutu Transportu Samochodowego – Warszawa,
dr Jarosław Bieniaś,
dr Paweł Stączek,
dr Emil Sasimowski,
dr Jerzy Józwick,
dr Tomasz Kamiński,
dr Gabriel Borowski.

Wydział Elektrotechniki i Informatyki; w dyscyplinie elektrotechnika
dr Dariusz Klepacki,
dr Robert Jędrzychowski,
dr Czesław Kozak,
dr Adam Kurnicki.

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej; w dyscyplinie inżynieria środowiska
dr Agnieszka Rożej,
dr Agnieszka Montusiewicz,
dr Edward Mączka.

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej; w dyscyplinie budownictwo
dr Magdalena Grudzińska,
dr Jarosław Bęc,
dr Grzegorz Bosak (Politechnika Krakowska).

Następnie Rektor prof. Józef Kuczmaszewski wręczył listy gratulacyjne osobom, którym zostały nadane **tytuły naukowe profesora**:
prof. dr hab. inż. Tadeuszowi Bankowi – tytuł naukowy profesora nauk technicznych,
prof. dr hab. inż. Józefowi Jonakowi – tytuł naukowy profesora nauk technicznych,

prof. dr hab. inż. Mirosławowi Wendekerowi – tytuł naukowy profesora nauk technicznych,

Rektor prof. Józef Kuczmaszewski składa gratulacje prof. Mirosławowi Wendekerowi

oraz osobom, które uzyskały poza naszą uczelnią:

stopnie naukowe doktora habilitowanego:

dr inż. Markowi Jakubowskiemu w Kijowie – z pedagogiki w zakresie kształcenia zawodowego,
dr inż. Januszowi Partyce w Mińsku – nauki fizyczne.

oraz **stopnie doktora:**

mgr Elżbiecie Małyшек – w zakresie nauki o zarządzaniu,
mgr Bognie Sawickiej – w dyscyplinie ekonomia.

W dalszej kolejności odbyło się wręczenie nagród Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Nagrody za **najlepszą rozprawę doktorską** w 2005 r. otrzymali: dr inż. Robert Jędrzychowski i promotor prof. Piotr Kacejko oraz dr inż. Andrzej Smolarz i promotor prof. Waldemar Wójcik.

Najlepsi absolwenci Uczelni otrzymali medale i dyplomy.

Wydział Mechaniczny; kierunek MECHANIKA I BUDOWA MASZYN

inż. Dariusz Kalinowski – MEDAL PL
inż. Dariusz Rugała – dyplom z drugą lokatą

Wydział Elektrotechniki i Informatyki; kierunek ELEKTROTECHNIKA

inż. Marcin Guzowski – MEDAL PL
inż. Eryk Rzeźnik – dyplom z drugą lokatą
inż. Mariusz Goliańek – dyplom z trzecią lokatą

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej; kierunek BUDOWNICTWO

inż. Jacek Tychmanowicz –MEDAL PL
inż. Paweł Jędrak – dyplom z drugą lokatą

Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki; kierunek EDUKACJA TECHNICZNO-INFORMATYCZNA (studia licencjackie)

lic. Anna Gajór –MEDAL PL
lic. Małgorzata Ptasińska – dyplom z drugą lokatą

lic. Piotr Kołtuniewicz – dyplom z trzecią lokatą
lic. Ewa Wilk – dyplom z czwartą lokatą
lic. Tomasz Paździor – dyplom z piątą lokatą

kierunek EDUKACJA TECHNICZNO-INFORMATYCZNA (studia magisterskie)

mgr Elżbieta Tkaczyk – MEDAL PL
mgr Anna Kwiatkowska – dyplom z drugą lokatą
mgr Anna Wyrwas – dyplom z trzecią lokatą
mgr Magdalena Pokulaćka – dyplom z czwartą lokatą
mgr Jerzy Chudzik – dyplom z piątą lokatą

Symboliczny charakter miało wręczenie przez Rektora dyplomu i listu gratulacyjnego **25-tysięcznemu absolwentowi** Politechniki Lubelskiej mgr inż. Sławomirowi Szeverniakowi.

Ostatnim punktem posiedzenia był wykład prof. **Marzenny Dudzińskiej pt. „Dioksyny – zagrożenia ekologiczne czy problem polityczny?”**

Obchodom jubileuszowym towarzyszyły następujące imprezy o charakterze sportowym: finał w siatkówce plażowej mężczyzn o puchar JM Rektora PL, finał Mistrzostw Politechniki w siatkówce plażowej kobiet, mecz piłki nożnej „pracownicy – studenci”, pokazy sekcji: break-dance, cheerleaderek (aerobik) oraz sportów walki: karate, taekwon-do, kick-boxing, muay thai, a także mecz piłki nożnej „niespodzianka”. (Szczegółowa relacja z imprez sportowych w dalszej części „Biuletynu Informacyjnego”).

O godz. 18.00 Rektor otworzył **PIKNIK 2005**, na którym bawili się pracownicy uczelni, absolwenci Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej oraz zaproszeni goście.

Obchody 40-lecia Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej

Spotkanie dziekanów wydziałów uczelni wyższych kształcących na kierunku budownictwo

Kluczowym wydarzeniem obchodów 40-lecia WIBiS było spotkanie dziekanów wydziałów uczelni wyższych kształcących na kierunku budownictwo.

Konferencję, która odbyła się w dniach 9 i 10 maja 2005 roku, zorganizował komitet pod przewodnictwem dr hab. inż. Anny Sobotki, prof. PL, prodziekana ds. kształcenia WIBiS, przy aktywnym współudziale dr inż. Piotra Jaśkowskiego oraz mgr inż. Grzegorza Dysia. Nad stroną organizacyjną opiekę sprawował sekretariat wydziału w osobach mgr inż. Iwony Stachyry oraz mgr inż. Agnieszki Bukowskiej.

Gośćmi konferencji byli dziekani i prodziekani reprezentujący 18 uczelni wyższych prowadzących edukację na kierunku budownictwo. Ogólnie 36 gości reprezentowało politechniki, akademie rolnicze i rolniczo-techniczne, uniwersytety, a także AGH, WAT i SGGW. Gościem honorowym był dr Stephen J. Hardy z University of Wales Swansea.

Spotkanie uroczyste otworzył Dziekan WIBiS dr hab. Zdzisław Krzowski, prof. PL witając przybyłych gości. Następnie Rektor Politechniki Lubelskiej dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, prof. PL przedstawił historię, osiągnięcia oraz najbliższe plany uczelni i wydziału. Uroczystość uświetniał Chór Politechniki Lubelskiej pod batutą prof. Elżbiety Krzemińskiej.

Obrady pierwszego dnia zainaugurował referat dr Stephena J. Hardy, przedstawiający organizację, formy oraz perspektywy kształcenia inżynierskiego w Wielkiej Brytanii na przykładzie University of Wales Swansea.

Kolejne wystąpienia w tym dniu obrad dotyczyły głównie sposobów finansowania badań naukowych z funduszy międzynarodowych (dr Andrzej Stępniewski) oraz metodyki realizacji programów unijnych (mgr Jolanta Sadowska, dr hab. inż. Tomasz Sadowski, prof. PL).

W godzinach popołudniowych uczestnicy spotkania zwiedzili Zamek Lubelski oraz Stare Miasto.

Pierwszy dzień konferencji zakończyła uroczysta kolacja w Sali Białej Politechniki Lubelskiej, podczas której wystąpili tancerze z Formacji Tańca Towarzyskiego PL „GAMZA”.

Drugi dzień obrad poświęcony był ocenie obecnego stanu kadry naukowej, związanej z kształceniem na kierunku budownictwo, jak również perspektywom jej rozwoju (prof. dr hab. inż. J. Śliwiński). Duże zainteresowanie wzbudziło wystąpienie prof. Anny Sobotki analizujące koszty kształcenia na kierunku budownictwo. Ożywioną dyskusję wywołał także referat prof. W. Barańskiego, przedstawiający, wraz

z autorskim komentarzem, nowy standard nauczania na kierunku budownictwo.

Ostatnim punktem spotkania było wystąpienie prof. St. Majewskiego w sposób przeglądowy przedstawiające programy i cele kształcenia inżynierów budownictwa w innych krajach europejskich.

Obrady zakończył Dziekan WIBiS prof. Zdzisław Krzowski podsumowując dwudniową dyskusję i formułując wnioski i postulaty dotyczące szeroko pojętego problemu przyszłości kształcenia na kierunku budownictwo.

Uroczyste posiedzenie Rady Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

Obchody 40-lecia Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej zainaugurowało Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej. Wzięli w nim udział członkowie kół naukowych z całej uczelni, opiekunowie naukowcy oraz zaproszeni goście.

Kolejnym ważnym wydarzeniem była uroczysta, otwarta Rada Wydziału. Wśród zaproszonych gości był Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski, Wojewoda Lubelski Andrzej Kurowski, przedstawiciele Urzędów Marszałkowskiego i Miasta Lublina, Przewodniczący Prezydium Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa mgr inż. Zbigniew Mitura. Spotkanie poprzedziło odsłonięcie pamiątkowej tablicy poświęconej pierwszemu Dziekanowi Wydziału docentowi Stanisławowi Matyaszewskiemu. Od tego momentu duża aula w naszym Wydziale nosi Jego imię.

W trakcie posiedzenia wszystkim emerytowanym nauczycielom akademickim Wydziału wręczono okolicznościowe pamiątkowe medale.

Po zakończeniu posiedzenia przy lampce szampana wszyscy uczestnicy wzięli udział w wernisażu i aukcji prac studentów z nowoutworzonego kierunku studiów architektura i urbanistyka. Całości obchodów towarzyszyła okolicznościowa wystawa pamiątkowych fotografii z całych 40 lat historii naszego Wydziału.

Zjazd absolwentów Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

Kolejnym, gorąco przez wszystkich oczekiwanym, punktem obchodów jubileuszu był zjazd absolwentów Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Była to wspaniała okazja do spotkania z Koleżankami i Kolegami tej samej specjalności z różnych roczników. Wielu byłych studentów to obecnie nauczyciele akademicy, dyrektorzy, właściciele firm i prezesi wielkich i małych przedsiębiorstw. Spotykali się dotychczas zwykle na niwie zawodowej, a teraz mogli nareszcie, wspominając lata studenckie, zapomnieć choć na chwilę o obowiązkach.

W pikniku wzięło udział około 650 osób, ale największą grupę, w liczbie około 400, stanowili pracownicy i absolwenci Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Najstarsi byli absolwenci z rocznika 1967, zaś najmłodsi z lat 2001 i 2002.

Do ostatniej chwili nie było wiadomo, czy dopisze nam pogoda. W swoje zimne ręce wzięli aurę sławetnej „ogrodniczki”, a „zimna Zośka” deptała im po piętach. Niska temperatura to dla „budowlańca” nie nowina – da sobie radę, ale ulewa w czasie pikniku... to nie był szczyt naszych marzeń. Były nawet przymiarki do przeprowadzki imprezy do hali sportowej. Na szczęście od rannych godzin w piątek trzydziestego temperatura powietrza powoli, ale stopniowo podnosiła się tak, że w trakcie samej już zabawy można było ujrzeć panie i panów w lekkich strojach właściwych na garden party. I nikomu nie było zimno!

Wystawa prac studentów I roku budownictwa i architektury

Stroną kulinarną zajęli się pracownicy naszej uczelnianej stołówki. I, jak zwykle, nikt się nie zawiódł. Na początek znakomity bigos, na stołach chleb, smalec i pyszne sałatki, a potem już w dowolnej kolejności żurek lub zupa fasolowa, pieczone udko kurczaka, kielbasa do pieczenia na ognisku i oczywiście piwo z beczki.

Można było spodziewać się, że spotkanie będzie bardzo miłe, ale tak sympatycznych zdarzeń nie można było przewidzieć nawet w najśmielszych snach. Jeden z absolwentów widząc dawną swoją nauczycielkę powiedział: *Chcę, żeby miała Pani świadomość, że to dzięki Pani jestem inżynierem.* Okazało się, że kandydat na studia nie znalazł swojego nazwiska na liście przyjętych i załamany zjawił się po odbiór dokumentów. Ówczesny sekretarz komisji rekrutacyjnej poradził mu, aby złożył odwołanie. Skutek był pozytywny, a obecny inżynier pamiętał o tym zdarzeniu i dopiero po bardzo wielu latach mógł osobiście podziękować „sprawczyni” swego sukcesu zawodowego. Takich zdarzeń było oczywiście więcej, ale nie sposób wszystkich opisać. Najlepiej o jakości

spotkania niech świadczy fakt, iż wszyscy zgodnie orzekli, że spotkania zjazdowe absolwentów powinny odbywać się rokrocznie – niekoniecznie tylko z okazji „okrągłolecia”. To jest znakomita okazja nie tylko odnowić stare przyjaźnie, ale też nawiązać nowe znajomości – wszak co roku mury naszej Almae Matris opuszcza spore grono absolwentów. A więc... do zobaczenia na kolejnym zjeździe, czy też corocznym pikniku organizowanym w „Święto Politechniki”.

Wiesława Banachewicz,
Grażyna Borecka,
Lucjan Cholewa,
Jolanta Słoma

13 maja – dzień imprez kulturalno-sportowych

Hala sportowa tętni życiem, a boiska sportowe pełne są miłośników ruchu.

Gra w piłkę plażową wcale nie należy do łatwych. Naprawdę można się zmęczyć... Piaszczyste podłoże to nie twardy parkiet. Trudniej jest wybić się w górę. Trzeba mieć silne nogi, gdyż stopy same grzęzną w piachu... Poza tym rzeczywiście trzeba się nabiegać. Tutaj możemy liczyć tylko na siebie i jednego zawodnika, który nam partneruje w grze. Ale, jeśli ktoś kocha siatkówkę, to polubi również plażówkę.

Wybiła już godzina 10 i czas rozpocząć finały. Puchar Rektora PL czeka na zwycięzców. Ciekawe, czy tytuł mistrzowski obronią Waldemar Skrynicki i Tomasz Krzyszczak?

Potrzymajmy trochę kciuki, może im się uda. Miejsce głównego sędziego zajął Marian Smoliński, który od wielu lat czuwa nad grą. Stara się, aby przebiegała ona fair play. I jak na razie udaje Mu się to doskonale.

Czas na zawodników... I tak stanęli naprzeciwko siebie Waldemar Skrynicki – Tomasz Krzyszczak kontra Maciej Gorzkiewicz – Sebastian Lemieszek. Mocne zagrywki, szybkie, atakujące piłki, zawodnicy fruujący w powietrzu jakby co najmniej mieli skrzydła, o padach siatkarskich już nie wspomnę – rzeczywiście jest na co popatrzeć.

Mecz jest zacięty, a walka o każdy punkt żywiołowa. Tymczasem słońce zaszło za chmury, zerwał się wiatr i zaczął kropić deszcz, jakby aura chciała oznajmić, że za moment dla jednej z par będzie to czarna chwila porażki. Ale taki jest sport, raz się wygrywa, raz się przegrywa... Tym razem puchar Rektora PL dr hab. inż. Józefa Kuczmaszewskiego, prof. PL trafił w ręce pary Gorzkiewicz – Lemieszek. Trener mgr Stanisław Kozłowski jest bardzo zadowolony z poziomu rozgrywek, gdyż rokuje to pomyślnie na przyszłość. Ma nadzieję, że jego podopieczni dobrze wypadną na Akademickich Mistrzostwach Polski.

Mężczyźni skończyli swoją rywalizację. Czas, aby swoje umiejętności zaprezentowały kobiety. Studentki, które do tej pory przyglądały się meczom zza szyb parkujących tuż obok samochodów, wybiegły na piach. Każda z nich jest skoncentrowana, ale uśmiechnięta, bo przecież sport niesie radość a gra zadowolenie. Wie o tym na pewno Sylwia Kowalska, która pomimo tego, że już kilka lat temu skończyła studiowanie nie rozstała się z siatkówką. Wspiera ona swoje koleżanki swoim doświadczeniem, często grając pierwsze skrzypce, już jednak jako zawodniczka-pracownik PL. Tym razem z Alicją Polanowską stanęły przeciwko swoim zespołowym koleżankom Agnieszce Topyle i Kindze Poleszak. Dziewczęta grają zażarcie, gwarą siatkarską można rzec, że grają punkt za punkt. Pani mgr Elżbieta Dąbrowska, która na co dzień jest trenerem reprezentacji PL w siatkówce kobiet, stojąc dzielnie pod parasolem dopinguje wszystkie swoje zawodniczki. Jest 1:1 w setach, o zwycięstwie zadecyduje

tie-break. Wszyscy z niecierpliwością oczekują na końcowy wynik meczu. I oto matchball. Na zagrywce staje Sylwia. Mocno szybująca piłka ląduje po przeciwnej stronie siatki, jednak Agnieszka odbiera serwis i zagrywa piłkę Kindze, sama zaś wychodzi w górę, przeży się niczym kot i uderza. Atak jest mocny, ale zaraz z kontrą idą rywalki... Tym razem piłka ląduje w polu. Mistrzyniami zostaje para Kowalska – Polanowska.

W czasie, gdy na „piachu” rozgrywane są mistrzostwa w piłce plażowej, na boisku piłki nożnej halowej próbują swoich sił studenci, pracownicy oraz zaproszeni goście z Ukrainy, którzy niewątpliwie są niespodzianką tego turnieju. Mecze piłki nożnej wzbudzają dużo emocji. Na podziw zasługuje drużyna PL, która pod przewodnictwem mgr Bożydara Spólnickiego stara się wypaść jak najlepiej, choć brzuszek i wiek dla niektórych nie są sprzymierzeńcami w grze. Wszyscy jednak dają z siebie ile tylko mogą. Biegają niczym sprinterzy, próbują strzelać gole, podają i przyjmują piłkę różnymi częściami ciała. Aby wszystko było zgodne z zasadami gry, czuwa nad tym licencjonowany sędzia Jerzy Kaczor.

W meczu finałowym pierwsze miejsce zajmuje „Team of Jarry” przed drużyną o nazwie „Complast”. Brawa, puchary, dyplomy, to dowody uznania ze strony organizatorów i kibiców, ale najważniejszy jest fakt samej aktywności ruchowej i chęci współzawodnictwa. A tego gratulujemy wszystkim zawodnikom!

Kierownik Studium Wychowania Fizycznego i Sportu mgr Grzegorz Stefanowski jest w ciągłym ruchu, biega z jednego miejsca na drugie. Dba, aby wszystko przebiegało zgodnie z programem i wypadło jak najlepiej...

Kolejną dyscypliną, w której będą rywalizować studenci to cross rowerowy. Trasa wyścigu przebiega na terenie uczelni. Powbijane paliki, skrzętne otaśmowanie to zasługa bardzo pracowitego mgr Ryszarda Stachaszewskiego i niezłomnego mgr Arkadiusza Łątki, który pomimo tego, że jest już na emeryturze zawsze chętnie włącza się do organizacji wszelkich imprez sportowych. Ale spójrzmy na rowerzystów. Na linii startu stanęło ich ośmiu. Każdy wygląda

jak zawodowiec: dobry rower, rękawiczki na dłoniach, okulary, obowiązkowo kask na głowie, chroniący w razie upadku, opływowe, przylegające do ciała ubranie i niewątpliwie trochę śmieszne, ale bardzo wygodne, spodenki z gąbczastą wkładką przypominającą trochę pampersa. I oto wystartowali. Na początku prawie wszyscy tworzą jedną, zbitą grupkę, ale z kolejnymi okrążeniami wyłania się lider Krzysztof Gnat. To właśnie on jako pierwszy przejeżdża linię mety. Widać zmęczenie na jego twarzy, ale zarazem bardzo promienny uśmiech, który jest wyrazem zadowolenia z siebie i osiągniętego wyniku.

Już minęło południe. Na hali rozpoczynają swoje pokazy sekcje, które prowadzą: break-dance i cheerleaderki. Pierwsi wyszli na parkiet chłopcy z break`a, którzy w rytm muzyki dance i techno demonstrują swoje ulubione figury. Kręcą się na barkach, wykonują koła Thomasa, twistery, chodzą na rękach, skaczą rundaki i salta. Przez te wszystkie figury przebiega energia i siła, a dynamizm ich wykonania to prawdziwa bomba. Publiczność zgromadzona na trybunach nagradza ich rześkimi oklaskami.

Na środek hali wybiegają cheerleaderki. Wyglądają olśniewająco. Wszystkie ubrane są w czarne stroje. Z głośników zaczyna płynąć muzyka... To śpiew Ricky Martina zachęca studentki do tańca. Płynność ruchów, synchronizacja, atrybut w postaci czerwono-czarnych pomponów, a do tego wysportowane sylwetki wpływają niewątpliwie na atrakcyjność tanecznego spektaklu.

Kolejnymi grupami, które zostały zapowiedziane przez konferansjera, w którego rolę wcielił się mgr Arkadiusz Łątka, to sekcje sportów walki. I tak na pierwszy rzut idzie muay thai. Po krótkim zapoznaniu widzów z rysem historycznym, grupa tajskich bokserów, pod wodzą Michała Kołakowskiego, demonstruje swoje umiejętności. Mamy wrażenie jakby walki toczyły się w rytm płynącej muzyki, która stanowi miły podkład melodyczny.

Z boku widać nadciągającą białą chmurę. To biel taekwondowskich kimono sprawiła takie wrażenie, jakby halę sportową wypełnił obłok. Grupa pod wodzą filigranowej Justyny Bartnik demonstruje techniki ręczne, nożne, a także układy formalne. Wszystko to sprawia niesamowite wrażenie. Trybuny milkną, słychać jedynie odgłosy nabieranego i wydychanego powietrza. Poprawne oddychanie z przepony sprawia, iż ciosy emanują energią. Kolejną atrakcją tego pokazu jest rozbijanie desek, również tych znajdujących się na wysokości 2,5 metra. A to już niebagatela! Zawodnik nabiera trochę rozbiegu, aby najpierw przeskoczyć nad sześcioma leżącymi kolegami, a następnie połamać deskę nogą. Brawa! Wielkie brawa dla całej grupy! Ale to jeszcze nie wszystko,

teraz będą starali się zaprezentować z jak najlepszej strony podopieczni mgr inż. Tadeusza Poljańskiego. Trener wyznacza zawodników do pokazów walki. Mocne uderzenia rąk, nóg, szybkie uniki, schodzenie z linii ciosu, duże rozciągnięcie mięśni-zawodnicy wykazują naprawdę ogromną sprawność fizyczną i niesamowity spryt. Zawodniczki nie są gorsze! Tym razem to one rzucają swoich kolegów na materace, demonstrując chwyt z samoobrony. Momentami wydaje się to bardzo zabawne, gdy niepozorna z wyglądu dziewczyna rozkłada na łopatki duuuuzego chłopaka.

Ostatnim punktem dzisiejszego święta jest spotkanie absolwentów-sportowców z prorektorem ds. kształcenia dr inż. Adamem Wasilewskim oraz trenerami. Po krótkim przemówieniu Pana Prorektora oraz wręczeniu dyplomów, drobnych upominków i pamiątkowych statuetek, czas na

luźne rozmowy na temat przyszłego życia zawodowego i sportowego. Widać wszyscy bawią się dobrze, bo słodkości i napoje nikną w oczach. Wśród żegnanych sportowców znaleźli się siatkarze: Paweł Połec, Marek Mazurek, ich sekcyjna koleżanka Małgorzata Pietrzyk, pływacy: Tomasz Stefańczyk, Marcin Uliński, Arkadiusz Hotel, piłkarz nożny: Paweł Sulik, lekkoatleci: Paweł Węgrzyn, Tomasz Koguciuk, Sobiesław Goździeniak, koszykarki: Joanna Mańko, Agata Głogowska, Agnieszka Koniec, koszykarze: Dominik Szymanek, Łukasz Siodłowski, oraz piłkarze ręczni: Przemysław Głaszczka, Mariusz Głaszczka i Tomasz Krężolek. Jeszcze raz dziękujemy im za godne reprezentowanie uczelni i wybitne osiągnięcia sportowe.

Tak dobiegł końca dzień imprez sportowych z okazji ŚWIĘTA POLITECHNIKI. Liczę, iż w przyszłym roku nie zabraknie nikogo, kto choć trochę interesuje się sportem, zarówno tym kwalifikowanym, jak i jego formą rekreacyjną.

Izabela Pszczoła

Uroczyste posiedzenie Senatu z okazji nadania tytułów Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej

Dnia 16 czerwca 2005 roku odbyła się uroczystość wręczenia dyplomów Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej prof. Henrykowi Hawrylakowi oraz prof. Stanisławowi Kocańdzie. Ceremonia odbyła się w auli im. Rektora St. Podkowy w Wydziale Mechanicznym.

Był to czwarty i piąty doktorat honorowy przyznany przez naszą uczelnię. Wcześniej doktoraty Honoris Causa otrzymali: prof. Michał Kleiber, prof. Anthony J. Moses (Uniwersytet Cardiff) oraz prof. Tadeusz Kaczorek.

Z wnioskiem o nadanie najwyższego honorowego tytułu akademickiego dla prof. Henryka Hawrylaka i prof. Stanisława Kocańdy wystąpiła Rada Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej.

W uroczystości wzięła udział społeczność akademicka naszej Uczelni, Rodziny Doktorów Honorowych oraz wielu przedstawicieli środowisk akademickich, politycznych, gospodarczych.

Posiedzenie rozpoczął **JM Rektor prof. Józef Kuczma-zewski**, który przywitał honorowych gości i wszystkich przybyłych na tę uroczystość.

**Wielce Szanowni Promowani
dzisiaj Doktorzy,
Wysoki Senacie, Magnificencje,
Drodzy Goście,
Szanowni Państwo,**

Otwieram uroczyste posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej, na którym zostaną nadane tytuły Doktora Honoris Causa naszej uczelni wybitnym postaciom świata nauki w dziedzinie nauk technicznych prof. dr hab. inż. Henrykowi Hawrylakowi i prof. dr hab. inż. Stanisławowi Kocańdzie.

Dla Politechniki Lubelskiej to ważny dzień i ważna uroczystość. Po raz czwarty w historii uczelni Senat akademicki zbiera się na uroczystym posiedzeniu, aby nadać najwyższą godność jaką świat akademicki w swoich tradycjach uznaje, to jest tytuł Doktora Honoris Causa. Zaszczyc szczególnie i honor dla nas jest tym większy, że w dniu dzisiejszym nasza uroczystość ma podwójny charakter, nadajemy najwyższą godność naszej uczelni, ale jednocześnie wyrażamy wdzięczność, że poprzez ten akt na zawsze wstępują do naszej społeczności dwaj wybitni mechanicy, profesorowie Henryk Hawrylak i Stanisław Kocańda. Bardzo serdecznie witam Panów Profesorów wraz z Małżonkami w murach

Politechniki, witam również wszystkich Waszych bliskich i przyjaciół. Jest mi szczególnie miło, że w tej ważnej dla nas uroczystości bierze udział wielu znakomitych Gości.

Szanowni Państwo,

Przywilej i prawo nadawania godności Doktora Honoris Causa należy do tradycji uczelni akademickich. Honorowane są nim wybitne osobistości w dowód uznania dla ich osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych, dla uhonorowania prawości ich postaw w pracy i w życiu. Choć formalnie tytuł ten na ziemiach polskich nadawany jest od około 200 lat to doktorami nazywano wybitne osobistości już od wielu stuleci. Pierwszą polską uczelnią, która przyznała tytuł Doktora Honoris Causa był Uniwersytet Jagielloński, a pierwszymi spośród wyróżnionych byli m.in. Joachim Lelewel, Józef Ignacy Kraszewski, Jan Matejko i Henryk Sienkiewicz. Uroczystość ta jest dla nas szczególna. Jest wyrazem prestiżu uczelni, ponieważ przywilej nadawania tego tytułu posiadają tylko uczelnie akademickie. Politechnika Lubelska dzięki uzyskanym uprawnieniom do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego nauk technicznych weszła do kręgu uczelni w pełni akademickich. Taka uroczystość jak dzisiejsza na trwałe wpisuje się w naszą historię. Jest ona symbolicznym dowodem naszego otwarcia na inne środowiska naukowe, dowodem na to, że Politechnika Lubelska od wielu już lat buduje z innymi uczelniami wspólną przestrzeń w nauce i badaniach. Poprzez ten akt pragniemy podziękować za dotychczasową współpracę i jednocześnie wyrazić swój szacunek dla znakomitych osobistości, twórców nauki i praktyki gospodarczej, wychowawców licznej rzeszy teoretyków i praktyków konstruowania maszyn.

Wyrażam wdzięczność senatom akademickim Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie oraz Politechniki Poznańskiej za zaopiniowanie wniosku w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa prof. Henrykowi Hawrylakowi, oraz Senatowi Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy i Politechniki Świętokrzyskiej za opinię w tej samej sprawie dotyczącą pana prof. Stanisława Kocańdy. Bardzo serdecznie dziękuję Recenzentom w tych przewodach, Profesorom, którzy na wniosek Senatów wymienionych wcześniej

uczelnii podjęli się trudu przygotowania recenzji, a byli to: prof. Wojciech Batko, prof. Karol Nadolny, prof. Józef Szala, prof. Andrzej Nemitz.

W dniu takim jak dzisiaj, odkrywamy jak ważna jest dla nas tradycja akademicka, szacunek dla wiedzy i mądrości, wspólnota celów w *universitas*, specyficznej korporacji nauczycieli i uczniów. Dumni jesteśmy, że uczelnia nasza ma w osobach tak znakomych profesorów, przyjaciół i partnerów. Swoją wiedzą, osiągnięciami zawodowymi, wszechstronną aktywnością oraz postawami w życiu pozostawiacie Panowie swoistą pieczęć w umysłach i postawach naszej społeczności, stajecie się kolejnym źródłem inspiracji do jeszcze większego wysiłku w działalności naukowej i dydaktycznej. Swoim mądrym i godnym życiem zaskarbiliście sobie wdzięczność nie tylko naszej uczelni, ale także wielu innych instytucji naukowych, swoich uczniów, przyjaciół i znajomych. Dzięki współpracy z Panami Profesorami ranga i wizerunek Politechniki Lubelskiej i Wydziału Mechanicznego nabierają nowego wymiaru. Wdzięczni jesteśmy za to, co Panowie Profesorowie dla środowiska akademickiego, także naszej uczelni, uczyniliście i nadal czynicie.

W dniu dzisiejszym, rzec można, że pewien etap w Waszym życiu, etap dotyczący współpracy z Politechniką Lubelską, zostaje podsumowany. Równocześnie rozpoczyna się kolejny rozdział, wierzę, że równie pełen efektów, zapału i wiary, co poprzedni.

Szanowni Panowie Profesorowie, cieszymy się, że przyjmujecie godność, którą za chwilę Panom nadamy i że dzięki niej możemy dzisiaj świętować Panów obecność w naszej uczelni.

Z radością przyjmujemy Was do wspólnoty akademickiej Politechniki Lubelskiej. Odtąd nasza społeczność będzie Was oczekiwać i szczególnie witać w naszej uczelni. Mamy nadzieję, iż partnerskie kontakty oraz Panów współpraca z naszą uczelnią będą kontynuowane, przynosząc satysfakcję naszym uczelniom, Panom osobiście, a także będą źródłem sukcesów dla wielu ludzi, z którymi Panowie współpracujecie.

Ponieważ przyjęto kolejność wg alfabetu, jako pierwszy tytuł Doktora Honoris Causa otrzymał prof. Henryk Hawrylak. Laudację wygłosił **prof. Andrzej Niewczas**, Dziekan Wydziału Mechanicznego, Kierownik Katedry Silników Spalinowych i Transportu.

**Magnificencjo Rektorze,
Wysoki Senacie,
Czcigodny Doktorze Honorowy,
Szanowni Państwo,**

Przypadł mi w udziale zaszczyt pełnienia funkcji promotora w dzisiejszej uroczystości nadania godności doktora honoris causa Politechniki Lubelskiej Panu prof. zw. dr hab. inż. Henrykowi Hawrylakowi. Profesor H. Hawrylak, lublinianin z urodzenia, a wrocławianin z tytułu miejsca zamieszkania, dzisiaj jest „naszym Profesorem” dla wszystkich ośrodków akademickich w Polsce. W Warszawie, Krakowie,

Poznaniu, Gliwicach, Łodzi i Koszalinie Profesor Hawrylak jest uznawany jako wybitny Autorytet kształtujący przyszłość naukowej dyscypliny „budowa i eksploatacja maszyn” oraz jako Promotor rozwoju zawodowego pokolenia młodych naukowców. Profesor Henryk Hawrylak urodził się 24 maja 1924 roku w Lublinie. W 1945 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące w Zamościu. W tym samym roku podjął studia na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Politechniki Wrocławskiej, które ukończył w 1950 roku. W latach 1948-1949 pracował w Centralnym Biurze Konstrukcji Maszynowych w Bytomiu. W całym okresie swojej działalności naukowej i dydaktycznej był związany z Politechniką Wrocławską. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1961, stopień doktora habilitowanego w roku 1965. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1969 roku, natomiast tytuł profesora zwyczajnego w 1975 roku. Wybitne zdolności, pracowitość i umiejętność rozwiązywania problemów naukowych i organizacyjnych zjednały Profesorowi powszechne uznanie w środowisku akademickim Politechniki Wrocławskiej, a także innych politechnik, instytutów badawczych i w przemyśle. Dowodem tego uznania jest wielokrotny wybór na liczne funkcje w Uczelni i poza Uczelnią. Profesor H. Hawrylak był w latach 1956-58 i 1965-67 prodziekanem, a w latach 1967-75 i 1990-93 dziekanem Wydziału Mechanicznego. W latach 1987-90 był dyrektorem Instytutu Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn PWr, w latach 1990-1999 był przewodniczącym Komisji Senatu ds. Rozwoju Kadr Naukowych, a w latach 1999-2003 Pełnomocnikiem Rektora ds. Rozwoju Kadr Naukowych.

Poza Uczelnią Profesor H. Hawrylak był członkiem: Komitetu Budowy Maszyn PAN, Komitetu Transportu PAN, Komitetu Górnictwa PAN, Komitetu Nauk o Materiałach PAN, członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów, a następnie Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Od roku 1998 jest przewodniczącym Sekcji Nauk Technicznych tej Komisji.

Przewodniczył lub był zastępcą przewodniczącego Rad Naukowych Centralnego Ośrodka Badawczo-Projektowego Górnictwa Odkrywkowego POLTEGOR we Wrocławiu, Zakładów Badawczych i Projektowych CUPRUM we Wrocławiu, Przemysłowego Instytutu Maszyn Budowlanych w Warszawie, Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Dźwignic i Urządzeń Transportowych DETRANS w Bytomiu, Centrum Mechanizacji Górnictwa KOMAG w Gliwicach.

Profesor H. Hawrylak otrzymał za swoją działalność zawodową i społeczną wiele odznaczeń i wyróżnień m.in.: Krzyż Komandorski i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej i dwukrotnie nagrodę państwową. W 2000 roku Senat Politechniki Wrocławskiej, a w 2005 r. Senat Politechniki Koszalińskiej uhonorowały Profesora H. Hawrylaka tytułem Doktora Honoris Causa.

Podstawowym obszarem działalności naukowo-badawczej prof. H. Hawrylaka są maszyny urabiające, zwałowujące i ładujące w górnictwie odkrywkowym oraz mechanika procesów pozyskiwania, przenoszenia i składowania materiałów ziarnistych. Wyniki prac Profesora w tym zakresie zostały przedstawione w ponad 120 publikacjach naukowych, krajowych i zagranicznych, w tym kilku monografiach i podręcznikach.

Szczególnym osiągnięciem naukowym było opracowanie metod analizy oraz matematycznego modelowania współbieżności procesów urabiania przestrzennej struktury gruntów i procesów mechanicznego oddziaływania urządzeń roboczych na urabiany materiał. Prace naukowo-badawcze w tym zakresie mają fundamentalne znaczenie dla powstania **polskiej szkoły naukowej w obszarze maszyn podstawowych górnictwa odkrywkowego** związanej z osobą Profesora Henryka Hawrylaka jako twórcy i lidera Zespołu Badawczego. Dokonania naukowe Profesora i Jego Zespołu w większości nakierowane są na zastosowania praktyczne. Pod kierunkiem Profesora wykonano ponad 90 prac badawczych – niepublikowanych i badawczo-rozwojowych dla przemysłu. Przykładami tych opracowań mogą być:

- konstrukcja i technologia wielonaczyniowych koparek KWK-100, KWK-315, KWK-1400, KWK-1500S, KWK-2000,
- konstrukcja i technologia wielonaczyniowych ładowarko-zwałowarek serii ŁZKS-500, ŁZKS-1000, ŁZKS-1600.

Opracowanie konstrukcji i wdrożenie do produkcji zunifikowanych zestawów maszyn górnictwa odkrywkowego stanowi wybitny wkład Profesora H. Hawrylaka w rozwój przemysłu wydobywczego węgla brunatnego w Polsce.

Profesor Henryk Hawrylak od ponad 50 lat kształcił studentów, doktorantów i wychowuje młodą kadrę naukową. W latach 1947-48 współorganizował wraz z profesorem Romanem Sobolskim Katedrę Maszyn Dźwigowych i Urządzeń Transportowych w Politechnice Wrocławskiej. W 1963 roku utworzył Zakład Maszyn i Urządzeń Górnictwa Odkrywkowego, a następnie kierował tym zakładem przez 25 lat. Utworzył w Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej pierwszą w kraju specjalność dydaktyczną „**maszyny i urządzenia górnictwa odkrywkowego**”.

W latach 1994-2003 jako Pełnomocnik Rektora ds. Rozwoju Kadry Naukowej nadzorował działalność Studium Doktoranckiego w Politechnice Wrocławskiej. Jest promotorem 16 doktorów, opiekunem 4 doktorów habilitowanych. Spośród współpracowników Profesora Hawrylaka 5 osób uzyskało tytuł naukowy profesora.

Nieocenione są liczne konsultacje naukowe, jakich zawsze życzliwie udzielał zgłaszającym się, bliższym i dalszym współpracownikom. Z cennymi wykładami na temat metodologii pracy naukowej i wymagań stawianych przy awansach naukowych Profesor H. Hawrylak przyjeżdżał również do Politechniki Lubelskiej. W znacznym stopniu przyczynił się do rozwoju kadry naukowej Wydziału Mechanicznego w Lublinie wspierając nasze starania o spełnienie warunków do uzyskania uprawnień do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego.

Magnificencjo, Wysoki Senacie, Szanowni Państwo

Profesor Henryk Hawrylak jest wybitnym uczonym, nauczycielem i wychowawcą. Jego działalność naukowa i organizacyjna przyczyniła się do rozwoju górnictwa węgla brunatnego i rud metali kolorowych w Polsce oraz do ich promocji poza granicami kraju.

Jest długoletnim przyjacielem Politechniki Lubelskiej, który wywarł istotny wpływ na rozwój naukowy wielu pracowników Wydziału Mechanicznego.

Uważam zatem, że nadając tytuł Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej spłacamy dług wdzięczności jaki nasza Uczelnia zaciągnęła u Profesora Hawrylaka.

Po odczytaniu przez Rektora uchwały Senatu nastąpiło uroczyste wręczenie prof. Henrykowi Hawrylakowi dyplomu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej.

Po odśpiewaniu „Gaudeamus Igitur” przez Chór Akademicki Politechniki Lubelskiej, Rektor poprosił Doktora Honorowego o wystąpienie. Profesor Hawrylak mówił o trudnych początkach we Wrocławiu, o pionierskich latach Politechniki Wrocławskiej, obchodzącej w tym roku 60-lecie działalności. Wspominał o profesorach, asystentach, studentach i kandydatach na studia, twórcach polskiego środowiska akademickiego Wrocławia, którzy w 1945 r. wracali do zburzonego miasta pełni nadziei i planów. *Rok 2005 to także rok mojego prywatnego jubileuszu – powiedział prof. H. Hawrylak. W lipcu bowiem minie 60 lat od dnia, gdy przybyłem do Wrocławia szukając swojego miejsca w życiu.*

Następnie tytuł Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej otrzymał prof. Stanisław Kocańda.

Laudację wygłosił **prof. Kazimierz Szabelski**, Kierownik Katedry Mechaniki Stosowanej.

**Magnificencjo Rektorze,
Wysoki Senacie,
Dostojny Profesorze
wraz z Małżonką,
Szanowne Panie,
Szanowni Panowie,**

Zgodnie ze starą akademicką tradycją przypadł mi zaszczyt wystąpienia z Laudacją stanowiącą mowę pochwalną sławiącą Uczonego, Jego dzieło i zasługi.

Prof. Stanisław Kocańda urodził się 26 października 1922 roku w Kolbuszowej, w podhalańskiej rodzinie nauczycielskiej. W 1951 roku ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej. Doktorat nauk technicznych uzyskał w 1958 roku w Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie w 1963 roku został doktorem habilitowanym. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1968 roku zaś profesora zwyczajnego w 1972 roku. W 1983 roku został wybrany członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, natomiast 1991 roku został członkiem rzeczywistym. Jest doktorem honoris causa Wojskowej Akademii Technicznej i Politechniki Częstochowskiej.

W dorobku naukowym ma 350 publikacji w kraju i zagranicą, w tym 91 w siedmiu językach, 110 referatów w kraju oraz 76 referatów zagranicą. Jest autorem lub współautorem

26 monografii książkowych, książek i podręczników akademickich. Monografia książkowa prof. Stanisława Kocańdy „Zmęczeniowe pękanie metali” została przetłumaczona na język angielski, rosyjski, japoński i chiński.

Był promotorem 15 prac doktorskich i opiekunem 6 habilitacji. Opracował opinie 72 wniosków profesorskich i docenckich, 58 opinii prac habilitacyjnych i 52 opinie prac doktorskich. Pracę naukowo dydaktyczną rozpoczął w 1948 roku jako młodszy asystent w Politechnice Wrocławskiej, w 1951 roku został powołany na stanowisko starszego asystenta tej uczelni i skierowany do pracy w organizującej się Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. W latach 1952-57 był zastępcą szefa Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn a następnie jej kierownikiem w latach 1957-1984. Jednocześnie w latach 1969-1980 był kierownikiem Instytutu Pojazdów Mechanicznych i Maszyn Roboczych oraz prodziekanem Wydziału Mechanicznego ds. naukowych. W 1964 roku został mianowany na stopień pułkownika. W 1991 roku zakończył służbę wojskową. Od 1984 do 2002 pracował we wspomnianej Katedrze jako profesor zwyczajny. Od 1948 roku do 1997 prowadził nieprzerwanie wszystkie rodzaje zajęć z podstaw konstrukcji maszyn, z podstaw obliczeń zmęczeniowych i mechaniki pękania.

W początkowym okresie swojej działalności badawczej zajmował się problemami wpływu nawęglania i hartowania oraz chromowania elektrolitycznego na zachowanie się elementów ze stali konstrukcyjnych przy obciążeniach statycznych, dynamicznych i zmęczeniowych. Istotą prac była analiza inicjacji i rozwoju pękania w tych elementach oraz badanie przyczyn zmian własności mechanicznych na podstawie analiz defektów i hipotez pękania. Kolejne prace obejmowały badania zjawisk zmęczeniowego pękania w żelazie, w różnych gatunkach stali konstrukcyjnych, w aluminium, miedzi, cynku, tytanie i w stopach tych metali. Dla ujawnienia zmęczeniowych pasm poślizgu i powstających w nich mikropęknięć Profesor opracował oryginalne metody badawcze w celu obserwacji zjawisk w transmisyjnym mikroskopie elektronowym. Przedmiotem dalszych prac były badania prędkości zmęczeniowego pękania i jej opis za pomocą wzorów wywodzących się z mechaniki pękania, badania niskocyklowych własności różnych gatunków stali, badania zmęczeniowe kół zębatach po różnych zabiegach powierzchniowego ulepszenia, połączeń włączanych i połączeń z pierścieniami stożkowymi oraz łożysk tocznych. Równocześnie rozwijał elektronooptyczne badania powierzchni pęknięć. Ujawnione tą metodą szczególne cechy przełomów pozwoliły analizować mechanizmy i przebieg pękania i rekonstruować historię obciążenia.

Obszerna grupa badań stanowi prace doświadczalne i teoretyczne dotyczące własności zmęczeniowych i prędkości pękania w laserowo napromieniowanych elementach. Kolejne również obszerne badania dotyczą powstawania i rozwoju krótkich pęknięć w elementach ze stali, w tym także po obróbce laserowej i z plastycznie wzmocnioną

warstwą wierzchnią oraz w lotniczych stopach tytanu i aluminium. Szczególny obszar badań stanowią probabilistyczne opisy rozwoju pęknięć zmęczeniowych oraz przewidywanie trwałości zmęczeniowej różnych układów konstrukcyjnych, w tym statków latających. Opracowano cztery doświadczalnie zweryfikowane probabilistyczne opisy krótkich i długich pęknięć zmęczeniowych. Fizyczną podstawą modeli jest losowość przebiegu pęknięcia zdefiniowana funkcją rozkładu Weibulla lub opis prędkości pęknięcia poprzez wielkości liniowej mechaniki pęknięcia. Dynamikę narastania procesu zmęczeniowego pęknięcia opisano równaniem różniczkowym cząstkowym drugiego rzędu typu Fokkera-Plancka. Modele obliczeniowe zostały doświadczalnie zweryfikowane dla pęknięć rozwijających się w elementach z karbem i bez karbu wykonanych ze stali węglowej i ze stopu tytanu. Doświadczalne sprawdzenie poprawności opisów objęło również laserowo hartowane i kulowane elementy ze stali o średniej zawartości węgla.

Przez pięć kadencji Profesor Stanisław Kocańda był wybieralnym członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych, a następnie Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów RP. W latach 1990-93 był członkiem Prezydium tej Komisji. Był i jest członkiem komitetów naukowych i współorganizatorem wielu konferencji, szkół naukowych i kongresów międzynarodowych w kraju i za granicą. Jest członkiem Komitetu Budowy Maszyn PAN i Komitetu Mechaniki PAN. Był członkiem Komitetu Nauki o Materiałach PAN i członkiem Sekcji Fizyki Metali Komitetu Hutnictwa PAN. Był organizatorem i przewodniczącym Międzysekcyjnych Zespołów Zmęczenia i Mechaniki Pęknięcia Materiałów i Konstrukcji PAN. Jest honorowym przewodniczącym tych zespołów. Jest członkiem Senatu Wojskowej Akademii Technicznej. Był Członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN, członkiem Rad Naukowych: Instytutu Podstaw Metalurgii i Inżynierii Materiałowej PAN w Krakowie, Instytutu Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn Politechniki Krakowskiej, Wojskowego Instytutu Techniki Pancerniej i Samochodowej, Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia, Centralnego Ośrodka Projektowo-Konstrukcyjnego Maszyn Górniczych w Gliwicach. Jest członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, członkiem honorowym European Structural Integrity Society.

Działalność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna znalazła uznanie w postaci wielu nagród: Prezesa Rady Ministrów za wybitny dorobek naukowy, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministra Edukacji Narodowej, Ministra Obrony Narodowej oraz Rektora WAT. Pan Profesor otrzymał szereg odznaczeń wojskowych oraz medali uczelnianych, między innymi: Krzyż Komandorski i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Order Sztandaru Pracy II klasy, Złoty Krzyż Zasługi, Złoty Medal Sił Zbrojnych w Służbie Ojczyzny, Złoty Medal za Zasługi dla Obronności Kraju, Medal

Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Medal za Zasługi dla WAT. Ponadto został wyróżniony tytułem honorowym „Zasłużony Nauczyciel Rzeczypospolitej Polskiej”.

Dokonania naukowe prof. Stanisława Kocańdy, Jego osiągnięcia dydaktyczne w zakresie kształcenia kadr naukowych i Jego działalność organizacyjna są ogromne. Jest on najwybitniejszym w kraju i szeroko uznanym w świecie uczonym zajmującym się dziedziną zmęczeniowego pęknięcia metali i konstrukcji.

Proszę pozwolić mi na osobiste refleksje wynikające z 33-letniej znajomości z Profesorem. Z mojej pracy w Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie wyniosłem zainteresowania naukowe dotyczące zmęczenia materiałów i konstrukcji. Byłem wtedy członkiem Zespołu Zmęczenia Materiałów i Konstrukcji Komitetu Budowy Maszyn PAN, którego prof. Kocańda był przewodniczącym. W latach 70-tych, już jako pracownikowi WSInż w Lublinie, Profesor Kocańda powierzył mi dwukrotnie organizację konferencji naukowych, podczas których dokonano przeglądu osiągnięć naukowych krajowych uczelni i instytutów w zakresie zmęczenia materiałów i konstrukcji. Profesor był recenzentem prac doktorskich, habilitacyjnych oraz autorem opinii wniosków o tytuł naukowy profesora wielu pracowników naszej uczelni. Będąc rektorem uczelni, wraz z ówczesnym dziekanem, konsultowałem dorobek naukowy i stan kadry Wydziału Mechanicznego przy składaniu wniosku o uzyskanie praw habilitowania. Rada Wydziału Mechanicznego takie uprawnienia uzyskała.

Profesora cechuje autentyczna pasja badawcza, stawia sobie i innym bardzo wysokie wymagania. Jego wysoki autorytet naukowy sprawia, że cieszy się powszechnym szacunkiem w kraju i za granicą. Jest bardzo życzliwy dla ludzi udzielając im pomocy i rad nie szczędząc przy tym swojego czasu. Dla niektórych znane są zainteresowania Profesora malarstwem i muzyką.

Przedstawiając dokonania Profesora w dziedzinie nauki, dydaktyki i prac organizacyjnych wyrażam głębokie przekonanie, że Politechnika Lubelska nadaje godność Doktora Honoris Causa Profesorowi Stanisławowi Kocańdzie jako wybitnemu nauczycielowi akademickiemu i uczonemu światowego formatu.

Profesor Kocańda dziękując za nadanie Mu przez Politechnikę Lubelską najwyższej godności akademickiej przypominał łańciską sentencję mówiącą o tym, że najwyższą wartością powinno być dla nas dobro naszej ojczyzny.

Dalsze uroczystości odbyły się w sali Rady Wydziału Mechanicznego, gdzie składano życzenia Doktorom Honorowym oraz Sali Białej Stołówki Politechniki Lubelskiej. Uroczystość uświetnił występ Chóru Akademickiego Politechniki Lubelskiej pod dyrekcją prof. Elżbiety Krzemińskiej.

Dziekan

Wacław M. Jaśkiewicz (1919–2005)

WSPOMNIENIE

W dniu 20 maja 2005 r. odszedł od nas na zawsze doc. mgr inż. Wacław Marian Jaśkiewicz, ostatni już z grupy najstarszych współorganizatorów i twórców naszej Uczelni. Każdy z nas w każdej chwili może zostać wyrwany spośród żyjących, pozostaje po nim puste miejsce i strzępy faktów w pamięci najbliższych przyjaciół i współpracowników. Jeżeli więc wspominała osoba dla części czytelników „Biuletynu Informacyjnego” jest tylko bytem kulturowym, historycznym – czy wskazaniem czym ona wyróżniała się ponad cechy wspólne naszej uczelnianej zbiorowości, to warto o tym wiedzieć, gdyż nie wolno nam dopuścić aby przeszłość przepadała całkowicie.

Wacław M. Jaśkiewicz urodził się 7 grudnia 1919 roku w Radomiu, w rodzinie inteligentkiej Mariana i Jadwigi z Szokalskich. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego, Liceum Mechanicznego oraz Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej i Politechniki Łódzkiej podjął pracę w przemyśle i przez około 12 lat pracował bezpośrednio w produkcji. Najpierw w Zakładach Przemysłu Gumowego STOMIL w Poznaniu, następnie w Zakładach Metalowych im. Gen. Waltera w Radomiu, w Zakładzie Energetycznym Okręgu Wschodniego, Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie, a od 1.09.1961 r. w Politechnice Lubelskiej (wówczas WSInż.).

Niemal w całym okresie pracy zawodowej podejmował pracę dydaktyczną. W latach 1951-1956 był wykładowcą i organizatorem pracowni studenckich i naukowych w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Radomiu, w latach 1960-1963 był nauczycielem w Zespole Szkół Samochodowych w Lublinie, w różnych okresach organizował i prowadził cykle wykładów, kursy i szkolenia na bazie SIMP, WSInż. w Radomiu, WSInż. w Lublinie.

Doc. W. Jaśkiewicza poznałem w roku 1960 jako kierownika Centralnego Laboratorium FSC, który z dużym znanstwem i swobodą objaśniał grupie studentów II roku kierunku studiów „fizyka”, jakie badania i testy prowadzone są dla potrzeb Fabryki. Wówczas nie mogłem przypuszczać, że po studiach i podjęciu pracy w WSInż., będzie to mój pierwszy przełożony, opiekun naukowy.

Jako doświadczony już organizator pracowni badawczych i studenckich, do Politechniki Lubelskiej (ówczesnej WSInż.) został przyjęty na podstawie jednomyślnej uchwały Rady Wydziału Mechanicznego, obradującej w składzie: zastępca profesora mgr inż. Stanisław Podkowa, zastępca profesora mgr Stanisław Dobrzycki, adiunkt dr Stefan Wieluński, asystent mgr inż. Ryszard Cylc, wykładowcy: inż. Bogdan Brzosko,

mgr inż. Seweryn Bobiński, inż. Bogumił Kądziołka, mgr inż. Jerzy Budzyński. Wszystkie w/w osoby zajmują określone pozycje w historii naszej Uczelni, a doc. Ryszard Cylc współpracuje efektywnie z Uczelnią do dziś. Początkowo (około 1,5 roku) pracował na stanowisku starszego asystenta, później starszego wykładowcy, a od 29.06.1968 r. na stanowisku docenta etatowego. W latach 1954-1957 odbywał studia aspiranckie w Politechnice Warszawskiej.

Problematyka jego zainteresowań i pracy nauczycielskiej obejmowała: naukę o materiałach, inżynierię materiałową i w szczególności – obróbkę cieplną. Jako pierwszy w Uczelni stworzył, wraz ze współpracownikami, nowoczesną pracownię metaloznawstwa

i materiałoznawstwa. Przygotował salę obudowaną dydaktycznie dla prowadzenia wykładów z tych przedmiotów.

Od pierwszych lat swojej pracy zawodowej, niemal do końca propagował celowość integracji nauk podstawowych i techniki. Organizował konferencje i cykle wykładów, wskazując na korzyści z takiej fuzji – zarówno w sferze badań naukowych, jak i nauczania. Dzięki Jego staraniom w WSInż. został powołany i funkcjonował w latach 1965-1968 Wydział Ogólnotechniczny. Jego dziekanem, decyzją Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, był dwukrotnie mianowany W. Jaśkiewicz.

Z wielu względów Wydział Ogólnotechniczny został zlikwidowany z dniem 31.08.1968 r., chociaż idea ścisłej integracji nauk podstawowych i techniki jest realizowana dość szeroko, zarówno w Europie (np. w wyższym szkolnictwie technicznym Francji – w uczelniach typu INSA), jak i poza nią.

Opracowane przez W. Jaśkiewicza skrypty (4), seria prac pt. „Wstęp do ćwiczeń laboratoryjnych i materiałoznawstwa” (343 str.), publikowane (10) i niepublikowane wykłady konferencyjne oraz inne prace, stanowiły przykład łączenia aspektów fizykochemicznych i technicznych w opisach zjawisk i rozwiązań technologicznych. Liczne, opracowane przez Niego pomoce dydaktyczne i patenty (14) również powstały z uwzględnieniem tych aspektów.

W ostatnich latach zajmował się zagadnieniami stereologii związków struktury i własności materiałów, realizował też resortowy program badawczy, dotyczący własności mechanicznych światłowodów. Z tego zakresu przygotował dwa opracowania zwarte, w tym monografię pt. „Wykreślno-analityczna metoda charakterystyki układu wielkości tolerowanych” (138 str.).

W całym okresie pracy zawodowej wykazywał ogromne zaangażowanie i inwencję organizatorską. W latach 60-tych pełnił funkcję Kierownika Punktu Konsultacyjnego w Ponia-towej, był kierownikiem Studium Wieczorowego przy Wydziale Ogólnotechnicznym, opiekunem Zespołu Mechaniki Technicznej, opiekunem organizującego się Zespołu Fizyki, pierwszym w historii Uczelni Pełnomocnikiem Rektora ds. Badań Naukowych oraz przewodniczącym kilku komisji rektorskich, doraźnie powoływanych. Był członkiem i działaczem Związku Zawodowego Metalowców, Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich, Wojewódzkiego Klubu Techniki i Racjonalizacji przy WRZZ i OW NOT.

Przewodniczył kilku konferencjom ogólnopolskim, w tym – prestiżowej Konferencji Sekcji Przeróbki Plastycznej Komitetu Hutnictwa PAN. Był współorganizatorem Związku Nauczycielstwa Polskiego w Uczelni i posiadaczem legitymacji Nr 1 tego Związku. W latach 1980-1981 pełnił z wyboru funkcję Przewodniczącego Rady Zakładowej Związku Nauczycielstwa Polskiego. Z Jego inicjatywy powstał Lubelski Oddział Polskiego Towarzystwa Stereologicznego oraz „Yacht Club” przy Politechnice (wspólnie ze studentami zakładał trzy łodzie żaglowe i na tym sprzęcie organizował rejsy wakacyjne na jeziorach mazurskich). Również w wyniku Jego starań powołano w ramach LTN IV Wydział – Nauk Technicznych.

Od 1967 roku kierował Zespołem Naukowo-Dydaktycznym Materiałoznawstwa, zaś od 1972 – kierował Zespołem Materiałoznawstwa i Technologii Przeróbki Plastycznej Metali, przekształconym w październiku 1973 r. w Zakład Inżynierii Materiałowej. Zakład ten przemianowano w Katedrę Inżynierii Materiałowej z dniem 1 czerwca 1985 r. i w niej W. Jaśkiewicz pracował do 30 września 1990 r., tj. do przejścia na emeryturę.

Z Politechniką Lubelską identyfikował się całkowicie i całą swoją wiedzę i siły oddał na rzecz jej rozwoju. Dużą wagę przywiązywał do pracy dydaktycznej oraz – co warto podkreślić – pracy wychowawczej ze studentami. Jego postawa i „patriotyzm uczelniany” zjednały Mu przychylność całej społeczności akademickiej a w szczególności studentów. Studenci i wypromowani przez W. Jaśkiewicza absolwenci (80) wspominają Go serdecznie i z uznaniem, jako wymagającego ale sprawiedliwego nauczyciela i mistrza.

Za uzyskiwane w pracy efekty był wielokrotnie wyróżniany nagrodami: JM Rektora i Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz odznaczany m.in. Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Kawalerskim Krzyżem Zasługi OOP.

W pamięci społeczności akademickiej naszej Uczelni pozostanie na zawsze jako osobowość oryginalna, twórcza i wielce zasłużona dla przemysłu oraz krzewienia wiedzy i kultury technicznej.

Zmarł po długiej chorobie 20 maja 2005 roku i pochowany został na cmentarzu przy ul. Unickiej w dniu 24 maja 2005 r. Jego portret znajduje się w sali obrad Rady Wydziału Mechanicznego, w budynku przy ul. Nadbystrzyckiej 36.

W małżeństwie z Zofią Krystyną, z domu Dąbską, miał jedną córkę – Zofię, która wraz z rodziną mieszka na stałe w Bratysławie.

Edward Śpiwła

Pożegnania

Profesor dr hab. inż. Iwo Pollo (1927–2005)

Prof. dr hab. inż. Iwo Pollo zmarł w Lublinie dnia 8 czerwca 2005 r.

Uroczystości żałobne odbyły się dnia 13 czerwca 2005 r. O godz. 11.00 w auli im. Rektora Stanisława Podkowy miało miejsce pożegnanie Profesora przez środowisko akademickie Politechniki Lubelskiej. Obecna była Rodzina Zmarłego, przyjaciele, znajomi. Po złożeniu hołdu Profesorowi, przemawiali członkowie naszej uczelnianej społeczności oraz przybyli goście. We wszystkich wystąpieniach można było usłyszeć, że śp. Prof. Iwo Pollo był cenionym pracownikiem nauki o wszechstronnych zainteresowaniach, wspaniałym wychowawcą, wyjątkowym humanistą, ale przede wszystkim Bardzo Dobrym Człowiekiem, o wielkim sercu i mądrości. Jednocześnie wartę honorową przy trumnie Zmarłego pełnili: byli Rektorzy Politechniki Lubelskiej, obecne władze rektorskie i dziekańskie Uczelni, członkowie Senatu, pracownicy Katedry Technologii Chemicznej oraz osoby bliskie Profesorowi.

Oprawę muzyczną uroczystości zapewnił Chór Akademicki Politechniki Lubelskiej pod dyrekcją prof. Elżbiety Krzemińskiej.

Następnie o godz. 13.00 w Kaplicy Cmentarnej przy ul. Lipowej rozpoczęła się Msza święta, której przewodniczył Arcybiskup Senior Bolesław Pylak. W bardzo wzruszającym wystąpieniu podkreślił, że Profesor Iwo Pollo był przykładem wielkiego umiłowania zawodu, człowieka prawego, i – co szczególnie ważne – bardzo życzliwego ludziom. Pożegnanie Profesora odbyło się w obecności licznej grupy pracowników i studentów Uczelni, wielu wychowanków, przyjaciół, znajomych.

Wystąpienie JM Rektora prof. Józefa Kuczmazewskiego

Szanowni Państwo,

Różne są momenty w historii Uczelni, czasami radujemy się jej sukcesami, czasem z troską pochylamy się nad problemami, a czasem jest nam po prostu smutno, kiedy odchodzi ktoś, kto przez lata czynnie dzielił z nami i radości, i kłopoty. Dziś jest właśnie taki dzień.

Szanowna Małżonko Pana Rektora Iwo Pollo, Szanowni członkowie Rodziny Rektora, Bliscy i Przyjaciele Rektora, przyjmijcie od pracowników i studentów naszej Uczelni wyrazy współczucia i solidarności w żalu po stracie Męża, Ojca, Przyjaciela, Nauczyciela i Rektora.

Szanowni Państwo,

Oddajemy dzisiaj hołd i jednoczymy się w specyficznej wspólnotcie, aby towarzyszyć w ostatniej drodze Rektorowi Iwo Pollo. Spotykamy się w reprezentacyjnej auli, przy trumnie pierwszą wartę zaciągnęli byli rektorzy naszej Uczelni. Nam jest szczególnie przykro, odchodzi bowiem jeden z nas. Pełnienie tej funkcji tworzy niezatartą więź z Uczelnią, więź naznaczoną do końca odpowiedzialnością za jej rozwój, losy studentów i pracowników, pomyślność absolwentów.

Przypomnijmy ważniejsze fakty z zawodowego życia Rektora Iwo Pollo.

Urodził się 9 maja 1927 roku w Delatynie, w rodzinie inteligenckiej. Studia z zakresu technologii chemicznej ukończył w 1954 roku w Wydziale Chemii Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Bezpośrednio po studiach podjął pracę w Fabryce Odczynników Chemicznych, a dwa miesiące później

w macierzystej uczelni – na stanowisku asystenta. Pracował bardzo intensywnie naukowo, uzyskując stopień doktora nauk technicznych w roku 1959, a doktora habilitowanego – w roku 1963. Powołany na stanowisko docenta, pełnił wiele funkcji akademickich, a także doradczych i eksperckich w przemyśle.

W roku 1975 przeniósł się do pracy w Politechnice Lubelskiej (wówczas WSInż.), gdzie stworzył Katedrę Technologii Chemicznej i objął jej kierownictwo na cały okres pracy w Uczelni. W roku 1976 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego i zatrudnienie na stanowisku profesora nadzwyczajnego, zaś w 1991 r. został zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. W roku 1978 powierzono mu funkcję dyrektora Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii, którego powołanie miało na celu zintegrowanie działalności badawczej i skorelowanie nauczania, realizowanego przez zakłady nauk podstawowych. W okresie od 1984 r. do 1990, dwie kadencje pełnił funkcję Prorektora ds. Nauki, zaś w latach 1993-1996 Rektora Politechniki Lubelskiej.

W okresie pełnienia tych funkcji szczególną wagę przywiązywał do rozwijania współpracy naukowej z ośrodkami zagranicznymi i krajowymi. Doprowadził do zawarcia dwustronnych umów o współpracy z kilkunastoma

renomowanymi ośrodkami zagranicznymi, m.in. w Japonii, Francji, Niemczech, Rosji, Włoszech i Wielkiej Brytanii. Działał intensywnie na rzecz wymiany pracowników i poprzez swoje szerokie kontakty międzynarodowe promował cały szereg osób do pracy badawczej w różnych laboratoriach. Będąc Rektorem, rozpoczął budowę obiektu dydaktycznego (przeznaczonego głównie dla potrzeb Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska). Wiele uwagi poświęcił wdrażaniu zasad samorządności akademickiej, utrwalaniu systemu demokratycznego zarządzania Uczelnią oraz wypracowywaniu jej autonomii w możliwie najszerszym zakresie. Znaczący postęp uzyskano w obszarze efektywności działalności naukowej oraz współpracy z jednostkami gospodarki, co sprzyjało włączaniu się Uczelni do szerokiego przedsięwzięcia na rzecz realizowanej w kraju reformy gospodarczej.

Cały czas pracy zawodowej i po przejściu na emeryturę w 2002 r. aktywnie działał w wielu organizacjach inżynierskich oraz stowarzyszeniach naukowych i kulturalnych. Był członkiem Komitetu Nauk Chemicznych PAN, Komisji Ceramicznej i Sekcji Elektrochemii PAN, Podkomitetu Chemii Plazmy Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC) oraz współprzewodniczył Grupie Polskiej Międzynarodowego Towarzystwa Ozonowego (IOA). Był przewodniczącym Komisji Chemii Plazmy Niskotemperaturowej PAN oraz członkiem komitetów redakcyjnych kilku czasopism krajowych i zagranicznych.

Był wieloletnim członkiem Rady Naukowej Instytutu Nawozów Sztucznych w Puławach.

Odnaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem KEN.

W pracy naukowej i technicznej zajmował się: technologią chemiczną, zastosowaniem materiałów chemoodpornych, chemią plazmy nisko- i wysokotemperaturowej, inżynierią i ochroną środowiska oraz historią nauki. Jego autorytet naukowy i wiedza, nie tylko w zakresie nauk stosowanych, ale również podstawowych sprawiały, iż Profesor proszony był wiele razy o opinie i recenzje także przez ośrodki uniwersyteckie – zarówno w kraju jak i za granicą. Łącznie opublikował kilkaset prac naukowych, opracował ponad 20 patentów oraz wypromował 10 doktorów i ponad 150 absolwentów studiów technicznych i uniwersyteckich.

Przebywając na emeryturze, doradzał i pomagał wszystkim chętnym, pozostając wybitnym popularyzatorem nauki i cenionym wykładowcą. Jego osobowość i zakres zainteresowań intelektualnych, dorobek naukowy i literacki – zjednywały Mu powszechną serdeczność i przychyłność.

Panie Rektorze,

Swoim mądrym i godnym życiem zasłużyłeś na trwałą wdzięczność naszej akademickiej społeczności. Rozpocząłeś pracę w naszej Uczelni 30 lat temu, w okresie kiedy bardzo potrzebowaliśmy kadry samodzielnej. To m.in. dzięki Twojej obecności mogliśmy uzyskać status politechniki. Przez 6 lat byłeś Prorektorem ds. nauki, a przez 3 lata Rektorem Uczelni. Zostawiasz trwały ślad w naszej historii. Byłeś wybitnym specjalistą, technologiem chemikiem, ale także humanistą, co przez lata całe było źródłem bardziej wszechstronnego

widzenia techniki, edukacji, spraw codziennych funkcjonowania Uczelni.

Panie Rektorze,

Żegna Cię dzisiaj Politechnika, ale pamięć o Tobie w naszej społeczności będzie obecna na zawsze. W sali Senatu będziesz z portretu pogodnie spoglądał na kolejne pokolenia naszych senatorów. Pozostanie Twoja bogata naukowa spuścizna i Twoi uczniowie, a także jakaś niewidzialna pieczęć w psychice wielu ludzi, z którymi pracowałeś.

Pamiętam, kiedy przed kilkoma laty żegnałeś przedwcześnie zmarłego swojego prorektora, nieodżałowanej pamięci

profesora Jarosława Skrynickiego. Z właściwą sobie humanistyczną głębią rozważałeś eschatologiczny wymiar przemijania, powiedziałeś wówczas, że się z Nim nie żgnasz, ale mówisz do zobaczenia. Wierzymy, że w Domu Ojca już się z Nim spotkałeś, tak jak z innymi przyjaciółmi i kolegami, którzy już odeszli.

Przemijanie jest nieodłącznym elementem tajemnej logiki wieczności i jest tylko kwestią czasu, kiedy wszyscy do Ciebie dołączymy.

Dzisiaj łączymy się w żalu z Twoją Rodziną i wszystkimi Bliskimi. Żegnaj Rektorze. Wieczna cześć Twojej pamięci!

Wystąpienie prof. Józefa Szarawary z Politechniki Śląskiej

Żegnamy dzisiaj, na ostatniej drodze do wieczności, prof. Iwo Pollo, wybitnego chemika-technologa, wielce zasłużonego w dziedzinie rozwoju chemii i technologii plazmy, w dziedzinie ochrony środowiska, wielkiego humanistę, człowieka wielkiego serca i talentu.

Prof. Iwo Pollo był moim kolegą ze studiów na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej i pozostał na zawsze moim serdecznym przyjacielem. W latach 50-tych razem pracowaliśmy w Katedrze Technologii Wielkiego Przemysłu Nieorganicznego Politechniki Śląskiej, gdzie w tych samych latach otrzymaliśmy stopnie doktora nauk technicznych (1959 r.) i doktora habilitowanego (1963 r.). On kontynuował zapoczątkowany przez prof. Stefana Pawlikowskiego

oryginalny kierunek chemii w polu wyładowań koronowych, ja zaś podjąłem badania statyki i kinetyki procesów absorpcyjnych w ochronie środowiska i w technologii chemicznej. Łączyło nas wiele, zarówno zapał do pracy naukowej, poznawczej i niezależność myślenia, jak też zamiłowanie do turystyki uprawianej jako forma aktywnego wypoczynku oraz wspólne zainteresowania historyczne. Ileż miłych wspomnień pozostało mi z naszych wspólnych wypraw górskich i krajoznawczych.

Prof. Iwo Pollo był wszechstronnym chemikiem, technologiemi-nieorganikiem, czego podstawy wyniósł jeszcze z czasów gliwickich. Jego koronną specjalnością, którą rozwijał przez całe swoje twórcze życie, która przyniosła Mu największe uznanie w kraju i w świecie, była chemia i technologia plazmy. W tej dziedzinie Jego znakomite osiągnięcia związane są z syntezą ozonu i tlenków azotu oraz z zastosowaniem niskotemperaturowej plazmy w procesach ochrony środowiska. Inną Jego pasją była historia nauki, techniki i kultury, co było wyrazem Jego wszechstronnych zainteresowań humanistycznych. Był niewyczerpanym źródłem wiedzy o historii rozwoju przemysłu chemicznego w kraju i o ludziach, którzy przemysł ten tworzyli. Miał niezwykłą łatwość w formułowaniu myśli i wypowiedaniu się w każdej kwestii, zarówno w słowie, jak też

w piśmie. Pisał więc łatwo i napisał dużo – kilkaset prac – które zarówno w treści, jaki w formie, są zawsze przykładem wysokiej kultury i elegancji językowej. Był człowiekiem o bardzo szerokich horyzontach, wyróżniającym się głęboką wiedzą z zakresu humanistyki i filozofii. Był jednym z najlepszych humanistów w środowisku inżynierów i techników.

Prof. Iwo Pollo wyróżniał się bardzo miłym usposobieniem i bezinteresowną życzliwością w stosunkach ludzkich. Zawsze pogodny i uśmiechnięty stwarzał miłą, bezkonfliktową atmosferę wokół siebie. Cieszył się wielką sympatią, uznaniem i autorytetem wśród współpracowników, kolegów chemików – i nie tylko chemików – we wszystkich ośrodkach naukowych w kraju, z którymi współpracował, w tym w jednostkach organizacyjnych Komitetu Badań Naukowych. Był człowiekiem nad wyraz skromnym, dobrym i życzliwym, o ujmującym sposobie bycia, który siłą swojej osobowości i charakteru zapisał się trwale w pamięci tych wszystkich, którzy się z nim spotykali.

Prof. Iwo Pollo był uznanym specjalistą w zakresie problematyki plazmowej czego wyrazem była jego bardzo szeroko rozwinięta współpraca międzynarodowa. Był znany i ceniony w szerokich kręgach świata naukowego w kraju i zagranicą. Jego odejście jest olbrzymią stratą dla nauki polskiej, a szczególnie dla krajowej szkoły chemii i technologii plazmy.

Drogi przyjacielu Iwonie, żegnaj Cię dzisiaj, na ostatniej drodze do wieczności, z sercem pełnym żalu i smutku.

Żegnam Cię jako mojego serdecznego przyjaciela, żegnam Cię w imieniu Dziekana Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej prof. Jerzego Suwńskiego, żegnam Cię w imieniu wszystkich Twoich koleżanek, kolegów i współpracowników byłego Instytutu Chemii i Technologii Nieorganicznej Politechniki Śląskiej. Oświadczam, że w naszej świadomości i pamięci pozostaniesz na zawsze nie tylko wybitnym chemikiem, naukowcem, ale przede wszystkim wspaniałym, życzliwym Kolegą i Przyjacielem.

Niech ta Ziemia Lubelska, w której spocznie, lekką Ci będzie. Cześć Twojej pamięci!

Z tego miejsca pragnę przekazać wyrazy wielkiego żalu i współczucia dla żony Profesora Pani Zofii, dla córki Agnieszki, dla syna Roberta i dla wszystkich członków Rodziny.

Pożegnanie Profesora przez Wychowanków

Profesor Iwo Pollo odszedł cicho i z godnością, po latach zmagania się ze słabościami swojego wieku. Nie spodziewał się śmierci. Stawiał czoła chorobom do końca zachowując jasność umysłu uczonego – najwyższego formatu.

W takiej chwili wspominamy dorobek życia, przywołujemy godności, tytuły, stanowiska i naukową spuściznę. Profesor osiągnął niemal wszystko, co może być dane uczonemu zapewniając Mu satysfakcję, szacunek i pamięć potomnych. Jego nazwisko zostało wpisane w historię rozwoju chemii plazmy, którą wzbogacał idąc śladami swego mistrza profesora Stefana Pawlikowskiego. Był w Polsce prekursorem badań nad ozonem, które prowadził na szeroką skalę współpracując z zespołami uczonych w Japonii, USA i niemal całej Europie.

Największym pomnikiem dla uczonego są jego prace. Nazwisko Profesora Iwo Pollo figuruje pod setkami publikacji stanowiących o Jego dorobku. Te wszystkie zasługi i wielce

znaczące osiągnięcia są tylko cząstką życia Pana Profesora, który nade wszystko był humanistą o rozległych pasjach charakteryzujących wybitnych ludzi renesansu.

Znał biegle 5 języków. Był człowiekiem serdecznym, niezwykle otwartym na innych, rozumiejącym ludzką naturę. Kierując przez 26 lat Katedrą Technologii Chemicznej stworzył w pracy prawdziwie rodzinną atmosferę. Sam od 14 roku życia musiał ciężko pracować na utrzymanie. Poznał dramat wysiedlenia z rodzinnego domu w Kołomyi na terenie obecnej Ukrainy.

To Go zahartowało na zmagania z nie zawsze łaskawym losem. Swą życiową dewizę wypisaną dziecinnym wówczas pismem syna Rafała „Rób swoje, nie oglądaj się na innych” traktował jako busołą słusznej drogi, harmonijnie łącząc ją z życzliwością wobec ludzi.

We wrażliwym sercu Profesora na zawsze pozostał sentyment do Huculszczyzny i Łemkowszczyzny. Kolekcjonował obrazy i wytwory kultury tych narodowości. Uwielbiał spacerować po górach, gdzie jako przewodnik oprowadzał wycieczki. Był dumny ze Złotej Odznaki PTTK, mimo, że posiadał order i odznaczenia najwyższej rangi. Do ostatnich chwil życia działał w Związku Podhalan i stowarzyszeniu Kresowiaków.

Wykłady Pana Profesora zamieniały świat wzorów i praw chemicznych w pasjonujące opowieści. Pisał też eseje, limeryki, fraszki. Spod Jego pióra wyszło kilka tomików wierszy poświęconych ukochanym górcom. W jednym z nich znajdujemy słowa, które dziś nabierają szczególnej wymowy: „Zamyka się horyzont, powraca prawda w słowie”.

O Profesorze Iwo Pollo będziemy pamiętali jako o bliskim człowieku uczonego-humaniście, prawym Człowieku, jednej z największych postaci Politechniki Lubelskiej, z którą był związany przez 30 lat.

Żegnamy Cię dzisiaj Kochany Profesorze-Mistrzu, na zawsze pozostaniesz w naszych sercach.

Dr inż. Kazimierz Sobiesiak (1932-2005)

W dniu 4 kwietnia 2005 r. na cmentarzu przy Drodze Męczenników Majdanka w Lublinie odbył się pogrzeb doktora inżyniera Kazimierza Sobiesiaka, wieloletniego pracownika Politechniki Lubelskiej. Pogrzeżeni w głębokim smutku i żalu, łącząc się w bólu z Rodziną i Najbliższymi, pożegnaliśmy wybitnego inżyniera, cenionego nauczyciela akademickiego i serdecznego Przyjaciela.

Dr inż. Kazimierz Sobiesiak urodził się 3.08.1932 r. w miejscowości Wolica w powiecie lubartowskim. Ukończył studia w 1957 r. na Wydziale Lotniczym w Politechnice Warszawskiej. W 1957 r. podjął pracę zawodową w WSK Świdnik na stanowisku starszego konstruktora. Równoległe z pracą w WSK prowadził od 1958 r. zajęcia dydaktyczne w WSInż. w Lublinie – od 1961 r. na pełnym etacie, a od 1963 r. na

stałe podjął pracę w Uczelni. Udało Mu się łączyć dużą dbałość o poziom zajęć dydaktycznych i własny rozwój naukowy z bezprzykładowym zaangażowaniem w pracę organizacyjną na rzecz tworzenia bazy dydaktyczno-naukowej WSInż. W 1970 r. obronił na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej pracę doktorską nt. „Analityczna ocena wpływu niedokładności wykonania powłok walcowych na ich stateczność w ujęciu nieliniowym” wykonaną pod kierunkiem prof. Michała Życzkowskiego. W latach 1969-1973 był kierownikiem Zespołu Mechaniki Technicznej (Międzywydziałowego), a po reorganizacji, do czasu odejścia na emeryturę był kierownikiem Zakładu Wytrzymałości Materiałów. W okresie 1974-1981 został powołany na stanowisko docenta kontraktowego. Ze względów zdrowotnych zmuszony był przerwać będącą

na ukończeniu pracę habilitacyjną. Z dniem 30.09.1997 r. przeszedł na emeryturę i mimo bardzo złego stanu zdrowia prowadził jeszcze zajęcia dydaktyczne do czerwca 2000 r.

Dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dr. inż. Kazimierza Sobiesiaka jest imponujący i budzący najwyższe uznanie. Obejmuje on ponad 30 publikacji, a w tym: 2 zagraniczne, 3 w wydawnictwach PAN, 2 referaty na konferencjach PAN, 2 referaty za granicą (Sofia), 4 skrypty uczelniane, 2 monografie oraz komunikaty naukowe. Najwyżej ocenianymi, również na forum międzynarodowym, są publikacje z zakresu teorii stateczności powłok. W ramach dorobku naukowo-badawczego o charakterze aplikacyjnym i typowo inżynierskim należy odnotować ok. 50 prac własnych i współautorskich, ponad 40 prac znajdujących bezpośrednie zastosowanie w praktyce, szereg opracowań w zakresie lotnictwa w latach 1957-1963 w ramach pracy w zespole przy śmigłowcu „Łątka”, konstrukcję łopaty laminatowej wirnika nośnego śmigłowca z piastą sztywną i wielu innych.

Dr inż. Kazimierz Sobiesiak był wychowawcą wielu покоlei inżynierów, kierował ponad 60 pracami przejściowymi i dyplomowymi, organizował od podstaw Laboratorium Wytrzymałości Materiałów i współorganizował Laboratorium Mechaniki Płynów i Dynamiki.

Jego zaangażowanie w pracę dla różnych środowisk i pracę społeczną było również bogate. Był między innymi: członkiem w Zespole Stateczności Konstrukcji przy KBM

PAN, w latach 1980-1986 kierownikiem zespołu opracowującego programy studiów dla specjalności „Lotnictwo” i kierunku dyplomowania „Budowa Śmigłowców i Technologia Budowy Śmigłowców”, członkiem w Lubelskim Oddziale PTMTiS, współzałożycielem ZNP (1963), organizatorem PKZP (1964) i jej Przewodniczącym przez 20 lat, ławnikiem Sądu Wojewódzkiego przez 2 kadencje.

Za działalność naukowo-badawczą, dydaktyczno-wychowawczą i organizacyjną oraz społeczną dr inż. Kazimierz Sobiesiak został wyróżniony między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Honorową Odznaką Za Zasługi Dla Lubelszczyzny, Honorową Odznaką Zasłużonemu dla Lublina, Złotą Odznaką ZNP, Medalem za Zasługi Dla Politechniki Lubelskiej, nagrodą indywidualną III stopnia Ministra w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej, nagrodami Rektora Politechniki Lubelskiej.

Dr inż. Kazimierz Sobiesiak obarczony wieloma obowiązkami i zaangażowany w wiele prac naukowo-badawczych, dydaktycznych, organizacyjnych i społecznych zawsze miał czas dla swoich współpracowników i studentów. Stwarzał atmosferę, w której wymiana myśli nabierała szczególnej wagi, a uprawianie pracy naukowo-badawczej i dydaktycznej odczuwało się jako ważne nobilitujące posłannictwo. Chcemy zachować Go takim w naszej pamięci na zawsze.

*Pracownicy
Katedry Mechaniki Stosowanej*

Janusz Kępa (1941-2005)

Dnia 29 czerwca 2005 roku na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Droga Męczenników Majdanka pożegnaliśmy naszego Kolegę, Janusza Kępę, wieloletniego pracownika Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, a ostatnio Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej.

Janusz Kępa urodził się 27 maja 1941 roku w Lublinie. Tutaj ukończył Technikum Budowlane, tu powrócił po odbyciu służby wojskowej, w Lublinie rozpoczął swoją pierwszą pracę zawodową.

Dnia 1 lutego 1971 roku związał swoje życie z naszą uczelnią, wówczas jeszcze Wyższą Szkołą Inżynierską, a później Politechniką Lubelską. Pracował w Laboratorium Budownictwa, a po jego rozwiązaniu – w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska WIBiS. Uczestniczył w pomiarach terenowych w ramach prac naukowo-badawczych prowadzonych w wydziale. Samochodem-laboratorium przejechał Polskę wzdłuż i wszerz. W latach siedemdziesiątych uczestniczył w pracach badawczych na terenie Lubelskiego Zagłębia Węglowego, w latach osiemdziesiątych przejechał każdy kilometr Lini Górnico-Siarkowej. Znał też każde jezioro na Pojezierzu Łęczyńsko-Włodawskim, uczestnicząc w pomiarach prowadzonych przez pracowników Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska.

Pomagał młodym pracownikom naukowym i studentom w pomiarach prowadzonych w ramach Studenckich Obozów Naukowych.

Był bardzo dokładny w swojej pracy, dbał o otoczenie, w którym pracował, był estetą, z wielkim poczuciem piękna. Służył radą i pomocą w wielu dziedzinach życia. Nie lekcewał nikogo, kto zwrócił się do Niego. Poradził, pomógł załatwić lub sam rozwiązał problem.

Jego wielką pasją życiową było myślistwo. Był Myśliwym-Humanistą. Dla Niego polowania to nie tylko pozyskanie trofeum, ale przede wszystkim wyjazd do lasu, obserwacja przyrody, kontakt z naturą. Wiedział prawie wszystko o lesie i jego mieszkańcach. Broń myśliwska i wyposażenie myśliwego nie miały dla Niego żadnych tajemnic.

Był człowiekiem skromnym, skrytym i mało mównym, ale o myślistwie i zwierzętach mógł mówić długo i nigdy nie zanudził słuchaczy swoimi opowieściami.

Odszedł od nas Człowiek Wielkiego Serca, który był technikiem i humanistą, myśliwym i obrońcą przyrody.

„Wobec tych, co idą w wieczne kraje, trudno smutek skryć uśmiechem błahym.”

Koleżdy i Przyjaciele z Wydziału Inżynierii Środowiska

Dydaktyka i sprawy studenckie w kadencji 2002-2005

Sprawozdanie prorektora ds. kształcenia dr inż. Adama Wasilewskiego

Gdy rozpocząłem pracę jako prorektor ds. kształcenia przygotowałem program działania w zakresie rozwoju dydaktyki. Główne założenia znalazły się w moim wystąpieniu przedwyborczym w roku 1999. Po trzech latach w roku 2002 w „Biuletynie Informacyjnym” przedstawiłem sprawozdanie, w którym skonfrontowałem deklaracje programowe z tym, co potrafiłem w kadencji 1999-2002 zrealizować. Dzisiaj ponownie, po zakończeniu drugiej kadencji, chciałbym przybliżyć czytelnikom, pracownikom i studentom, problemy i prace związane z kształceniem, wychowaniem i socjalną pomocą dla studentów, które wystąpiły w latach 2002-2005. Przedstawiony poniżej tekst jest przereklamowaną wersją fragmentu sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej prezentowanego przez Rektora i przyjętego przez Senat 27 czerwca 2005 r.

SYSTEMY, PROGRAMY I JAKOŚĆ KSZTAŁCENIA W POLITECHNICE LUBELSKIEJ

W związku z zakończeniem prac nad elastycznymi systemami studiów uwzględniającymi punkty ECTS przygotowano nowy regulamin studiów. Obecnie w Politechnice Lubelskiej studia odbywają się według dwóch systemów kształcenia: elastycznego (wszystkie kierunki studiów dziennych) i tradycyjnego (studia zaoczne). Zgodnie z wymogami MENiS obowiązujący w uczelni regulamin powinien być jednym dokumentem obejmującym te dwa, znacznie różniące się, systemy studiów. Przygotowany przez Prorektora ds. Kształcenia projekt był szeroko i bardzo szczegółowo dyskutowany w kompetentnym zespole ekspertów (prodziekani ds. kształcenia, senacka komisja ds. kształcenia, przedstawiciele wydziałowych komisji dydaktycznych, dziekanatów, samorządu studentów). Zatwierdzony przez Senat PL i MENiS nowy regulamin zaczął obowiązywać od 1 października 2003 r.

Równocześnie rozpoczęto prace nad przystosowaniem programów studiów zaocznych do elastycznego systemu kształcenia. Zbiegły się one z nowymi wymaganiami MENiS w zakresie programów nauczania na studiach zaocznych. Należy podkreślić, że wobec ciągłych zmian tzw. minimów i standardów programowych, nasze programy nauczania muszą być i są na bieżąco korygowane. Elastyczny system wprowadził jednak wyraźny podział jednolitych studiów magisterskich na dwa etapy: studia inżynierskie i magisterskie. Istnieje możliwość ukończenia studiów z dyplomem inżynierskim. Programy i plany studiów są tak skonstruowane, że możliwe jest wprowadzenie studiów dwustopniowych zgodnych z Deklaracją Bolońską.

Modernizacja systemu kształcenia miała bez wątpienia pozytywny wpływ na wyniki zewnętrznych kontroli jakości kształcenia. Kierunek mechanika i budowa maszyn

uzyskał najwyższą notę Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych, natomiast Państwowa Komisja Akredytacyjna pozytywnie oceniła kierunki budownictwo oraz zarządzanie i marketing, przyznając im najdłuższą, pięcioletnią akredytację. Obecnie oczekujemy na wyniki oceny przez PKA kierunku mechanika i budowa maszyn. Zewnętrzne kontrole mobilizują do działań w zakresie poprawy jakości kształcenia. Nie powinny to być jednak działania doraźne, ale praca systematyczna. Należy w tym miejscu przypomnieć, że Senat PL cztery lata temu podjął uchwałę o wprowadzeniu programu poprawy jakości kształcenia obejmującego szereg różnorodnych działań na poziomie uczelni i wydziałów zmierzających do podwyższenia efektywności nauczania. Program jest systematycznie wdrażany i wiele zapisów uchwały zostało zrealizowanych (kompleksowa komputeryzacja dziekanatów i działu spraw studenckich, elastyczne systemy studiów, punkty ECTS, nowe zasady dyplomowania), ale konieczne jest przekonanie nas wszystkich, że program poprawy jakości kształcenia to nie jednorazowa akcja ale szereg ciągłych działań.

Wyniki kształcenia zależą od wielu czynników, ale chyba najważniejszym jest poziom przygotowania kandydatów na studia. Według powszechnej opinii ich wiedza w zakresie matematyki i fizyki jest niewystarczająca, żeby studiować nauki techniczne. W ciągu ostatnich kilkunastu lat, jako jedna z niewielu uczelni, prowadziliśmy egzaminy wstępne, żeby wyselekcjonować najlepszych kandydatów. W tym celu organizowaliśmy również kursy przygotowawcze i ogłaszaliśmy zbiory zadań egzaminacyjnych. Efekty nie są jednak zadowalające. Moim zdaniem „nowe matury” niewiele zmienią w tym zakresie i jedynym rozwiązaniem jest wprowadzenie zajęć wyrównawczych albo tzw. semestr zerowy, co niestety podwyższa koszty kształcenia. Z drugiej strony optymizmem napawa fakt, że znacząco rośnie liczba studentów autentycznie zainteresowanych studiami i zaangażowanych w studenckim ruchu naukowym.

Ważnym elementem kształcenia na studiach technicznych są praktyki. Niestety Uczelnia nie jest w stanie przygotować miejsc praktyk dla wszystkich studentów, mimo dobrej współpracy z przedsiębiorstwami Lubelszczyzny. Jest to problem ogólnopolski i dlatego Konferencja Prorektorów ds. Kształcenia Polskich Uczelni Technicznych wystąpiła z wnioskiem do Rządu RP o stworzenie warunków sprzyjających organizacji praktyk w zakładach produkcyjnych i usługowych. Konieczne jest tutaj rozwiązanie systemowe. Pewną liczbę miejsc praktyk dla studentów z kierunku budownictwo można znaleźć na uczelni przy remontach budynków, z elektrotechniki i inżynierii środowiska przy wymianie instalacji elektrycznej i wodno-kanalizacyjnej. Konieczne jest jednak przygotowanie odpowiedniej formuły organizacyjno-prawnej. Próba zatrudnienia praktykantów

przy remontach domów studenckich zakończyła się niepowodzeniem z powodu, między innymi, trudności z realizacją procedur przetargowych.

OFERTA DYDAKTYCZNA

W kadencji 2002-2005 Politechnika Lubelska uzyskała zgodę MENiS na utworzenie kierunku *architektura i urbanistyka* w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Wychowanie Techniczne zostało przekształcone w kierunek *edukacja techniczno-informatyczna*. Są to kolejne kroki w kierunku poszerzania i uatrakcyjniania naszej oferty dydaktycznej. Tworzone są nowe specjalności, jako odpowiedź na zapotrzebowanie rynku (inżynieria komputerowa, inżynieria oprogramowania, telekomunikacja i sieci komputerowe, zarządzanie zasobami obiektów budowlanych, zarządzanie finansami, zarządzanie regionem, transport samochodowy itp.).

Politechnika Lubelska przekształca się w „pełną” uczelnię politechniczną obejmującą z jednej strony kierunki techniczno-artystyczne (architektura i urbanistyka), a z drugiej te, które rozwijają się najszybciej (obecnie informatyka, a w przyszłości elektronika i telekomunikacja oraz być może automatyka i robotyka).

Jest to moim zdaniem optymalny kierunek rozwoju Uczelni. Mamy natomiast zbyt mało studiów podyplomowych. Nowe działania w tym zakresie są zbyt wolne, a oferta zbyt uboga w konfrontacji z potencjałem badawczym oraz możliwościami kadrowymi.

WARUNKI LOKALOWE, BAZA DYDAKTYCZNA

Zrealizowane w ubiegłych dwóch kadencjach inwestycje zasadniczo zmieniły sytuację w zakresie dydaktycznej bazy lokalowej. Nie ma potrzeby prowadzenia zajęć w pomieszczeniach stołówki, ani w klubach domów studenckich. W praktyce, nie ma konieczności wynajmowania pomieszczeń. Studenci mają zajęcia w obiektach dydaktycznych swojego wydziału, co pozwala uniknąć sytuacji konfliktowych związanych z planowaniem zajęć.

Komisje Akredytacyjne nie miały zastrzeżeń do naszej bazy laboratoryjnej. Trzeba jednak stwierdzić, że stan wyposażenia laboratoriów dydaktycznych jest bardzo zróżnicowany. Wobec możliwości pozyskiwania środków z funduszy europejskich sytuacja ta może być gruntownie zmieniona. W oparciu o granty europejskie obecnie jest modernizowane laboratorium elektroniki (WEiI). Przygotowywane są kolejne projekty. Nawiązana została bliższa współpraca z przedsiębiorstwami drogowymi i budowlanymi regionu lubelskiego. Przedsiębiorstwa te przekazały pewne środki finansowe i są zainteresowane tworzeniem regionalnego laboratorium budownictwa.

LICZBA STUDENTÓW

Ustabilizowała się liczba studentów. W latach 2002-2005 w Politechnice Lubelskiej studiowało na wszystkich rodzajach studiów 11.300–11.600 studentów. Jesteśmy obecnie jedną z mniejszych uczelni technicznych, ale uniknęliśmy problemów, które mają szkoły zwiększające w ostatnich latach gwałtownie liczbę studentów. Relacje między liczbą samodzielnych pracowników nauki a liczbą studentów

są u nas zdecydowanie lepsze. Niezmiennie, od pięciu lat, w różnego rodzaju rankingach lokujemy się w środku listy, na czele grupy politechnik, które, podobnie jak my, powstały z przekształcenia Wyższych Szkół Inżynierskich. Trzeba jednak zauważyć, że o ile mamy nadmiar kandydatów na studia dzienne, to w ostatnich latach zaczynają się pojawiać problemy z naborem na studia zaoczne. Należy przewidywać, że w związku z niżem demograficznym i wzrastającą liczbą nowych szkół wyższych oraz możliwością studiowania w uczelniach zagranicznych problem ten będzie narastać.

PROMOCJA ABSOLWENTÓW

W mijającej kadencji podjęliśmy wiele prac zmierzających do promocji naszych absolwentów. Bardzo istotne znaczenie w tym obszarze ma Biuro Karier Studenckich PL, które pozyskując środki zewnętrzne, między innymi z funduszy unijnych, organizuje szkolenia i targi pracy, promuje naszych studentów i absolwentów.

W celu wyróżnienia naszych najlepszych absolwentów Senat PL podjął uchwałę w sprawie Medalu Politechniki Lubelskiej dla najlepszych absolwentów. Medale przyznaje Kapituła w oparciu o opracowany przez Prorektora ds. kształcenia regulamin i zestaw kryteriów obejmujących wyniki nauczania, ocenę środowiskową wyrażaną w głosowaniu studentów ostatniego roku studiów oraz osiągnięcia pozadydaktyczne absolwenta.

Poza honorowymi wyróżnieniami w postaci medali i dyplomów chcemy ułatwić naszym najlepszym absolwentom znalezienie pracy w Politechnice Lubelskiej i w przedsiębiorstwach, które z nami współpracują. Po każdej edycji konkursu wysyłane są listy rekomendacyjne do zakładów produkcyjnych i instytucji na terenie Lubelszczyzny.

NOWE MATURY, NOWE DYPLOMY

Ostatni rok kadencji zdominowały prace związane z przygotowaniem nowych dyplomów i koniecznością wydawania suplementu do dyplomu. Musieliśmy również gruntownie zmienić zasady przyjęć na studia w związku z wprowadzeniem „nowej matury”. Prace te zostały zakończone.

STYPENDIA, DOMY STUDENCKIE, STOŁÓWKA

Z końcem września 2003 r. wygasła umowa dzierżawy domów studenckich i są one obecnie administrowane przez Politechnikę Lubelską. Decyzją Rektora powołana została specjalna komisja ds. rozliczeń z byłymi dzierżawcami, raport jej jednak nie został zaakceptowany przez wszystkich naszych dzierżawców. Z dwoma dzierżawcami jesteśmy w sporze prawnym, który będzie rozstrzygnięty na drodze sądowej.

W ubiegłym roku powstała nowa ustawa o pomocy materialnej dla studentów, która w sposób zasadniczy zmieniła zasady funkcjonowania stołówek i domów studenckich. Cała dotacja MENiS, po wydzieleniu kwoty na remonty studenckich obiektów socjalnych, wypłacana jest studentom. Zlikwidowane zostały dopłaty do miejsc w DS i do żywienia. Stołówki i akademiki muszą konkurować ceną i jakością usług z otwartą gastronomią i właścicielami kwater prywatnych.

W celu obniżenia kosztów stałych i wygospodarowania środków na remonty zminimalizowano liczbę pracowników

w akademikach. Wynajmowane są wolne pomieszczenia, zwłaszcza w stołówce, która ma zbyt wielką kubaturę, jak na obecne potrzeby. Do pracy w domach studenckich zostali przesunięci pracownicy stołówki, w której występuje przerost zatrudnienia. Stołówka przejęła również barki na wydziałach, gdzie sprzedawane są własne wyroby garmazeryjne oraz pracują osoby zatrudnione dotychczas w kuchni. Trwają prace nad zmianą wystroju stołówki i zasad jej funkcjonowania. Będzie to całodzienny klub, restauracja akademicka, w której oprócz posiłków abonamentowych będą sprzedawane dania barowe oraz kawa, herbata i napoje, a wieczorem, w ciekawie zaaranżowanym wnętrzu, mogą odbywać się dyskoteki, kameralne koncerty i seanse filmowe.

Stan techniczny obiektów w konfrontacji ze współczesnymi wymaganiami z zakresu bezpieczeństwa i higieny wymagał podjęcia prac remontowych obejmujących między innymi wymianę instalacji elektrycznej i wentylacyjnej oraz wprowadzenie szeregu zabezpieczeń przeciwpożarowych. Prace te zostały częściowo wykonane, a w czasie najbliższych wakacji będą kontynuowane i prawdopodobnie zostaną zakończone. Będziemy również sukcesywnie remontować pokoje studenckie i wymieniać wyposażenie oraz umeblowanie. Wobec uzyskania przez Politechnikę Lubelską tzw. środków strukturalnych na termomodernizację, fundusze rezerwowane na docieplenie domów studenckich, w ramach których wymieniono już wcześniej okna, będą przeznaczone na remonty instalacji i pomieszczeń.

STUDENCKIE KOŁA NAUKOWE

W ostatnich trzech latach o 50% zwiększyła się liczba kół naukowych. Obecnie w Politechnice Lubelskiej działa 30 studenckich kół naukowych. Jest to działalność bardzo aktywna, wyrażająca się poprzez publikacje, organizację konferencji naukowych, często o zasięgu międzynarodowym i wieloletniej tradycji. Koła naukowe podejmują również działania na rzecz Uczelni, rozwiązując problemy z zakresu informatyki, modernizując aparaturę badawczą i wykonując projekty z architektury wnętrz. Prace te powinny być kontynuowane i poszerzane. Dynamiczny rozwój studenckiego ruchu naukowego wymaga określenia nowej, bardziej efektywnej formuły finansowania tej działalności.

KULTURA, SPORT I SAMORZĄD STUDENCKI

Okolo 600 studentów w ramach AZS uprawia różne dyscypliny sportowe. Najszybciej rozwijają się sporty walki: judo, karate, kick-boxing, taekwondo, boks tajski. Powstała

sekcja strzelecka i sekcja szermierki historycznej (hufiec rycerski). Na pograniczu sportu i tańca lokuje się zespół break-dance, który rozpoczął działalność dwa lata temu. Nasze zespoły artystyczne z wieloletnią tradycją (Akademicki Chór PL, „Gamza”, Grupa Tańca Współczesnego, zespoły muzyczne) mają ugruntowaną pozycję i reprezentują wysoki, często w pełni profesjonalny poziom artystyczny. Zespół Tańca Ludowego pod nowym kierownictwem przygotowuje zmieniony repertuar, a Studencka Agencja Fotograficzna w ostatnich latach stała się jedną z najbardziej dynamicznych sekcji studenckich, organizując z sukcesem Ogólnopolski Konkurs Fotograficzny oraz liczne wystawy. Samorząd Studentów PL nie tylko odpowiedzialnie uczestniczy w decydowaniu o sprawach Uczelni, reprezentując studentów, ale organizuje również „Juwenalia”, „Otrzęsiny”, „Andrzejkę”, „Ostatki” oraz przedsięwzięcia o charakterze społecznym i charytatywnym (Mikołajkowa Akcja Krwiodawstwa, „Krwawa Improwizacja” w czasie Juwenaliów, Kabareton „Studenci Dzieciom”). Musi cieszyć fakt, że ok. 20% studentów Politechniki Lubelskiej jest zaangażowanych w różnorodne formy działalności poza dydaktycznej: samorządowej, artystycznej, sportowej, naukowej.

Podsumowując, należy stwierdzić, że w ostatnich latach w Politechnice Lubelskiej przeprowadzona została gruntowna reforma systemu studiów i programów nauczania. Uczelnia spełnia wymagania stawiane przez Deklarację Bolońską, zaś zmiany oferty dydaktycznej wyrażone tworzeniem nowych kierunków i specjalności są ściśle powiązane z zapotrzebowaniem rynku. Trwają, obecnie już bardzo zaawansowane prace organizacyjne i remontowe zmierzające do przekształcenia domów studenckich i stołówki w zespół hotelowo-gastronomiczny, który będzie w stanie bez dotacji państwowych konkurować z otwartą gastronomią i kwaterami prywatnymi.

Korzystając z okazji chciałbym podziękować wszystkim Koleżankom i Kolegom, z którymi miałem zaszczyt i przyjemność współpracować w niniejszej kadencji i w ciągu ostatnich dwunastu lat, gdy jako prodziekan i prorektor ds. kształcenia zajmowałem się sprawami studentów. Szczególnie serdecznie dziękuję Paniom i Panom Prodziekanom, Kierownikowi Działu Nauczania, Spraw Studenckich, Studium Języków Obcych oraz Wychowania Fizycznego i Sportu, dziekanatów. Dziękuję za współpracę Samorządom Studenckim. Bez Państwa inwencji i pracy, często wykraczającej poza zakres obowiązków służbowych, nasze wspólne osiągnięcia byłyby dużo mniejsze.

Organizacja roku akademickiego 2005/2006

Okres zajęć dydaktycznych	1.10.2005 r. – 23.12.2005 r.
Wakacje zimowe	24.12.2005 r. – 1.01.2006 r.
Okres zajęć dydaktycznych	2.01.2006 r. – 29.01.2006 r.
Sesja egzaminacyjna zimowa	30.01.2006 r. – 12.02.2006 r.
Przerwa międzysemestralna	13.02.2006 r. – 19.02.2006 r.
Okres zajęć dydaktycznych	20.02.2006 r. – 12.04.2006 r.
Wakacje wiosenne	13.04.2006 r. – 18.04.2006 r.

Okres zajęć dydaktycznych	19.04.2006 r. – 13.06.2006 r.
Sesja egzaminacyjna letnia	14.06.2006 r. – 28.06.2006 r.
Praktyki zawodowe i wakacje letnie	29.06.2006 r. – 31.08.2006 r.
Sesja egzaminacyjna jesienna	1.09.2006 r. – 23.09.2006 r.
Tydzień rejestracyjny	24.09.2006 r. – 30.09.2006 r.

Liczy się przede wszystkim praca...

Wywiad z prof. dr hab. Lucjanem Pawłowskim, Dziekanem Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej

– Zarządzeniem Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. został utworzony w Politechnice Lubelskiej piąty wydział – Wydział Inżynierii Środowiska. Jaka była geneza utworzenia wydziału?

Pierwsza formalna decyzja została podjęta w kwietniu 2004 r. uchwałą Rady Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska o wystąpienie z wnioskiem o utworzenie samodzielnego Wydziału Inżynierii Środowiska. W dniu 8 czerwca Rada Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej podjęła jednogłośnie uchwałę, popierającą tę decyzję, a Senat Politechniki Lubelskiej, również jednogłośnie, poparł ten wniosek w dniu 17 czerwca 2004 r. Muszę jednak zaznaczyć, że przygotowaliśmy się do przekształcenia już od dłuższego czasu, konsekwentnie dążąc do tego, aby spełnić wszystkie wymagania niezbędne do utworzenia nowego wydziału. Poważnym argumentem „za” było posiadanie własnego nowoczesnego obiektu.

– W styczniu odbyły się wybory i został pan wybrany Dziekanem wydziału. Z jakimi problemami musiał się Pan zmierzyć?

Trudno mówić o problemach, po prostu były to sprawy czysto organizacyjne. Wydział można porównać do organizmu gospodarczego, który powinien być profesjonalnie zarządzany. Trzeba było ustalić zakresy kompetencji poszczególnych osób oraz zabezpieczyć im miejsce pracy. Np. w dziekanacie musieliśmy wymienić komputery, bo na starych nie dało się już pracować.

– Jest Pan Dziekanem Przewodniczącym Komitetu Inżynierii Środowiska PAN, ekspertem powołanym przez Ministra Edukacji Narodowej i Sportu do opracowania standardów nauczania dla kierunku inżynieria środowiska, pełnił Pan wiele odpowiedzialnych funkcji w uczelni. W jaki sposób Pana doświadczenie może być pomocne w kierowaniu wydziałem?

Uczestnictwo w strukturach różnych organizacji naukowych daje mi szeroki ogląd zachodzących w szkolnictwie wyższym i nauce zmian. Dzięki temu mogę w odpowiedni sposób pokierować rozwojem wydziału. Daje to szansę szybkiego dostosowywania się do zachodzących przemian i tym samym zajęcie znaczącego miejsca na forum ogólnopolskim, a także europejskim.

– Jakim potencjałem kadrowym dysponuje wydział?

Liczba pracowników na chwilę obecną zabezpiecza proces dydaktyczny i naukowy wydziału, chociaż w porównaniu z innymi wydziałami uczelni nie jest to stan imponujący. Zatrudniamy 11 samodzielnych pracowników naukowych,

w tym 6 profesorów tytularnych. Są to wybitni specjaliści z różnych dziedzin wiedzy o środowisku. Oczywistym i najważniejszym sposobem rozwoju kadry jest intensyfikacja awansu naukowego pracowników wydziału (tj. uzyskiwanie przez nich tytułu naukowego oraz stopni: doktora habilitowanego i doktora). Z dużą optyризmem obserwuję rozwój młodych, ambitnych pracowników, którzy – mam taką nadzieję – staną się w przyszłości podstawą wydziału. Nie ukrywam, że bardzo na nich liczę.

– Czy to oznacza, że pracownicy z zewnątrz uczelni nie będą zatrudniani?

Myszę, że być może w pewnym momencie pozyskanie osób z tytułem naukowym profesora będzie konieczne, jeśli zdecydujemy się w ciągu tej kadencji uzyskać prawa do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Uważam jednak, że nie jest to najwłaściwszy sposób rozwoju ośrodka. Profesor dojeżdżający tylko w nielicznych przypadkach może wnieść istotny wkład w rozwój ośrodka. Szczególnie rozważnie należy zatrudniać profesorów zza wschodniej granicy. Jeden z zatrudnionych profesorów w ciągu 7 miesięcy ani razu nie uczestniczył w posiedzeniach Rady Wydziału, na uczelni widziałem go może 2 razy. Wystąpiłem, w związku z tym, do Rektora o rozwiązanie umowy o pracę, której w rzeczywistości nie świadczył.

Pozytywnym przykładem jest dojeżdżający z Warszawy prof. M. Kwietniewski, który rozwija z powodzeniem wodociągi i kanalizacje, ważny obszar dla inżynierii środowiska.

Uważam, że każdy profesor musi w istotny sposób przyczynić się do rozwoju swojego kierunku badań, tak aby w sposób naturalny powstawały dobre doktoraty i habilitacje. I na takich profesorach nam zależy.

– Jaka jest baza dydaktyczna i lokalowa wydziału?

Budynek wygląda okazale, jednak, jak na wydział, dysponujemy niewielką powierzchnią. Do dyspozycji mamy

około 1800 m². Brakuje auli. Powstał projekt, i mam nadzieję, że przyszloroczną inaugurację będziemy obchodzili we własnej auli.

Ta część wydziału, która wywodzi się z Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska, dysponuje nowoczesnymi laboratoriami, bez skromności powiem, że jednymi z nowoczesniejszych w Polsce. Pozostali, niestety, nie dysponują nawet dostatecznym zapleczem. W tym roku postanowiliśmy doinwestować te jednostki, które dołączyły do Instytutu. Wystaraliśmy się o dotację w wysokości 710 tys. złotych, za które chcemy zbudować m.in. nowoczesne laboratorium do badań nad ogrzewaniem, wentylacją i klimatyzacją pomieszczeń, zdążających do odpowiedniego kształtowania powietrza wewnątrz budynków. Tworzymy referencyjne laboratorium do badań odorów. Jeśli nam się uda, to u nas będą tworzone standardy pomiarowe dla uregulowań prawnych związanych z harmonizacją ustawodawstwa z Unią Europejską.

Nie ma wyników bez odpowiedniego nakładu pracy. Niezbędna jest też zmiana stosunku do pracy niektórych pracowników.

– Jaka jest struktura wydziału?

Nad strukturą zastanawialiśmy się dość długo. Były propozycje tworzenia samych zakładów lub dwóch instytutów. Ostatecznie doszliśmy do kompromisu i w skład wydziału wchodzi Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, którego jestem dyrektorem oraz Katedra Inżynierii Ochrony Powierzchni Ziemi, kierowana przez prof. Witolda Stępniewskiego.

– Czy mógłby Pan Dziekan opowiedzieć pokrótce o historii kierunku inżynieria środowiska w Polsce...

Inżynieria środowiska, jako kierunek studiów najwcześniejszej, bo w 1970 r., utworzona została w Politechnice Wrocławskiej. W następnych kilku latach kolejne wydziały, prowadzące nauczanie na kierunku inżynieria sanitarna, przekształciły kierunek ten w inżynierię środowiska. W konsekwencji nauczanie na tym kierunku prowadzone jest na wszystkich wyższych uczelniach technicznych od co najmniej 20 lat. Tak więc polska inżynieria środowiska, wywodząca się ze środowisk technicznych, ma swoją ugruntowaną pozycję. W ostatnich latach również wydziały AR zaczęły przekształcać swoje tradycyjne kierunki nauczania, np. melioracje, na inżynierię środowiska, rozszerzając tym samym zakres nauczania o interesującą problematykę, która w nomenklaturze unijnej nazywana jest inżynierią ekologiczną.

–...i w naszej uczelni?

Wcześniej, w ramach WIBiS, przez wiele lat kształciliśmy w zakresie urządzeń sanitarnych. W 1994 r. powstał kierunek ochrona środowiska, który kilka lat później został przekształcony w inżynierię środowiska.

– Jakie jest zainteresowanie młodzieży studiami na tym kierunku?

Z satysfakcją mogę powiedzieć, że nigdy nie mieliśmy problemów z naborem na studia, szczególnie dzienne. Liczba kandydatów od kilku lat utrzymuje się na zbliżonym poziomie.

– Jak Pan ocenia poziom przygotowania absolwentów? Jakie mają perspektywy?

Naszym zadaniem jest umożliwienie studiującej młodzieży zdobycie podstaw wiedzy, niezbędnej do zrozumienia zjawisk i procesów zachodzących w środowisku, a także wyrobienie umiejętności podejmowania technicznych działań, mających na celu ochronę środowiska życia człowieka. Oczywiście zdają sobie sprawę, że mimo zdobytych kwalifikacji i doświadczenia, nasi absolwenci nie będą mieć łatwego startu na rynku pracy. Zresztą żadna uczelnia nie jest w stanie obecnie zagwarantować swoim absolwentom, że od razu po studiach dostaną pracę.

Nie ukrywam, że staramy się reagować na potrzeby rynku. Duże nadzieje na nowe miejsca pracy wiąże z unijnym programem budowy oczyszczalni ścieków. Jeśli ambitne plany w tym zakresie będą realizowane, zapotrzebowanie na naszych inżynierów powinno znacząco wzrosnąć.

– Jak wydział wpisuje się w międzynarodową mobilność studentów?

Internacjonalizację, czyli otwarcie na świat, uważam za zadanie priorytetowe. Nasz wydział, a najpierw instytut, czyni to od wielu lat. Dzięki podpisanym umowom międzynarodowym nasi studenci zdobywają doświadczenia na zagranicznych uczelniach m.in. w Brandenburg University of Technology w Cottbus w Niemczech. Zgodnie z porozumieniem współpraca obejmuje wymianę pracowników i studentów oraz wspólne kursy dydaktyczne, organizację wspólnych konferencji naukowych i wspólne projekty badawcze. Studenci kierunku inżynieria środowiska Politechniki Lubelskiej wyjeżdżają studiować do Niemiec, natomiast w ramach International Course of Study Environmental and Resource Management przybywają na semestr do Politechniki studenci z Niemiec i Włoch. Wydział wychodzi naprzeciw oczekiwaniom studentów. Problem jest natomiast w spadku znajomości języków obcych u naszej młodzieży. Jest to zjawisko bardzo niepokojące i jednocześnie zaskakujące.

– Jak wygląda współpraca wydziału z gospodarką?

Prowadzimy żywą współpracę naukowo-badawczą z przemysłem regionu, oferując ekspertyzy, doradztwo techniczne i wykonanie konkretnych prac umownych. Nasze Laboratorium Analiz Środowiskowych, o którym wcześniej wspominałem, wykonuje szereg specjalistycznych analiz. Warto odnotować, że jesteśmy, obok Krakowa, drugim ośrodkiem wykonującym analizy na zawartość dioksyn.

– Czy zgodzi się Pan Profesor z tezą, że zrównoważony rozwój jest obecnie jedyną racjonalną koncepcją rozwoju cywilizacji?

Naczelną zasadą zrównoważonego rozwoju jest takie postępowanie, które zabezpieczając potrzeby współcześnie żyjącego człowieka nie czyni tego kosztem przyszłych generacji. Niewątpliwie ograniczenie zużycia nieodnawialnych surowców należy zaliczyć do jednego z najważniejszych przedsięwzięć w zakresie realizacji zasady zrównoważonego rozwoju. Cel ten można osiągnąć przez szerokie stosowanie recyklingu. W przypadku oczyszczania ścieków chodzi o to, aby zastosować odpowiednie techniki separacji i załżeń pollutantów tak, aby uzyskane koncentraty nadawały się bezpośrednio do wprowadzenia do produkcji, najlepiej w zakładzie wytwarzającym ścieki. Oznacza to, że wprowadzenie do praktyki przemysłowej recyklingu uzależnione jest od znalezienia odpowiednich technik separacji.

Zorganizowaliśmy kilka konferencji poświęconych tej problematyce. Rodzi się potrzeba podjęcia wspólnych badań z przedstawicielami nauk społecznych, bowiem niezbędnym wydaje się harmonizowanie rozwoju gospodarczego ze sferą społeczną i ekologią. Człowieka nie tylko degraduje życie w zanieczyszczonym środowisku, ale także złe stosunki społeczne, np. bezrobocie.

Niestety, doktrynalnie rozumiany wolny rynek, co prawda zapewniając lepsze życie dla części społeczeństwa, poszerza także krąg ludzi wykluczonych, nie korzystających z rozwoju współczesnej cywilizacji.

– Jaka jest Pana wizja rozwoju wydziału?

Po pierwsze, otrzymanie uprawnień do nadawania stopnia doktora w dyscyplinie naukowej inżynieria środowiska. Obecnie czekamy na decyzję Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego wydała już pozytywną opinię w tej sprawie. Po drugie, uzyskanie prawa do nadawania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie naukowej inżynieria środowiska. Jednak za cel strategiczny przyjąłem wykreowanie wydziału na jednostkę należącą do czołówki krajowej, liczącej się na arenie międzynarodowej pod względem badawczym i dydaktycznym.

– Jakie były przełomowe momenty w Pana karierze?

Często zadawałem sobie pytanie, kto lub co decyduje o tym, że jesteście taką osobą, a nie kimś innym, że wykonujemy właśnie ten zawód, a nie jakiś inny. Doszedłem do wniosku, że decydującą rolę odegrali ludzie, których spotkałem na swojej drodze.

Pierwszą osobą, która w istotny sposób wpłynęła na wybór mojej kariery naukowej był prof. Czesław Mientki, nauczyciel chemii z Liceum Ogólnokształcącego w Wysokiem-Mazowieckiem. Umiał motywować i zachęcać tak, że zdecydowałem się na studia chemiczne, z zamiarem zostania naukowcem.

Drugim człowiekiem był ówczesny docent, a dzisiaj prominentny profesor Politechniki Wrocławskiej, Tomasz Winnicki, który skierował moje zainteresowania na inżynierię środowiska i, co jest szczególnie ważne, nauczył mnie precyzyjnego formułowania myśli w trakcie realizowanych pod jego kierunkiem rozpraw doktorskiej i habilitacyjnej.

– Jaka jest pańska dewiza życiowa?

Jest to trudne pytanie, nad którym zastanawiałem się wielokrotnie. Nie chciałbym popadać w ton patetyczny, ale uważam, że najważniejsza jest praca, potem... praca, a na samym końcu talent i odrobina szczęścia. Sądzę, że jest to przepis na sukces.

– Co robi Pan w czasie wolnym od pracy?

Tego wolnego czasu zawsze mi brakuje. Tym bardziej teraz, kiedy zostałem dziekanem nowego wydziału. Wspomniane relaksują się czytając biografie oraz podróżując. W tym względzie zdecydowanie preferuję ciepłe kraje.

W przeszłości uprawiałem źle widziane przez ekologów hobby, jakim jest myślistwo. Jednak wspólne pomieszkiwanie z przyjacielem całej rodziny, jakim był Arys, pies rasy hovowart, a teraz Saba, uwarściło mnie na świat zwierząt i tym samym przytępiło myśliwskie namiętności, choć jednak nie na tyle, abym stał się wegetarianinem.

– Życzę w takim razie więcej czasu na odpoczynek i dziękuję za rozmowę.

Rozmawiała Iwona Czajkowska-Deneka

Tajemnice świata nauki

Od wielu lat wypowiadam się w różnej formie, również na łamach „Biuletynu Informacyjnego”, o wielorakich aspektach funkcjonowania organizmu i pojedynczych komórkach oraz o systemach transdukcji i przenoszenia informacji w obrębie organizmu. Podkreślałem wówczas, że kodowanie i propagacja informacji ma charakter głównie: chemiczny i elektryczny. W tym eseju chciałbym ten wątek rozwinąć i powyższe stwierdzenie uzupełnić o niekwestionowany już obecnie elektromagnetyczny system sprzężeń i przenoszenia informacji w obrębie układów żywych.

Dla jasności wszystkich czytających przypomnę, że promieniowanie elektromagnetyczne (fala elektromagnetyczna) jest to rozchodzące się w przestrzeni (również w próżni) zaburzenie, charakteryzujące się okresowymi zmianami pól elektrycznych i magnetycznych. Promieniowanie to obejmuje bardzo szerokie widmo: od fal najdłuższych (kilometrycznych) tzw. elektrycznych (lub radiowych długich), poprzez mikrofały, promieniowanie podczerwone, promieniowanie widzialne dla człowieka (z przedziału 380-780nm), ultrafiolet, promieniowanie rentgenowskie do promieniowania jądrowego (o długości fal krótszych od 10^{-10} m).

Poczynając od fal najkrótszych, promieniowanie jądrowe powstaje w trakcie naturalnych i sztucznych przemian jądrowych, promieniowanie rentgenowskie powstaje podczas energetycznych przejść elektronów na wewnętrznych orbitach atomowych oraz hamowania lub przyspieszania polem elektrycznym cząstek naładowanych, zaś promieniowanie cieplne (podczerwone) – emitują wzbudzone atomy i cząsteczki, a więc wszystkie ciała o temperaturze wyższej od zera bezwzględnego ($-273,15^{\circ}\text{C}$). Natężenie i barwa światła widzialnego, wchodzącego w skład promieniowania cieplnego zależą od właściwości ciała i jego temperatury. Promieniowanie cieplne staje się widoczne, gdy temperatura ciała przekracza 500°C . Naturalnymi źródłami tego promieniowania są wszystkie ciała ogrzane, gwiazdy, nasze Słońce i każdy z nas.

Promieniowanie świetlne stanowi dość wąski przedział fal elektromagnetycznych, na które reaguje oko ludzkie. Największa czułość widzenia przypada na przedział długości fal od 500 do 620nm (maksymalna wrażliwość występuje przy około 550nm tj. świetle koloru żółto-zielonego). Zakres widzialny (dla człowieka) promieniowania elektromagnetycznego powstaje w wyniku przejść elektronów (walencyjnych – zewnętrznych) ze stanów energetycznych wyższych na niższe. W podobny sposób powstają niewidzialne dla człowieka obszary promieniowania nadfioletowego i podczerwonego.

Promieniowanie mikrofalowe (300MHz – 300GHz), graniczące z podczerwienią, stosowane w łączności satelitarnej, w radiolokacji, w kuchniach mikrofalowych itp., podobnie jak promieniowanie radiowe jest rzadko wytwarzane przez układy naturalne – ich powstanie jest wynikiem pracy, specjalnie budowanych przez człowieka urządzeń, generatorów elektrycznych odpowiednich częstotliwości.

Człowiek jest najbardziej skomplikowaną istotą na Ziemi. Każdy z nas jest zbudowany z bilionów komórek a pojedyncza komórka, stanowiąc podstawową jednostkę

Promieniowanie elektromagnetyczne układów żywych

strukturalno-funkcjonalną każdego układu ożywionego, wg tzw. strukturalnej hierarchizacji w przyrodzie – zajmuje miejsce po gromadach galaktyk.

W każdej komórce, obok różnorodnych organelli i substruktur, występuje ogromna ilość cząsteczek (nieorganicznych i organicznych) niekiedy bardzo złożonych, zbudowanych z tysięcy i milionów atomów. Atom zaś jest złożonym układem elektronów oraz protonów i neutronów, a te ostatnie zbudowane są z trzech rodzajów kwarków tj. górnych, dolnych i dziwnych. Mikrocząstki charakteryzują się właściwościami elektrycznymi bądź magnetycznymi. Niektóre cząstki i antycząstki, dysponując odpowiednimi energiami, mogą w procesie zderzenia się anihilować, a więc zamieniać się w kwanty promieniowania elektromagnetycznego.

Tak więc każdy układ żywy, a w szczególności organizm człowieka jest generatorem i zarazem odbiornikiem promieniowania elektromagnetycznego, niekiedy w bardzo szerokim zakresie widma.

Już w IV wieku p.n.e. Arystoteles opisywał świecenie próchniejących drzew, grzybów, ryb i nocnych świetlików. Dziś wiadomo, że to zjawisko intensywnego świecenia, zwane bioluminescencją, jest wynikiem enzymatycznego utleniania lucyferyny w obecności lucyferazy. Arystoteles analizował również manierę ówczesnych malarzy i rzeźbiarzy otaczania postaci na obrazach religijnych – pewną otórką światła, zwłaszcza wokół głowy. W późniejszym okresie tendencja ta przerodziła się w uwidacznianie aureoli, zwykle zielono-żółtej. Znany szeroko w okresie międzywojennym Stefan Ossowiecki twierdził, że widzi światło, tzw. aurę wokół postaci i poddawał się eksperymentom weryfikującym tę jego zdolność.

Około 2300 lat po Arystotelesie, rosyjski badacz A. Gurwitsch (w latach 20-tych XX wieku) podjął eksperymenty, na podstawie których postulował występowanie tzw. promieniowania mitogenetycznego, emitowanego przez dzielące się komórki (w zakresie ultrafioletu). Oszacował, że długość fal tego promieniowania wynosi około 260nm.

Po wynalezieniu fotonowielacza – detektora bardzo słabych emisji fotonowych, dwaj fizycy włoscy Colli i Facchini wykryli występowanie promieniowania w zakresie widzialnym u etiolowanych sadzonek różnych gatunków roślin (1954 r.). W latach późniejszych potwierdzono to zjawisko dla dziesiątków gatunków roślin i zwierząt. Obecnie wiadomo, że emisja promieniowania elektromagnetycznego organizmów roślinnych, zwierzęcych i człowieka oraz poszczególnych narządów i komórek jest zjawiskiem powszechnym, uniwersalnym.

W morzach świecą niektóre wieloszczety np. *Odontosyllis*, których samice raz w roku, w trzeciej kwadrze księżycy,

wypływają na powierzchnię wody, składając fluoryzujące jaja, ściągając samce, aby doszło do zapłodnienia. W pobliżu Fidżi, Samoa i Tanga, na rafach kolarowych podobnie zachowują się *Eunice viridis*. W oceanach żyje wiele bakterii luminescencyjnych jako symbionty lub saprofity na ciałach martwych ryb i skorupiaków. W szpitalach, w XIX stuleciu obserwowano często świecenie ran i uznawano to

Eunice viridis

za przejaw ich gojenia się; obecnie stwierdzono, że bakterie luminescencyjne są nieszkodliwe dla człowieka. W trakcie eksperymentów z koloniami bakterii wykazano wzrost intensywności świecenia bakterii hodowanych w obecności grzybów pleśniowych. Przyjęto więc, że wiele opisanych przypadków bioluminescencji grzybów oznaczało faktycznie świecenie kolonii bakteryjnych, pokrywających ich owocniki. Próchno świecące w lesie jest często również opanowane przez bakterie i grzyby o zdolnościach luminescencyjnych.

W ostatnich latach wyizolowano z bakterii geny odpowiedzialne za luminescencję i wszczepiono je bakteriom nieświecącym, a także roślinom. W efekcie takich doświadczeń otrzymano np. odmianę tytoniu świecąca żółto, odmianę soi, której korzenie świecą niebiesko w sytuacji niedoboru azotu w glebie itp. Trwają prace nad wychodowaniem roślin luminescencyjnych przydatnych dla obsadzania np. poboczy dróg i takich, które barwą i intensywnością wyświecania będą sygnalizować swój stan funkcjonalny.

Najogólniej bioluminescencję możemy podzielić na spon-taniczną i indukowaną. W literaturze polskiej zimne, ultrasłabe świecenie (USL) nazywane jest właśnie bioluminescencją lub biochemiluminescencją. Podstawą wszelkich rodzajów luminescencji układów żywych jest zjawisko chemiluminescencji. Chemiluminescencja to proces w wyniku którego tworzą się związki chemiczne w stanie wzbudzonym, zdolne

do emisji promieniowania elektromagnetycznego widzialnego. Nie będziemy wdawać się w termodynamiczny opis warunków energetycznych jakie muszą być spełnione, aby taka reakcja zachodziła. Warto jednak podkreślić, że szacuje się, iż tylko 0,001% energii w zachodzących reakcjach egzoenergetycznych jest wydzielane w formie promieniowania świetlnego, reszta zaś jako energia cieplna i praca.

Laureat Nagrody Nobla Fritz Haber (wrocławianin, 1869-1934) w roku 1895 badał efekty świetlne reakcji chemicznych i na tej podstawie weryfikował rodzaj i intensywność zachodzących reakcji egzoenergetycznych.

Obecnie wiadomo, że średni czas życia wzbudzonych w wyniku reakcji chemicznych cząstek lub atomów wynosi 10-100 nanosekund, po czym wracają do stanu podstawowego. W tym miejscu warto przypomnieć, że energia określana najprościej jako zdolność do wykonywania pracy może występować pod różnymi postaciami: energii mechanicznej (kinetycznej lub potencjalnej), elektrycznej, chemicznej, świetlnej itp. W naszym otoczeniu nieustannie zachodzą przemiany energii z jednej formy w inną oraz przekazywanie energii z jednego układu do innego (np. w procesie fotosyntezy u roślin energia świetlna zamieniana jest na energię wiązań chemicznych, podczas skurczów mięśni energia zgromadzona w ATP przekształcana jest w energię mechaniczną itd.).

Główne teorie dotyczące źródeł ultrasłabej chemiluminescencji (USL) wiążą jej powstanie również z zachodzącymi w komórkach żywych procesami biochemicznymi. Tak więc materiiżywionej towarzyszy promieniowanie elektromagnetyczne – także widzialne, od narodzin do śmierci. Zaburzenia elektromagnetyczne wywołane np. przez pracujące serce czy skurcze mięśni są ledwie wykrywalne przy obecnych możliwościach aparaturowych, również emitowane z organizmu człowieka promieniowanie świetlne jest tak słabe, że jego natężenie mieści się grubo poniżej progu czułości oka ludzkiego. Jego intensywność zawiera się w przedziale 1-10.000 fotonów z 1cm² powierzchni w ciągu 1 sekundy. Odpowiada to natężeniu 10⁻¹⁷-10⁻¹⁴ watów na 1cm dla fali o długości 500nm (tj. 10⁻⁸ luksa). Zliczanie fotonów tak słabej emisji wymaga stosowania bardzo czułych detektorów i specjalistycznej aparatury.

Chemiluminescencja występuje niemal wyłącznie w reakcjach utleniania i towarzyszy przejściu cząsteczki tlenu ze stanu singletowego do trypletowego. Tlen singletowy występuje często w formie krótkożyjących dimerów (O₂)₂, które w układach chemiluminescencyjnych pełnią rolę cząsteczek emitujących światło. Tak więc, głównym źródłem emisji USL jest wolnorodnikowe utlenianie złożonych związków organicznych, najprawdopodobniej lipidów błon biologicznych (peroksydacja lipidów). Rodniki produkowane w tych procesach mogą jednak inicjować nowe, takie same ciągi reakcji a takie autokatalityczne procesy doprowadzałyby w końcu do samozniszczenia struktur komórkowych. Organizmy w warunkach tlenowych musiały więc wykształcić szereg mechanizmów obronnych, a m.in.:

1. produkcję odpowiednich antyutleniaczy np. kwasu askorbinowego i innych,
2. wytwarzanie enzymów unieszkodliwiających toksyczne nadtlarki np. katalazę i inne.

Warunkiem prawidłowego funkcjonowania organizmu (komórki) jest równowaga pomiędzy utleniaczami i antyutleniaczami – ta równowaga, zmieniająca się tylko w pewnych przedziałach, jest czynnikiem decydującym o homeostazie organizmu.

Możliwość jej badania to narzędzie oceny stanu funkcjonalnego komórek i organizmów, stanu zdrowia lub patologii. Wpływ czynników zewnętrznych lub rozwój określonych schorzeń mogą zaburzać np. transport antyutleniaczy i w konsekwencji zwiększać utlenianie wolnorodnikowe. Towarzyszy temu jednak wzmożenie intensywności emisji fotonowych. Przy drastycznym uszkodzeniu np. komórki, gwałtownie wzrasta intensywność procesów niekontrolowanych utleniania, czemu towarzyszy silny (10-100-krotny) wzrost natężenia świecenia w stosunku do poziomu tła. Ten gwałtowny wzrost emisji w literaturze nazywany jest krzykiem komórki lub błyskiem śmierci.

Uogólniając powyższe można stwierdzić, że zmiany natężenia, kinetyki i rozkładu spektralnego ultrasłabej luminescencji, odzwierciedlają intensywność i dynamikę metabolizmu. Pomiar tych parametrów USL dostarcza informacji o stanie układu oraz stopniu różnego rodzaju patologii wolnorodnikowych. Obecnie wyniki badań USL wykorzystuje się do oceny szkodliwości niektórych leków, jako biologiczny wskaźnik zatruc, w badaniach odporności i zdolności adaptacyjnych itp. (ten zakres badań jest realizowany od ponad 10-ciu lat w Zakładzie Fizyki Ogólnej Instytutu Fizyki). Otrzymywane dotąd rezultaty badań USL rokuja, że przy odpowiednim postępie w rozwoju narzędzi detekcyjnych fotonów, za kilka bądź kilkanaście lat, może to być podstawowy sposób diagnozowania medycznego.

Promieniowaniu elektromagnetycznemu generowanemu w organizmie (komórce) przypisuje się również rolę informacyjną i organizacyjną oraz udział w regulacji wielu, jeżeli nie większości procesów na poziomie molekularnym i struktur bardziej złożonych. Sugeruje się udział fotonów w komunikacji wewnątrzkomórkowej oraz międzykomórkowej. S. Clinto uważa, że pewne biochemiczne reakcje są sprzęgnięte z reakcjami chemiluminescencyjnymi, zachodzącymi w sąsiednich komórkach. Postuluje się także występowanie w komórkach zorganizowanego, koherentnego pola elektromagnetycznego, sterującego metabolizą. Takie pole wydaje się uczestniczyć w komunikacji międzykomórkowej i stymulować podziały komórek. Fizyk niemiecki A. Popp twierdzi, że źródłem koherentnego promieniowania jest komórkowy DNA; K.H. Li i A. Gu opracowali teorię wg której stany wzbudzone generowane są w jądrowej chromatynie DNA, którą stanowi układ rezonansowy i emitujący.

Wszystko to wymaga dalszych badań eksperymentalnych. Równocześnie jednak w wielu pracach, w tym w naszych – wykorzystuje się widma potwierdzające rodzaje reakcji, ich intensywność i kinetykę. Umożliwia to krok po kroku, tworzenie atlasu emiterów (substancji stanowiących ogniwa łańcucha reakcji), odpowiedzialnych za wyświecanie promieniowania o określonych częstościach (długościach fal). Jestem przekonany, że te dwa ww. zasygnalizowane podejścia badawcze spotkają się i wzajemnie uzupełnią.

Edward Śpiewła

Spotkanie z prof. dr hab. inż. Marianem Żenkiewiczem

W dniu 16 czerwca 2005 roku gościł w Politechnice Lubelskiej prof. dr hab. inż. Marian Żenkiewicz, przewodniczący Komisji Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP.

W godzinach przedpołudniowych prof. M. Żenkiewicz uczestniczył w uroczystościach nadania tytułów Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej, po południu spotkał się ze społecznością akademicką naszej Uczelni w ramach cyklicznych spotkań Klubu Forum-Politechnika.

Spotkanie rozpoczął rektor prof. J. Kuczmaszewski witając zebranych i prosząc Gościa o wprowadzenie do dyskusji na temat „Ustawa o szkolnictwie wyższym”.

Prof. M. Żenkiewicz na wstępie podziękował za zaproszenie podkreślając swe związki z Politechniką Lubelską. Zaznaczył również wagę tego spotkania, odbywającego się w momencie, gdy przyjęta przez Sejm ustawa, stała się przedmiotem prac komisji senackiej. Jest to więc czas, kiedy można jeszcze mieć wpływ na jej ostateczny kształt. Dalsze wystąpienie poświęcił omówieniu najważniejszych aspektów tej ustawy, odnosząc się do niektórych jej rozwiązań.

Ustawa „Prawo o szkolnictwie wyższym” powstała w oparciu o projekt zespołu powołanego przez Prezydenta RP, któremu przewodniczył prof. Jerzy Woźnicki. Projekt ten wywołał szeroką dyskusję w środowisku akademickim, w efekcie czego do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu Senatu RP wpłynęło około 300 wniosków dotyczących różnych jego aspektów. Po ostatecznych poprawkach i przyjęciu przez Senat przewiduje się, że w lipcu ustawa powinna być przedstawiona do przyjęcia w Sejmie i następnie podpisana przez Prezydenta. Jeżeli wszelkie przewidziane prawem terminy zostaną dotrzymane, ustawa ma szansę wejść w życie już w nowym roku akademickim. W innym przypadku rozpatrywana będzie przez następny Sejm.

Odnosząc się do rozwiązań szczegółowych prof. M. Żenkiewicz zwrócił uwagę na najistotniejsze zmiany jakie ta ustawa wprowadza. Pierwsza, to podział szkół wyższych. Ogólnie są to szkoły publiczne oraz niepubliczne. Wśród nich wyróżnione zostały uczelnie typu uniwersytety i uniwersytety techniczne (liczba 12 kierunków uprawnionych do nadawania stopnia doktora), inna grupa to tzw. uniwersytety przysmiotnikowe (np. uniwersytet humanistyczny) i politechniki (liczba 6 kierunków uprawnionych do nadawania stopnia doktora), oddzielna grupa to akademie.

Następna, wywołująca wiele dyskusji zmiana, to regulacja dotycząca zatrudniania się pracowników w kilku uczelniach. Nowa ustawa przewiduje, że dodatkowo można podjąć pracę tylko w jednym miejscu, zawiadamiając o tym rektora macierzystej uczelni. Na podejmowanie pracy w jeszcze innych jednostkach należy uzyskać pozwolenie.

W sprawie habilitacji przyjęto, że tylko Rada Wydziału decyduje o nadaniu stopnia doktora habilitowanego,

natomiast liczba recenzentów zwiększona została do czterech – dwóch powołanych przez Radę Wydziału, dwóch przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną.

Z innych nowych rozwiązań wymienić można następujące:

- władze w wyższych uczelniach będą wybierane na 4 lata,
- wzmocniono uprawnienia Ministra dotyczące nadzoru i kontroli.

Dyskusję rozpoczął rektor prof. J. Kuczmaszewski zwracając uwagę, że w przygotowanym projekcie ustawy liczba 4 kierunków uprawnionych do nadawania stopnia doktora wystarcza do uzyskania autonomii uczelni, natomiast potrzeba 6, aby nazywać się politechniką. W sytuacji naszej Uczelni przez następne dwa lata musimy uzyskać dodatkowo uprawnienia do nadawania stopnia doktora na 2 kierunkach. Czy 6 to nie za dużo?

Prof. M. Żenkiewicz uznał te argumenty i obiecał podjąć starania, by w senackiej komisji obniżyć liczbę wymaganych uprawnień z 6 do 5.

Prof. M. Opielak zwrócił się z pytaniem czy profesorowie zatrudnieni w drugim miejscu pracy będą liczeni do firmowania kierunku oraz kto będzie wydawał zgodę na podjęcie zatrudnienia w drugim miejscu pracy przez rektora, prorektorów, dziekana i prodziekanów?

Prof. M. Żenkiewicz odpowiadając na pierwsze pytanie stwierdził, że w drugim miejscu pracy firmować można studia typu licencjat. Odnosząc się do drugiego pytania poinformował, że podjęcie pracy przez rektora i prorektorów możliwe będzie po wyrażeniu na to zgody przez Senat Uczelni, zaś w przypadku dziekana i prodziekanów przez Radę Wydziału.

Prof. H. Komsta poddał w wątpliwość czy wynikająca z kategoryzacji tendencja do zmian nazw uczelni jest racjonalna i czy idzie to w parze z dążeniem do zapewnienia odpowiedniego poziomu uczelni.

Zdaniem prof. Żenkiewicza istnieje jednak realna potrzeba pewnego ujednoczenia nazw uczelni oraz dostosowania ich do poprawnego, jednolitego tłumaczenia w innych językach.

W dalszej dyskusji prof. L. Pawłowski zauważył, że wyższe uczelnie, ich struktura, kształtowały się przez wiele lat, w tradycji tworzyły swą tożsamość. Wprowadzone podziały są sztuczne, często powstałe wskutek lobbingu.

W opinii dr A. Wasilewskiego ustawa w sposób zdecydowany zmienia zasady kategoryzacji uczelni, co przełoży się prawdopodobnie w przyszłości na wysokość finansowania i może stanowić pewne niebezpieczeństwo z punktu widzenia mniejszych, często nie gorszych uczelni.

Dyrektor mgr inż. M. Hasiak poruszył problem finansowania poszczególnych szkół wyższych. Zaproponował by zastanowić się nad innym systemem finansowania tych jednostek, wspomagającym słabsze w celu szybszego ich rozwoju. System ten stosowany jest powszechnie w Unii Europejskiej, dofinansowującej regiony ubogie.

Mgr K. Wojciechowska poruszyła ważną kwestię samofinansowania się domów studenckich i stołówek, co w naszym ubogim regionie jest istotne. Ustawa jednak nie rozwiązuje tego problemu, określa jedynie formy stypendiów studenckich.

W dalszym toku dyskusji poruszono jeszcze kilka problemów, które uregulują dopiero odpowiednie akty wykonawcze. Jest to np. określenie kosztochłonności poszczególnych kierunków studiów, podejmowanie pracy przez profesorów przechodzących na emeryturę, czy zatrudnianie profesorów cudzoziemców.

Kończąc dyskusję rektor prof. J. Kucmaszewski serdecznie podziękował prof. M. Żenkiewiczowi za przybycie na spotkanie z pracownikami Politechniki Lubelskiej.

Prof. M. Żenkiewicz stwierdził, że z dyskusji wynikły 3 problemy nad którymi warto się zastanowić. Czy rzeczywiście liczby 10 i 6 kierunków uprawnionych do nadawania tytułu doktora jako kryterium kategoryzacji nie są zawyżone? Czy nie zastosować zasad finansowania stosowanych w polityce preferując uczelnie słabsze, oraz czy twórcy omawianego projektu nie przecenili roli dość arbitralnie wprowadzonej kategoryzacji szkół wyższych?

Dalsza część spotkania odbywała się w sali kominkowej przy kawie i herbacie.

W spotkaniu uczestniczyło około 50 osób.

Krystyna Schabowska

Delegacja z Japonii w Politechnice

W dniach 6-8 marca 2005 r. w Politechnice Lubelskiej gościły Mariko SAIKI, Atsuko YAMADA i Machiko SHIKINAKA, przedstawicielki biura ds. współpracy międzynarodowej Uniwersytetu Kanazawa w Japonii, odpowiedzialne w uczelni za międzynarodową wymianę studentów. Celem wizyty było przedyskutowanie form i możliwości dalszej współpracy.

Spotkanie delegacji z władzami uczelni: rektorem prof. Józefem Kucmaszewskim i prorektorem ds. naukowych prof. Witoldem Stępniewskim odbyło się w sali Senatu Politechniki Lubelskiej. Witając delegację rektor podkreślił, że nasza uczelnia przywiązuje dużą wagę do współpracy międzynarodowej i wymiany studentów. Zwrócił uwagę, że współpraca z uniwersytetami japońskimi ma w naszej uczelni długą tradycję oraz wyraził przekonanie, że jest ona korzystna dla obu stron i winna być kontynuowana.

Pierwsze porozumienie o współpracy z Uniwersytetem Kanazawa zostało podpisane 3 lipca 1984 r. przez ówczesnego rektora prof. Andrzeja Werońskiego, z inicjatywy prof. Tadeusza Janowskiego i nieżyjącego już prof. Kazuo Bessho z Uniwersytetu Kanazawa. Dnia 2 listopada 1992 r. Politechnika Lubelska podpisała z Uniwersytetem Kanazawa porozumienie o wymianie studentów.

Od początku współpracy, w okresie ponad dwudziestu lat, wielu pracowników i studentów naszej uczelni studiowało i pracowało w uniwersytecie Kanazawa oraz w innych uniwersytetach japońskich w ramach długo- i krótkoterminowych staży, stypendiów i urlopów naukowych. Pierwszym stypendystą Uniwersytetu Kanazawa, jeszcze przed podpisaniem umowy o współpracę, był prof. Andrzej Nafalski, obecny dziekan School of Electrical and Information Engineering Uniwersytetu w Adelajdzie. Następni to doktorzy: Ryszard Goleman, Dariusz Czerwiński, Dariusz Kacprzak (po uzyskaniu doktoratu w uniwersytecie Kanazawa pracuje w uniwersytecie Auckland w Nowej Zelandii), asystenci: Michał Łańczont, Janusz Kozak, Konrad Goleman (obecnie odbywa studia doktoranckie w Kyushu University w Fukuoka) oraz

**UROCZYSTOŚĆ NADANIA TYTUŁÓW
DOKTORA HONORIS CAUSA POLITECHNIKI LUBELSKIEJ
profesorowi Henrykowi Hawrylakowi
i profesorowi Stanisławowi Kocańdzie**

POLITECH

JUVENALIA

ŚWIĘTO PIKNIKI LUBELSKIEJ 2005

PIKNIK

PIKNIK 2005

inni absolwenci Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL: Maciej Mastalarczuk, Marcin Szumiło, Zbigniew Zielonka, Arkadiusz Miaskowski, Tomasz Mach, Olgierd Wojtaszko i Anna Poznańska.

Następne porozumienie o współpracy między naszą uczelnią a uniwersytetem japońskim w Saga na wyspie Kyushu zostało podpisane w 1999 r. z inicjatywy prof. Iwo Pollo, a ze strony japońskiej – prof. Chobei Yamabe.

Wielokrotnie naukowcy z japońskich uniwersytetów wizytowali i wciąż odwiedzają naszą uczelnię, wygłaszając wykłady, wspólnie prowadząc badania naukowe, publikując ich wyniki, uczestnicząc we wspólnie organizowanych seminariach. Efektem tej wieloletniej współpracy był także

mój roczny pobyt w uniwersytecie Kumamoto na wyspie Kyushu, jako profesor wizytujący. Czynione są przygotowania do podpisania kolejnej, trzeciej już, umowy dwustronnej z Uniwersytetem Kumamoto.

Trwające ponad ćwierć wieku doświadczenia ze współpracy naszej uczelni z technicznymi uniwersytetami japońskimi są wysoko oceniane przez władze Politechniki Lubelskiej i jej środowisko naukowe. Dla naszych studentów i młodych naukowców są wielką szansą na udział w badaniach w obszarze zaawansowanych technologii, charakteryzujących się bardzo wysokim poziomem, oraz na poznanie odległej i fascynującej kultury japońskiej.

Henryka D. Stryczewska

Narkotyki – od ciekawości do pułapki uzależnienia

Pod takim tytułem odbyła się w dniu 17 maja 2005 r. konferencja. Przy wypełnionej publiczności auli I Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, swoimi doświadczeniami w kontaktach z narkomanią dzielili się specjaliści: psychologowie, psychoterapeuci, przedstawiciele policji i duszpasterstwa akademickiego. Gościem specjalnym był James Robert Bruce, profesor z Hendrix College w Conway, który przedstawił skalę zjawiska narkomanii i alkoholizmu w USA, ze szczególnym uwzględnieniem uczelni Hendrix College.

Konferencję otworzył rektor dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, prof. PL wyrażając głębokie przekonanie o sensowności takich spotkań i możliwości uzyskania rzeczowej wiedzy od profesjonalistów, którzy na co dzień kontaktują się z osobami z problemem narkotykowym.

Prelegenci (od lewej) mgr M. Zięzio, komisarz S. Bliźniuk, dr A. Szfranek, prof. J. R. Bruce, ojciec J. Hoffend

Psycholog mgr Monika Zięzio wprowadziła wszystkich słuchaczy w etapy wchodzenia w uzależnienie. Próby eksperymentowania, brania narkotyków na próbę i towarzyszące temu kłamstwa, oszustwa mające często posmak przygody, to początkowe kroki na tej drodze. Następnie słuchaczy zapoznano z pojęciem głodu narkotykowego (gdy osoba nie może „normalnie” żyć bez dawki narkotyku), tolerancji (konieczności przyjmowania coraz większych dawek) oraz cierpienia fizycznego (ból, gorączki, drżenia mięśni) i zaburzeń w sferze poznawczej (np. trudności w myśleniu, niemożność zrozumieniu złożonych zdań). Kradzieże (podobno

narkoman jest w stanie wynieść fortepian ze sklepu przez dziurkę od klucza), prostytuowanie się, przestępstwa kryminalne, to powszechna metoda na zdobycie kolejnej dawki i równocześnie sposobu na codzienne życie osoby uzależnionej. Wystąpienie zawierało nie tylko wiedzę książkową, ale było przeplatane przykładami z praktyki. Prezentacja multimedialna pozwalała publiczności śledzić przedstawiane treści i ułatwiała skupienie uwagi.

Gorące brawa przywitały następnego prelegenta. W wystąpieniu prof. J. R. Bruce’a najwięcej zdziwienia wzbudził fakt sprzedaży alkoholu w stanie Arkansas tylko w nielicznych sklepach posiadających specjalne pozwolenie tzw. „private club” oraz osobom powyżej 21 lat. Pytania studentów, zadawane w końcowej części konferencji, wyrażały ciekawość, dlaczego w Hendrix College studenci (oczywiście mający ukończone 21 lat) mogą spożywać alkohol w pokojach, a nie poza nim np. na terenie miasteczka akademickiego? Dla wielu studentów ten fakt stanowił zaskoczenie w porównaniu z telewizyjnym obrazem Ameryki, oglądanym na filmach. Po 15 minutowej przerwie i wzmocnieniu się kawą lub herbatą, komisarz S. Bliźniuk, Naczelnik Sekcji Prewencji KMP w Lublinie, przedstawił dane statystyczne dotyczące zjawiska narkomanii w Lublinie i okolicy oraz metody zapobiegania i zwalczania narkomanii. Młodzież zgromadzona na sali była jednak zainteresowana legalnością posiadania narkotyków na tzw. własny użytek, co wyraziła w szczegółowych pytaniach skierowanych do pana komisarza w dyskusyjnej części konferencji. Warto wspomnieć, iż na ławkach w auli dla uczestników, były dostępne darmowe wykazy placówek działających na terenie Lublina i województwa lubelskiego zajmujących się udzielaniem pomocy osobom uzależnionym: młodzieży, dorosłym, czy też rodzicom dzieci z tym problemem.

Ojciec Jurgen Hoffend, zakonnik pracujący w duszpasterstwie akademickim, z wykształcenia psycholog i psychoterapeuta, na co dzień pracujący z młodzieżą z problemami również narkotykowymi, mówił o roli wartości w profilaktyce uzależnienia. Poprzez historyczne, pozytywistyczne

kształtowanie się pojęcia relatywizmu, indywidualizmu, samorealizacji i utożsamiania ich z „dobrym samopoczuciem” ojciec mówił o dojrzałości jako procesie stawania się w kontekście wartości najwyższych: prawdy, dobra, piękna i sprawiedliwości, w odniesieniu do ewangelii. Cisza i skupienie słuchaczy było dowodem ogromnego zainteresowania i dużej uwagi. Również treść zadawanych pytań wskazywała na duże zapotrzebowanie i na nowo odkrywane znaczenie wartości w profilaktyce uzależnienia.

Panel dyskusyjny, ożywiany pytaniami publiczności był ostatnim, programowym punktem konferencji. „Jak być szczęśliwym we współczesnym świecie?” – zacytowana odpowiedź Jana Pawła II na powyższe pytanie (a pochodząca z książki „Pytania do Papieża”, wyd. w 2005 r.), podsumowała konferencję i mam nadzieję, że pozostała mottem dla wielu młodych słuchaczy obecnych na sali.

Druga część konferencji miała charakter artystyczny. Na podium wbiegli studenci z sekcji sportowej Muay-Thai działającej na terenie PL pod przewodnictwem Michała Kołakowskiego i zaprezentowali pokaz wschodniej sztuki walki. Temu występowi towarzyszyły okrzyki podziwu i kibicowania obserwatorów. Sport stanowi alternatywę dla narkotyków i jest sposobem zagospodarowania wolnego czasu. Również wystawa obrazów olejnych i prac prof. W. Olszty oraz dr A. Szafranek, zawieszonych na obu ścianach auli była nie tylko prezentacją dorobku, czy sposobem dekoracji ścian ale przede wszystkim pomysłem na poszukiwanie własnej drogi rozwoju. Białe, zagruntowane płótno malarskie i paleta kolorów jest wyzwaniem, które daje wiele radości, przeżyć i satysfakcji i może być istotnym czynnikiem pomocnym w zachowaniu harmonii wewnętrznej w sytuacjach ocenianych jako trudne.

Konferencja była pierwszym poważnym wydarzeniem medialnym, na której obecna była telewizja oraz dziennikarze gazet lubelskich. Jednak w miesiącu marcu i kwietniu 2005 r. w budynkach naszej uczelni miały miejsca kilkutygodniowe szkolenia. W marcu odbywały się profesjonalne szkolenia z zakresu bezpieczeństwa dla pracowników oraz studentów prowadzone przez Policję. W kwietniu odbyły się tzw. warsztaty narkotykowe. Studenci pracujący w małych grupach uczyli się podstawowych umiejętności psychologicznych i społecznych np. konstruktywnego sposobu radzenia sobie w sytuacjach trudnych, ćwiczenia asertywności oraz zapoznawali się z różnymi formami pomocy w sytuacji uzależnienia.

Korzystając z uprzejmości redakcji „Biuletynu Informacyjnego” pragnę wyrazić szczególne podziękowanie panu prof. Wenantemu Olszcie, który zgodził się na udostępnienie swoich prac tak szerokiej publiczności, pani dr Halinie Felińskiej, której życzliwość, wsparcie i dobre rady pomagały mi w czasie pracy, pani mgr Tamarze Lewandowskiej, która z poświęceniem i zaangażowaniem pomagała mi w akcji informacyjno-plakatowej oraz pani mgr Hannie Celoch, która zatroszczyła się o fotograficzną pamięć konferencji.

Dziękuję wszystkim, których nie wymieniam z nazwiska, a którzy wspierali mnie w mojej dotychczasowej pracy i bez których moja działalność nie miałaby tak szerokiego zakresu.

Anna Szafranek

Pracownicy Politechniki nagrodzeni

W 2005 r. zespół pracowników Katedry Napędów Elektrycznych Politechniki Lubelskiej i Lubelskiej Wytwórni Dźwigów Osobowych Lift Service S.A. został LAUREATEM Nagrody Gospodarczej Wojewody Lubelskiego w kategorii *Wynalazek w dziedzinie produktu lub technologii* za „Opracowanie koncepcji naukowo-technicznej mikroprocesorowego sterownika i założeń typoszeregu do zastosowań w elektrycznych napędach dźwigów osobowych”. Projekt ten zakończony został uruchomieniem produkcji mikroprocesorowego sterownika przeznaczonego do układów sterowania napędów dźwigów osobowych **wdrożonego w Lubelskiej Wytwórni Dźwigów Osobowych Lift Service S.A.**

Opracowane urządzenie jest najbardziej zaawansowanym sterownikiem tego typu na rynku polskim przy cenie niższej od ceny nawet najprostszych sterowników dostępnych w kraju. Nowatorstwo konstrukcji opartej na szeregu mikroprocesorowych modułów współpracujących ze sobą, znacznie ułatwia instalację urządzenia w budynkach, co wydatnie skraca czas potrzebny na montaż nowego dźwigu osobowego, jak też zmniejsza okres czasu konieczny do przeprowadzenia modernizacji samego układu sterowania. Po raz pierwszy w kraju, w technice dźwigowej zastosowano magistralę szeregową CAN. Moduły mikroprocesorowe komunikują się za pośrednictwem magistrali szeregowy CAN, która jest wielokrotnie szybsza i mniej zawodna od systemów stosowanych dotychczas. Zmniejsza to konieczność częstych napraw, a co za tym idzie też i przestojów dźwigów. Sterownik ten o nazwie LS 2020 jest przystosowany do sterowania i kontroli zarówno dźwigów elektrycznych, jak i hydraulicznych.

Z uwagi na możliwość zaimplementowania na nim tzw. zjazdu awaryjnego możliwe jest uwolnienie pasażerów korzystających z dźwigu w przypadku zaniku napięcia zasilania.

Szacuje się, że żywotność układów sterowania dźwigów osobowych wynosi maksymalnie około 20 lat. Eksperti przewidują, że w ciągu najbliższych 10 lat w Polsce ponad 50 tys. dźwigów osobowych będzie musiało ulec gruntownej modernizacji lub całkowitej wymianie. Z uwagi na możliwości techniczne sterownik LS 2020 jest w tej chwili najbardziej zaawansowanym rozwiązaniem z tej dziedziny na rynku krajowym i jednym z najnowocześniejszych w Europie.

Opracowany produkt o roboczej nazwie LS 2020 jest jedynym sterownikiem na świecie wykorzystującym zaawansowane algorytmy przetwarzania do umożliwienia współpracy dźwigów osobowych w grupie. Algorytmy te pozwoliły na rezygnację z dodatkowych modułów mikroprocesorowych stosowanych w dotychczasowych rozwiązaniach, co znacznie obniżyło cenę całego systemu sterowania dźwigów.

W wyniku zastosowania i wprowadzenia do produkcji nowego sterownika LS 2020 obniżono blisko dwukrotnie koszty sterowania w stosunku do stosowanych obecnie sterowników. Orientacyjny koszt wytworzenia nowego sterownika w wersji standardowej wynosi w tej chwili około 2000,00 PLN.

Zastosowanie nowego sterownika pozwoli na uzyskanie efektów ekonomicznych na poziomie 1 000 000,00 PLN przy

produkcji docelowej 500 szt. rocznie, jaką firma LWDO planuje na rok 2005. Możliwości nowego sterowania sprawiają, że spełnia ono wszystkie założenia Unii Europejskiej dotyczące urządzeń stosowanych w technice dźwigowej. Z uwagi na stworzone zaplecze konstrukcyjne możliwa stała się realizacja specyficznych wymagań użytkowników, co do tej pory nie zawsze było osiągalne

Biorąc pod uwagę ilość pracy potrzebnej w procesie produkcyjnym urządzenia konieczne stało się zatrudnienie większej liczby osób w firmie Lift-Service S.A. Obniżenie kosztów związanych z zakupem sterowania w firmie zachodniej sprawi, że pojawią się fundusze na kolejne inwestycje w regionie. Prężnie działająca jednostka produkcyjna jest interesującym partnerem dla firm związanych z branżą dźwigową.

Wdrożenie nowego i niedrogiego sterowania dźwigów osobowych umożliwi modernizację większej liczby urządzeń dźwigowych za te same pieniądze. Jednocześnie mała awaryjność i modułowa konstrukcja ułatwią konserwację urządzeń i zwiększą komfort korzystania z dźwigów osobowych. Ponieważ wszystkie potrzebne elementy są kupowane bądź produkowane w kraju korzyści płynące z wdrożenia sterownika zaobserwuje wiele firm kooperujących. Wzrost konkurencyjności zahamuje rosnący do tej pory udział wyrobów zagranicznych na rynku polskim.

Jan Kolano

Perspektywy dla maturzystów

Tradycyjnie już Politechnika Lubelska prezentowała swoją ofertę edukacyjną podczas IV Międzynarodowego Salonu Edukacyjnego PERSPEKTYWY 2005. Salon Edukacyjny odbył się w dniach 17-19 marca 2005 r. w Centrum EXPO XXI w Warszawie. Na 10 000 metrów kwadratowych powierzchni wystawienniczej prezentowało się ponad 400 wystawców, w tym 81 z zagranicy. Salon Edukacyjny odwiedziło ponad 58 000 osób, znaczną liczbę wśród nich stanowili maturzyści kończący różnego typu szkoły ponadgimnazjalne oraz nauczyciele i rodzice.

Politechnikę Lubelską reprezentowały Panie: Halina Zień, Marta Bijas oraz Monika Jakubiak. Oprócz oferty dydaktycznej uczelni przedstawiono możliwości korzystania z domów studenckich oraz stołówki, zaprezentowano system stypendialny oraz ofertę zespołów artystycznych i kół naukowych. Biuro Karier Studenckich zachęcało do skorzystania z jego usług i oferty.

Pierwszego dnia Salon Edukacyjny i stoisko Politechniki Lubelskiej odwiedził rektor Politechniki Lubelskiej, dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, prof. PL.

Stoisko Politechniki Lubelskiej cieszyło się dużą popularnością wśród zwiedzających, których szczególnie interesowały kryteria przyjęć na poszczególnych kierunkach, zasady rekrutacji, a także zaplecze socjalne Politechniki Lubelskiej. Najczęściej pytano o kierunki *architektura i urbanistyka* oraz *informatyka*, jednak pozostała oferta Uczelni także spotkała się z zainteresowaniem młodzieży. W tym roku dużo uwagi

Od lewej: W. Siwińska – redaktor naczelna miesięcznika „Perspektywy”, prof. J. Kuczmaszewski – rektor PL, mgr H. Zień, W. Siwiński – prezes zarządu PAP S.A.

poświęcono nowej maturze i pierwszej w Politechnice Lubelskiej rekrutacji po jej wprowadzeniu.

Prezentacja podczas Międzynarodowego Salonu Edukacyjnego PERSPEKTYW z pewnością przyczynia się do szerszego propagowania oferty dydaktycznej Politechniki Lubelskiej i sprawia, iż uczelnia staje się rozpoznawalna nie tylko na lokalnym rynku. Obecność wielu instytucji zagranicznych umożliwia nawiązywanie kontaktów i wymianę doświadczeń.

Monika Jakubiak

Zawsze będziemy pamiętać o naszych studiach na Universidade Portucalense

Portugalia to piękny, słoneczny kraj i tu właśnie byliśmy na stypendium z Programu Socrates/ERASMUS, a konkretnie przyjechaliśmy studiować do Porto na Universidade Portucalense. Nasz przyjazd odbył się w lutym 2005 r. Nowe mieszkanie okazało się bardzo miłe i sympatyczne. Wszyscy mieszkaliśmy w dzielnicy zwanej Matosinhos. Mieliśmy około 50 metrów do oceanu. Na uczelnię mieliśmy też bliźutko, więc byliśmy zachwyceni, że mieszkamy nad samym oceanem. Mieliśmy piękny widok z okna.

Bardzo szybko zaaklimatyzowaliśmy się. Czuliśmy się jak w bajce. Wszędzie było mnóstwo wspaniałych roślin, wielkich, zielonych palm, przepięknych kwiatów, kolorowych rododendronów. Wszystko było w fazie rozkwitu. Po prostu raj na ziemi. Portugalia i Porto, w którym spędziliśmy 3 miesiące dzięki Programowi Socrates/ERRASMUS, okazały się dla nas nowym i ciepłym krajem ze wspaniałą architekturą. Będąc tam poznaliśmy nową kulturę, nowe obyczaje, różniące się nieco od naszych. Czuliśmy powiew lata, ponieważ temperatury powietrza w marcu i kwietniu dochodziły do 20 stopni C. Później było jeszcze cieplej, a w Polsce w tym samym czasie było bardzo zimno.

Komunikacja miejska w Portugalii była bardzo dobra. Innym zupełnie niż u nas zwyczajem jest sposób zatrzymywania i wsiadania do autobusów. Mianowicie w Portugalii, aby zatrzymać autobus trzeba wystawić rękę pokazując bilet. Ludzie czekający na przystanku na autobus stoją grzecznie ustawieni w kolejce. Każdy pilnuje tego porządku. Nikt się nie przepycha i nie próbuje wchodzić bez kolejki. Bardzo nam się to podobało. Do autobusu można wchodzić tylko przednimi drzwiami, a wychodzi się tylko środkowymi.

Byliśmy strasznie ciekawi naszej nowej uczelni. Przywitano nas w niej bardzo serdecznie. Zostaliśmy poinformowani o ogólnych zasadach przebywania na Universidade Portucalense w ramach Programu Socrates/ERASMUS. Zobaczyliśmy jak wygląda cała uczelnia. Zwiedziliśmy cały Universidade Portucalense i okolice wokół uczelni. Zapoznaliśmy się z naszymi opiekunami w dziekanacie, poznaliśmy osoby zajmujące się studentami Erasmusa. Poznaliśmy naszych nowych profesorów, z którymi mieliśmy następujące przedmioty: Industrial Marketing, Human Resources Management i Portuguese Economy. Zostaliśmy miło przyjęci przez samych studentów. Zaczęliśmy dopełniać sprawy formalne i poprosiliśmy o wydanie nam legitymacji studenckich. Zanim legitymacje zostały wyrobione posługiwaliśmy się wydanym przez dziekanat dokumentem potwierdzającym, że jesteśmy studentami Universidade Portucalense. Dzięki temu mogliśmy kupić potrzebne do przejazdów bilety studenckie. Od tego momentu mieliśmy bilety miesięczne i wreszcie mogliśmy zwiedzić miasto Porto. Na Universidade Portucalense, aby móc korzystać z sal komputerowych potrzebne są hasła na komputery i Internet. Do momentu wydania nam legitymacji studenckich z przypisanym hasłem korzystaliśmy z pomocy studentów z Portucalense. Ci bez problemu użyczyli nam hasła i dzięki temu mogliśmy zacząć korzystać z komputerów. Byliśmy szczęśliwi. Nasze hasła osobiste otrzymaliśmy wraz z legitymacjami studenckim.

Jeśli chodzi o naszą pracę naukową na nowej uczelni to opierała się ona na pisaniu prac – projektów (eseje) w języku angielskim z wymienionych wyżej przedmiotów. Każdy musiał samodzielnie napisać pracę z każdego przedmiotu i później obronić ją podchodząc do egzaminu zaliczeniowego. Było to gwarantem uzyskania zaliczenia z wszystkich trzech przedmiotów, które studiowaliśmy na Universidade Portucalense. Mieliśmy za zadanie przygotować również dwie prezentacje: 1) o Polsce, o naszej rodzimej uczelni – Politechnice Lubelskiej i o całym systemie szkolnictwa w Polsce oraz 2) o zarządzaniu zasobami ludzkimi w Polsce. Obie prezentacje zostały przyjęte pozytywnie przez słuchających nas z zaciekawieniem studentów z naszej grupy oraz naszego profesora, który ocenił je pozytywnie.

Z każdego z tych trzech przedmiotów wszyscy troje uzyskaliśmy takie same oceny, tę samą liczbę punktów, mimo iż każdy napisał inną pracę, na inny temat i prace różniły się. Trochę nas to zdziwiło.

Uczęszczaliśmy na zajęcia. Profesorowie służyli nam radą podczas konsultacji w sprawie pisania projektów. Prace pisaliśmy samodzielnie korzystając ze zbiorów naukowych biblioteki Universidade Portucalense i materiałów własnych, które zabraliśmy ze sobą z Polski. Wszystkie zaliczenia uzyskaliśmy we właściwym terminie. Nie było łatwo, ale poradziliśmy sobie, zwłaszcza, że napisaliśmy i wystaliśmy jeszcze referaty na Konferencję organizowaną przez Koło Naukowe Menedżerów Politechniki Lubelskiej (KNM).

Pobyt w Portugalii był dla nas wspaniałym doświadczeniem. Zwiedzaliśmy całe Porto i nie tylko. Byliśmy w sąsiednich miastach – Espinho, w Fatimie, w Coimbrze, gdzie znajduje się najstarszy uniwersytet w Portugalii oraz zobaczyliśmy Lizbonę. „Erasmusi” studiujący w Hiszpanii odwiedzili nas w okresie przedświątecznym. Pokazaliśmy im Portugalię a potem wszyscy pojechalibyśmy do ich miasta – Santiago de Compostela w Hiszpanii, aby tam razem spędzić Święta Wielkanocne. Spędziliśmy je w prawie 15-osobowej grupie. Potem zwiedzaliśmy między innymi miasto piratów zwane Akoruna, zobaczyliśmy też Valencję.

Wyjazd ten wiele nas nauczył. Przeżyliśmy wspaniałe przygody. Studia w Portugalii to przede wszystkim nauka, nowa zdobyta tam wiedza, a także wspaniałe doświadczenie i piękne wspomnienia, to również nowe kontakty, które być może okażą się bardzo ważne w przyszłości. Będąc tam mogliśmy zwiedzić piękne miasta, dzikie plaże z mnóstwem

muszelek takie, jak w Espinos, piękne ogrody, wielkie zielone palmy, cudowne magnolie i rajskie ptaki i wiele przepięknych widoków. Oprócz nauki i zwiedzania zobaczyliśmy jak bawią się studenci w Portugalii. Mieliśmy okazję poznać portugalskie Juwenalia. Poznaliśmy wielu nowych ciekawych ludzi. Zapoznaliśmy się ze sposobem nauczania na Uniwersytecie w Porto, ale również mieliśmy przyjemność być na imprezach „Erasmusów”, gdzie było bardzo ciekawie i skocznie. Ludzie w Portugalii są bardzo mili, życzliwi, spokojni i nie spieszą się, ale są trochę mało zorganizowani. Odbywając stypendium poznaliśmy inne obyczaje, zdobyliśmy nową wiedzę i dziś mamy piękne wspomnienia. Chcielibyśmy tam jeszcze pojechać. Polubiliśmy ten kraj i jego specyfikę. Będziemy zawsze pamiętać o naszych studiach na Universidade Portucalense, o naszych profesorach i o studentach, których poznaliśmy. Dzięki nim zobaczyliśmy nowe miejsca i poznaliśmy nową kulturę. Pobyt na studiach w Portugalii to przeżycie, którego nigdy się nie zapomni. Cieszymy się, że dzięki studiom na Politechnice Lubelskiej i pomocy *Pani prof. dr hab. Ewy Bojar* dostaliśmy wspaniałą szansę odbyć studia za granicą. Jesteśmy niezmiernie wdzięczni *Pani Profesor*, ponieważ było to dla nas ogromną szansą. Namawiamy wszystkich studentów, aby tak jak my, wyjeżdżali studiować za granicą, jeśli będą mieli taką możliwość.

Agnieszka Buksińska, Marcel Bouzein

Portugalska układanka

Największą przyjemnością dla Chóru Akademickiego Politechniki są koncerty. Rokrocznie można podziwiać zespół w przedsięwzięciach koncertowych kilkadziesiąt razy, co stanowi rekordową liczbę na tle innych zespołów naszego miasta.

Szczególną radość dają jednak chórowi koncerty zagraniczne. Stanowią one nagrodę za całoroczną pracę przy wielu

muzycznych przedsięwzięciach. Podczas takich, zakrojonych na szeroką skalę artystycznych prezentacji, zespół może pokazać wszystkie swoje walory: ciekawy repertuar, interesujące brzmienie i sceniczną swobodę. Ma okazję przedstawić zagranicznej publiczności piękno naszej muzyki narodowej i polski przebogaty folklor.

Doskonałą okazją dla zespołu do zaprezentowania się

poza granicami naszego kraju okazało się zaproszenie do udziału w XI Międzynarodowym Festiwalu Chórów Uniwersyteckich w Coimbrze – Portugalia. Impreza odbywa się co dwa lata w kwietniu. Podczas koncertów prezentują się portugalskie chóry uniwersyteckie oraz wybrane spośród 100 zespołów zagranicznych trzy zaproszone chóry. Tak zaplanowana formuła festiwalu jest gwarancją wysokiego poziomu artystycznego imprezy.

W tym roku przypadł nam w udziale zaszczyt reprezentować Polskę. Poza

nami wystąpiły jeszcze chóry z Koszyc i Brna. Ciekawy wydaje się fakt, iż dwa spośród zaproszonych zespołów to chóry politechniki.

Koncerty festiwalowe to okazja do zaśpiewania zróżnicowanego programu w ciekawych salach koncertowych (np. w sali teatru w Covilhi) i oczywiście w kościołach, gdzie chór akustycznie czuje się najlepiej. W programie zespołu znalazły się utwory muzyki dawnej i współczesnej, a także wiele

pieśni inspirowanych rodzimym folklorem. Właśnie poznawanie pięknej i odmiennej kultury różnych krajów wspólnej Europy jest celem naszych muzycznych spotkań i ich największą radością.

Wyjazdy zagraniczne zespołu to oczywiście również podziwianie nowych miejsc. A było co oglądać, bo Coimbra to, jak nasz Kraków w Polsce, siedziba najstarszego uniwersytetu w Portugalii. Podczas naszej podróży zaszczylił nas swoim towarzystwem prorektor ds. kształcenia dr inż. Adam Wasilewski. Była więc okazja do oficjalnej wizyty na uniwersytecie i podpisania umów o współpracy między naszymi uczelniami. Zespoły mają już wspólne plany artystyczne (z chórem z Koszyc), a między śpiewakami pojawiło się wiele głębokich przyjaźni.

Po powrocie otrzymaliśmy taki oto list od zarządu chóru portugalskiego: *Życie jest jak układanka. Każdego dnia dodajemy do niej jakiś element. Czasem elementy nie pasują do siebie. Czasami musimy je zamieniać. A czasem musimy trochę poczekać na taki, który będzie pasował. Ale zdarza się również, że pojawiają się wyjątkowe elementy. Takie, które dodają mu barwy i blasku. Raz dodane na zawsze pozostają w naszym życiu. Wasz chór jest właśnie takim elementem. Podczas tego tygodnia nasza układanka nabrała więcej sensu i stała się bardziej spójna. Dziękujemy wam za wasz śmiech, wasz śpiew, poczucie humoru, za waszą sympatię, za... wszystko. Nasza układanka jest teraz bardziej kompletna. Pedro i Andreia – zarząd chóru.*

Nasza układanka także jest teraz inna: bogatsza, barwniejsza i ciekawsza.

Elżbieta Krzemińska

Studia w Santiago de Compostela

W roku akademickim 2004/2005, dzięki nowo zawartemu porozumieniu w ramach programu Socrates/Erasmus pomiędzy Politechniką Lubelską (WZiPT) a Universidade de Santiago de Compostela (USC), mieliśmy okazję studiować w północno-zachodniej Hiszpanii, w sercu Galicji – przepięknym i malowniczym Santiago de Compostela. Miasto to jest pełne wdzięku oraz cudownych, zabytkowych uliczek. Majestatyczna katedra, w której złożone są relikwia św. Jakuba, przyciąga niezliczone grupy pielgrzymów, którzy obok studentów stanowią większość osób przebywających w mieście.

Uniwersytet Santiago de Compostela jest jedną z najstarszych europejskich uczelni z niezwykle bogatą tradycją. Zorganizowany jest w dwóch ośrodkach. Jeden obejmuje teren miasta Santiago de Compostela, drugi stanowi jednostkę zamiejscową w Lugo (mieście oddalonym o około 100 km). W skład Uniwersytetu wchodzi ogółem 30 wydziałów, blisko 80 katedr, ponad 60 kierunków uruchamianych corocznie. USC posiada także wiele placówek, m.in. instytuty badań naukowych, biblioteki, czytelnie, obiekty sportowe i kulturalne, akademiki itp. USC jest jedynym uniwersytetem na terenie Galicji. Studentami są przede wszystkim mieszkańcy Galicji. Ponadto uniwersytet przyjmuje corocznie dużą grupę studentów zagranicznych (ok. 4000) przyjeżdżających w ramach różnych programów wymiany studenckiej, głównie Socrates/Erasmus.

Do hiszpańskiego uniwersytetu przybyliśmy w połowie lutego 2005 r. Od samego początku panowała tam niezwykle przyjazna atmosfera, a przekonaliśmy się o tym już pierwszego dnia, kiedy to pojawiły się problemy z zakwaterowaniem. Z pomocą przyszła nam wolontariuszka miejscowego Biura Współpracy z Zagranicą, która pomogła nam znaleźć mieszkanie, udzieliła wszelkich niezbędnych informacji związanych z pobytem w Santiago oraz pokazała najważniejsze miejsca w mieście.

Próbując załatwić wszelkie formalności szybko zorientowaliśmy się, jak wielką rolę odgrywa znajomość języka hiszpańskiego. Okazało się bowiem, że większość Hiszpanów nie posługuje się językiem angielskim, co stanowiło dla nas ogromną barierę komunikacyjną. Uczelnia zaproponowała nam kurs języka hiszpańskiego, z którego z chęcią skorzystaliśmy. W ramach studiów zgłębialiśmy zagadnienia współczesnej ekonomii oraz międzynarodowych stosunków gospodarczych. Uczestniczyliśmy także w zajęciach z języka angielskiego. Wykładowcy byli otwarci, sympatyczni i zawsze służyli radą. Na uczelni mieliśmy do dyspozycji wszelkie pomoce naukowe, nieograniczony dostęp do biblioteki uniwersyteckiej, a także możliwość bezpłatnego korzystania z Internetu, co ułatwiało nam zdobywanie wiedzy oraz zapewniało kontakt ze znajomymi i rodziną w kraju.

Miłym akcentem podczas naszego pobytu w Santiago były odwiedziny wykładowców z Polski. Warto zauważyć, że dzięki inicjatywie prof. Ewy Bojar przed studentami z Politechniki Lubelskiej otworzyły się wrota do tak wspaniałego Uniwersytetu, a dzięki wizytom naszych profesorów współpraca między uczelniami wciąż się rozwija.

W czasie wolnym od nauki kwitło życie towarzyskie. Atrakcją były liczne projekcje filmów, na które zapraszani byli wszyscy chętni studenci. Z myślą o zagranicznych żakach Uniwersytet organizował spotkania integracyjne w barach i dyskotekach. W weekendy mogliśmy brać udział w wycieczkach organizowanych do najciekawszych miejsc Hiszpanii. Dzięki tym wszystkim sposobnościom pozyskaliśmy wielu nowych znajomych i zawarliśmy ciekawe przyjaźnie, nie tylko ze studentami z Hiszpanii, ale także z Portugalii, Czech, Szwajcarii, Włoch, Niemiec i oczywiście z Polski.

Studia za granicą były również wspaniałą okazją do poznania kraju, który nas gościł. Mieszkając w mieście położonym w dolinie, wśród malowniczych wzgórz, oddalonym zaledwie o 50 km od Oceanu Atlantyckiego nie sposób było nie zachwycić się otaczającymi nas krajobrazami. Zwiedziliśmy wiele miast tzw. wybrzeża śmierci m.in. La Coruna, Noia, Riviera oraz Vigo. Szczególną wyprawą była wycieczka do Fister (Końca Świata), czyli niewielkiej portowej miejscowości, która jest najdalej wysuniętym na zachód miejscem w Hiszpanii. Połączenie błękitu oceanu, piaszczystych plaż oraz skalistych klifów zachwycało nas swoim widokiem.

W okresie przedświątecznym, kiedy na uczelni nie było zajęć, odwiedziliśmy naszych przyjaciół z Koła Naukowego Menedżerów Politechniki Lubelskiej, studiujących w Porto. Wspólnie wybraliśmy się do najważniejszych miast Portugalii – Coimbrę, Fatimę i Lizbonę.

Uczestnicy programu oraz wykładowcy z Polski w Santiago

Po powrocie do kraju w połowie maja zaliczenia i egzaminy już na nas czekały. Bez chwili wytchnienia wróciliśmy do uczelnianych obowiązków. Jednak wciąż mamy w sercach i umysłach pobyt w Universidade de Santiago de Compostela i często powracamy do tego miasta oglądając zdjęcia i wspominając spędzony tam czas.

Paweł Łukawski,
Magdalena Mordel,
Tomasz Żminda

Z życia kół naukowych

STUDENCKIE KOŁO NAUKOWE BUDOWNICTWA I ARCHITEKTURY WSPÓŁCZESNEJ „ABIK”

Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej

Forum Kół Naukowych odbyło się 11 maja 2005 o godz. 17⁰⁰ w „Sali Białej” w budynku Stołówki Politechniki Lubelskiej.

Wśród uczestników byli przedstawiciele władz uczelni i wydziału, zaproszeni goście oraz studenci. Intencją Forum jest integrowanie środowiska uczelni oraz wymiana doświadczeń w zakresie działalności badawczej kół naukowych. Tegoroczne spotkanie organizowane było w przeddzień obchodów 40-lecia Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.

Spotkanie rozpoczął i poprowadził Grzegorz Sołtykiewicz, prezes Koła Naukowego Konstrukcji Mostowej i Drogowej i przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Forum 2005.

Następnie głos zabrali: dr inż. Adam Wasilewski, prorektor ds. kształcenia, dr hab. inż. Anna Sobotka, prof. PL, prodziekan ds. kształcenia na kierunku *budownictwo*, dr hab. inż. Wojciech Jarzyna, koordynator kół naukowych, dr inż. Sławomir Karaś, opiekun Koła Naukowego Konstrukcji Mostowej i Drogowej oraz zaproszeni goście: prof. zw. dr hab. inż. Mieczysław Król i dr hab. inż. Jan Kukielka, prof. PL. W swoich wystąpieniach wspominali z rozrzewnieniem swe studenckie lata, kiedy działali w ówczesnym studenckim ruchu naukowym.

Wszystkim zaproszonym gościom zostały wręczone listy gratulacyjne wraz ze znacznikiem Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, za życzliwe wspieranie działalności kół naukowych Politechniki Lubelskiej.

Dalsza część spotkania miała charakter prezentacyjny – przedstawiciele kół zaproszonych na Forum, wygłosili referaty o wybranej przez siebie tematyce, które odzwierciedlały ciekawe i szerokie zainteresowania młodych naukowców Politechniki. Każda osoba wygłaszająca prezentację otrzymała „Dyplom uczestnictwa w Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej”.

Lista uczestników Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej:

1. **Koło Naukowe Samochodziarzy** – „Analiza uszkodzeń układu zasilania w silnikach o zapłonie samoczynnym” – Michał Tracz i Łukasz Wyszyński;
2. **Koło Naukowe Podstaw Inżynierii Produkcji** – „Modelowanie procesu skrawania z wykorzystaniem sztucznych sieci neuronowych” – Robert Madej; „Badanie wpływu kąтового położenia przebiegu MIH na niedokładność pomiaru współrzędnościową maszyną pomiarową” – Paweł Krogulec;
3. **Koło Naukowe Automatykacji** – „Działalność Koła” – Michał Jaruga;
4. **Koło Naukowe Informatyków – PENTAGON** – „Porównanie NET i Java” – Małgorzata Plechawska;
5. **Koło Naukowe Napędu i Automatyki** – „Projekt i budowa prototypowej elektrowni wiatrowej małej mocy” – Marek Bzowski;
6. **Koło Naukowe MICROCHIP** – „Prezentacja Koła Naukowego MICROCHIP” – Błażej Oźga;
7. **Koło Naukowe Optoelektroniki – FOTON** – „Budowa, parametry i zastosowanie przełączników optycznych MEMS” – Piotr Popiel;
8. **Koło Naukowe Mechatronik** – „Maszyny elektryczne stosowane w systemach komputerowych” – Michał Muciek;
9. **Koło Naukowe Menedżerów** – „Czynniki stymulujące i hamujące tworzenie firm polsko-ukraińskich na terenie Lubelszczyzny” – Agata Dmowska i Anna Siemińska;
10. **Koło Naukowe Inżynierii i Ochrony Środowiska** – „Oczyszczalnie hydrobotaniczne, czyli geniusz natury” – Marta Kornik;
11. **Koło Naukowe Budownictwa i Architektury Współczesnej ABIK** – „Lublin – Skarby Starego Miasta” – Marek Wasilewski;
12. **Koło Naukowe Konstrukcji Mostowych i Drogowych** – „Nowe technologie wzmocnienia podłoża gruntowego w budownictwie drogowym” - Agnieszka Rybicka i Marcin Koroński;
13. **Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej** – Prezentacja Koła – Piotr Szmuryło.

Następnie odbyło się głosowanie na najciekawszy sposób wygłoszenia referatu. W międzyczasie, aby nikt ze spotkania nie wyszedł głodny, wszystkim uczestnikom podano gorący posiłek. Zwycięzcami tajnego głosowania wśród kobiet okazała się: Anna Siemińska z Koła Naukowego Menedżerów, natomiast wśród mężczyzn wygrał Marek Bzowski z Koła Naukowego Napędu i Automatyki. Dla wyróżnionych osób prorektor ds. kształcenia dr inż. Adam Wasilewski ufundował atrakcyjne nagrody.

Forum Kół Naukowych stało się już tradycją Politechniki Lubelskiej. Mogło się ono odbyć dzięki życzliwości władz uczelni oraz sprawnej organizacji Koła Naukowego Konstrukcji Mostowej i Drogowej oraz Koła Naukowego Budownictwa i Architektury Współczesnej ABIK.

Grzegorz Sołtykiewicz

KOŁO NAUKOWE MENEDŻERÓW XIII Międzynarodowe Sympozjum Naukowe pt. „Menedżer XXI wieku w zglobalizowanej gospodarce”

Koło Naukowe Menedżerów, działające od 1992 roku w Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki Politechniki Lubelskiej pod kierunkiem prof. dr hab. Ewy Bojar, organizuje corocznie cykliczne konferencje naukowe dla studentów i młodych pracowników akademickich. W 2005 roku sympozjum naukowe odbyło się po raz trzynasty.

Tematem wiodącym XIII Międzynarodowego Sympozjum Naukowego był *Menedżer XXI wieku w zglobalizowanej gospodarce*. Sympozjum odbyło się w dniach 10-11 maja 2005 r. na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki Politechniki Lubelskiej. Wybór tematu sympozjum nie był przypadkowy – globalizacja to termin ostatnio bardzo często pojawiający się w świecie biznesu, polityce i mediach. Nadrzędnym celem sympozjum było zwrócenie uwagi na wpływ zjawisk globalizacyjnych na procesy ekonomiczne, a także postawę współczesnego menedżera. Organizatorzy pragnęli, by spotkanie stało się okazją do wymiany wiedzy i poglądów na temat gospodarczych i społecznych aspektów globalizacji, a także określenia roli menedżera XXI wieku w wykorzystaniu szans i niwelowaniu zagrożeń, jakie towarzyszą nowym zjawiskom zachodzącym we współczesnym świecie.

W konferencji wzięło udział kilkunastu studentów i pracowników naukowych Politechniki Lubelskiej, Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Szczecińskiego, Politechniki Radomskiej, Politechniki Śląskiej oraz Państwowej Wyższej Szkoły Zarządzania w Kaliszu. Szczególnymi gośćmi sympozjum byli studenci z Uniwersytetu Świętego Stefana (*Szent István University*) w Gödöllő na Węgrzech, którzy zaprezentowali referat na temat historii powstania i zasad funkcjonowania giełdy wymiany towarów w Budapeszcie (*Budapest Commodity Exchange*).

Wśród zaproszonych gości obecni byli prorektorzy Politechniki Lubelskiej: prof. Witold Stępniewski, dr inż. Adam Wasilewski, prof. Marek Opielak, władze wydziałów, pracownicy naukowcy Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki oraz przyjaciele Koła Naukowego Menedżerów, którzy od wielu lat uczestniczą we wspólnych obradach. Na konferencję licznie przybyli studenci Politechniki Lubelskiej, Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej oraz młodzież z I Liceum Ogólnokształcącego im. Stanisława Staszica w Lublinie.

Wykład inauguracyjny pt. *Analiza potencjału kompetencyjnego kadry kierowniczej w świetle badań i teorii* wygłosiła dr Anna Rakowska. W dalszej kolejności zaprezentowali się studenci z Koła Naukowego Menedżerów oraz goście z innych uczelni. W wystąpieniach najczęściej podejmowano tematykę dotyczącą wiedzy i umiejętności menedżerskich, zarządzania w organizacjach transnarodowych, roli Internetu w działalności dzisiejszych firm, bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Referaty wygłoszone podczas konferencji brały udział w konkursie na najbardziej profesjonalną prezentację. Komisja konkursowa, której przewodniczył dr Jacek Witkowski, oceniała przede wszystkim zawartość merytoryczną i sposób przekazywania informacji.

W konkursie nagrodzeni zostali:

I MIEJSCE:

Anna Sagan – Politechnika Lubelska

Franchising – sprawdzony sposób na globalny biznes.

Sylvia Mikulska, Joanna Bieńkowska – Uniwersytet Szczeciński

Oddziaływani Internetu na prowadzenie działalności gospodarczej w dobie kształtowania się społeczeństwa informacyjnego.

II MIEJSCE:

Anna Kożyczkowska – Uniwersytet Gdański

Mapy myśli jako nowoczesna metoda zarządzania wiedzą w przedsiębiorstwie.

III MIEJSCE:

Ewelina Stachowicz – Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Kaliszu

Analiza i ocena rynku pracy w powiecie ostrowskim – szanse i zagrożenia dla działań lokalnych menedżerów.

WYRÓŻNIENIA:

Karol Krakowiak – Politechnika Lubelska

Rola i znaczenie Internetu w dobie globalizacji.

Emilia Ambroziak, Ewa Maksymiuk – Uniwersytet Gdański

Znaczenie internetu w budowie przewagi konkurencyjnej przedsiębiorstw.

Łukasz Slotorsz, Piotr Litera – Politechnika Śląska

Przywództwo w zarządzaniu projektami.

Attila Török, Attila Szigeti, László Nagy, Ákos Bartha – Szent István University, Gödöllő

Budapest Commodity Exchange.

Na zakończenie pierwszego dnia sympozjum uczestnicy udali się do Zajazdu Piastowskiego w Kazimierzu Dolnym, gdzie organizatorzy przygotowali wspólną kolację przy ognisku. Przebiegające w miłej atmosferze spotkanie umożliwiło uczestnikom bliższe poznanie się i wymianę kontaktów, co może zaowocować organizacją wspólnych przedsięwzięć w przyszłości.

Drugiego dnia sympozjum odbyło się uroczyste wręczenie nagród zwycięzcom i wyróżnionym w konkursie na najlepszą prezentację. Podsumowano obrady z poprzedniego dnia i przyznano certyfikaty uczestnictwa studentom biorącym udział w konferencji. Na ten dzień zorganizowano warsztaty naukowe, które poprowadziła dr Agnieszka Kozak z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz pracownicy Biura Karier Politechniki Lubelskiej.

XIII Międzynarodowe Sympozjum Naukowe umożliwiło uczestnikom zdobycie szerszego poglądu na postępujące w otaczającej nas rzeczywistości procesy globalizacyjne i zjawiska im towarzyszące. Określono także cechy, jakimi powinien wyróżniać się menedżer, wiedzę i kwalifikacje, jakie powinien posiadać, by sprostać wyzwaniom współczesnej – globalnej gospodarki.

Przedsięwzięcie, jakim jest konferencja naukowa, to nie tylko niesamowity sprawdzian umiejętności pracy zespołowej dla samych organizatorów, ale przede wszystkim szansa dla wszystkich zainteresowanych na zdobycie nowej wiedzy, a także poznanie wielu interesujących ludzi, a dzięki temu różnych punktów widzenia jednego problemu.

Anna Kędzierska

KOŁO NAUKOWE „KOMPUTEROWE WSPOMAGANIE PRAC INŻYNIERSKICH”

W roku akademickim 2004/2005 nastąpiła zmiana zarządu koła w związku z ukończeniem studiów przez członków poprzedniego zarządu. Zmieniona została również platforma oprogramowania, na której opiera się działalność koła. W związku z zakupem licencji systemu Catia v.5 (6 stanowisk) oraz rozpoczęciem w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn kursów projektowania w tym systemie, postanowiono oprócz działalności koła na ww. oprogramowaniu. W dniu 8.01.05 r. na zebraniu koła powołano nowy zarząd w składzie:

Prezes: Miroslaw Bernard Piłat
Z-ca prezesa: Grzegorz Lenart
Sekretarz: Marta Mocarz

Celem głównym spotkań w bieżącym roku akademickim było doskonalenie i stały postęp w posługiwaniu się systemem Catia v.5 w projektowaniu części maszyn. Studenci pod nadzorem opiekunów wykonywali prace projektowe, m.in. projekty podnośników śrubowych, ściągacz do łożysk, reduktor jednostopniowy, przekładnia ślimakowa, zderzak samochodowy. Spotkania służą również wymianie doświadczeń pomiędzy członkami koła oraz pogłębianiu wiadomości z zakresu wspomagania komputerowego prac inżynierskich. Opiekunowie z satysfakcją zauważają, że koło pełni funkcje integracyjne środowiska studenckiego związanego z CADem. Studenci często spotykają się poza oficjalnymi zebraniem, treści poruszane na spotkaniach koła stają się osią działań grup zaprzyjaźnionych osób. Obserwujemy, jak rodzi się w nich zainteresowanie i pasja. Widzimy, jak wspólnie pokonują kolejne stopnie wtajemniczenia w posługiwaniu się systemami CAD. Cieszy nas to, że możemy im pomagać i towarzyszyć.

W odpowiedzi na zainteresowanie studentów możliwościami wykorzystania systemów CAD w zakresie obliczeń wytrzymałościowych projektowanych elementów, opiekunowie koła zaprezentowali przykładowe symulacje numeryczne z wykorzystaniem MES w systemach Catia v.5 i Abaqus.

Zwieńczeniem działalności koła w bieżącym roku akademickim jest współpraca w organizacji Międzynarodowego Sympozjum Naukowego pt. „Postęp w technikach

wytwarzania i Konstrukcji Maszyn”, które odbędzie się w Lublinie w dniach 24-25 listopada 2005 r. Z ramienia koła zgłoszone zostały następujące referaty:

- 1.Miroslaw Piłat: „Modelowanie hybrydowe na przykładzie zderzaka samochodowego w systemie Catia v.5”
- 2.Kazimierz Rola: „Translacja geometrii pomiędzy systemami CAD na przykładzie AutoCAD 2005 i Catia v.5”
- 3.Grzegorz Lenart, Paweł Majewski: „Wykorzystanie systemu Catia v.5 w projektowaniu części Maszyn”

W roku akademickim 2005/06 planowane jest rozszerzenie zakresu prac projektowych o modelowanie powierzchniowe (konstrukcje cienkościenne) oraz hybrydowe.

Opiekunami naukowymi koła są: dr inż. Miroslaw Ferdynus i dr inż. Hubert Dębski.

Irmina Pater

KOŁO INŻYNIERII MATERIAŁOWEJ

Działalność koła w pierwszej połowie 2005 roku to między innymi:

- wycieczka na cmentarz przy ul. Lipowej. Naszym przewodnikiem była Pani mgr Irena Dudek, która poza pracą w Katedrze Inżynierii Materiałowej, gdzie zajmuje się głównie tematyką metalurgii i odlewnictwa, jest zagorzałą turystką oraz znawczynią historii i zabytków Lublina. Oprócz wrażeń estetycznych i refleksji natury egzystencjalnej, naszą uwagę zwróciły odlewane, żeliwne nagrobki, które niestety są często w opłakanym stanie;
- wyjazdy z „Samochodziarzami” na Motor Bike Show do Warszawy oraz na Międzynarodowe Targi Motoryzacyjne do Poznania;
- wyjazd na VII Zlot Historycznych Pojazdów Militarnych do Darłowa;
- udział członków koła w konferencjach: w Olsztynie, na konferencji organizowanej przez Koło Menedżerów oraz uczestnictwo w Forum Kół Naukowych Politechniki Lubelskiej;

Szlifowanie próbek do badań mikroskopowych

- cotygodniowe zebrania koła, w czasie których członkowie wykonują wspólne badania materiałowe, poznają budowę, badają przyczyny zniszczenia ciekawych urządzeń, a także

przygotowują swoje referaty oraz prace przejściowe i dyplomowe. Od początku roku akademickiego 2004/2005 należy odnotować szczególnie silny wzrost zainteresowania studentów działalnością naukową.

Targi poznańskie

XXXIV Międzynarodowe Seminarium Kół Naukowych

W dniach 6-7 maja 2005 r. na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie odbyło się XXXIV Międzynarodowe Seminarium Kół Naukowych „Koła Naukowe Szkołą Twórczego Działania”. Obrady odbywały się w trzynastu sekcjach tematycznych, w których znalazła się także sekcja techniczna. Podczas obrad poruszono szereg tematów dotyczących przeróżnych kierunków rozwoju techniki m.in. takich, jak: zagadnienia z budownictwa, materiałówki, elektroniki, maszyn technologicznych, robotyki.

Seminarium rozpoczęło się 6 maja, wzięli w nim udział także przedstawiciele Studenckiego Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej Politechniki Lubelskiej, którzy udali się do Olsztyna wspólnie z ekipą z Koła Podstaw Inżynierii Produkcji i wygłosili dwa referaty. Obrady odbywały się pod przewodnictwem komisji, która czuwała nad prawidłowym ich przebiegiem oraz zajmowała się oceną referatów. Z Koła Inżynierii Materiałowej wygłoszono następujące referaty:

Mariusz Kłonica „Ocena przebiegu samochodu osobowego na podstawie zużycia nakładki pedału sprzęgła” – w referacie przedstawiono badania powierzchniowego zużycia gumowej nakładki pedału sprzęgła na przykładzie kilkudziesięciu samochodów Polonez, stwierdzając istnienie wyraźnej, prawie liniowej, zależności między polem powierzchni wytartej części nakładki a przebiegiem pojazdu do wartości ok. 200 tys. km. Później następują nieciągłości krzywej, spowodowane prawdopodobnie wymianami nakładek oraz mniej wiarygodnymi wskazaniami drogomierzy starszych pojazdów. Na podstawie otrzymanych wyników możliwe jest oszacowanie przebiegu pojazdu w zależności od stanu nakładki.

Piotr Szmuryło: „Przyczyny powstawania przełomów zmęczeniowych w pojazdach rolniczych oraz sposoby ich uniknięcia” – w referacie przedstawiono badania przełomów uszkodzonych awaryjnie części pojazdów rolniczych – ciągnika i kombajnu zbożowego, skupiono się na opisie prze-

łomów zmęczeniowych wybranych elementów oraz analizie ich powstawania i rozwoju. W analizowanych przypadkach wskazano przyczyny pęknięcia w postaci karbów geometrycznych, wynikających z nieprawidłowej konstrukcji.

Przedstawiciele zaprzyjaźnionych kół z Politechniki Lubelskiej, dwaj „materiałowcy” stoją na skrzydłach

Po zakończeniu obrad przedstawiciele kół naukowych otrzymali pamiątkowe dyplomy. Wieczorem, 6 maja 2005 r. odbyło się spotkanie integracyjne przy grillu.

Następnego dnia udaliśmy się do Malborka, gdzie podziwialiśmy gotycki zamek wznoszony przez Krzyżaków w latach 1274-1457. Jest on jedną z największych twierdz średniowiecznej Europy i przykładem średniowiecznej architektury obronnej.

Po integracji z Krzyżakami

Zamek niszczony, odbudowywany i przebudowywany w trakcie tych kilku stuleci zachował się do dziś i jest ogromną atrakcją tej części Europy. Przez te wszystkie stulecia zmieniała się również funkcja zamku od klasztoru poprzez twierdzę, reprezentacyjną rezydencję władców, garnizon wojskowy aż do muzeum. Wyprawa do malborskiej warowni to wspaniała i niepowtarzalna lekcja historii. Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej zwiedzało zamek w Malborku już wcześniej, w roku 1999 w czasie wyprawy do stoczni w Gdańsku i Gdyni. Zapamiętaliśmy z tamtej wyprawy ogrzewanie powietrzne i oryginalną toaletę, splełkiwaną okresowo przez Nogat – miejscową odnogę deltowego ujścia Wisły.

Leszek Gardyński, Mariusz Kłonica

Wydział Mechaniczny

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2005–2008

Dziekan
Dr hab. inż. Henryk KOMSTA, prof. PL

Prodziekan ds. ogólnych i nauki
**Dr hab. Barbara SUROWSKA,
prof. PL**

Prodziekan ds. kształcenia
Dr hab. inż. Krzysztof ŁUKASIK, prof. PL

Prodziekan ds. kształcenia
Dr inż. Mieczysław DZIUBIŃSKI

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Dnia 20 maja 2005 roku **tytuł naukowy profesora nauk technicznych** na wniosek Rady Wydziału Mechanicznego uzyskał dr hab. inż. Kazimierz Szumański z Instytutu Lotnictwa w Warszawie.

Pierwsza na Wydziale Mechanicznym **habilitacja** pracownika Politechniki Lubelskiej

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów zatwierdziła w dniu 21 marca 2005 r. uchwałę Rady Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej z dnia 20 października 2004 r. o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn **dr Tadeuszowi Hejwowskiemu**, pracownikowi Katedry Inżynierii Materiałowej.

Temat rozprawy habilitacyjnej brzmiał: „Studium procesów zużywania erozyjnego, ściernego i zmęczenia cieplnego elementów maszyn oraz kształtowanie struktur o korzystnych właściwościach eksploatacyjnych”. Recenzentami w przewodzie byli: prof. zw. dr hab. inż. Jerzy Gronostajski z Politechniki Wrocławskiej, prof. dr hab. n.t. Andrzej Radowicz z Politechniki Świętokrzyskiej, prof. dr hab. inż. Miron Czerniec z Politechniki Lubelskiej.

Dr hab. Tadeusz Hejwowski jest absolwentem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS (1977 r.), w 1992 r. obronił pracę doktorską w Wydziale Mechanicznym PL. Prowadzone badania naukowe dotyczą problematyki:

1. wytwarzania i badania właściwości powłok natryskiwanych i napawanych w tym powłok z gradientem składu chemicznego i powłok typu barier cieplnych,

2. zwiększania trwałości elementów przemysłowych na drodze kształtowania struktury,
3. problematyki zużywania ściernego i erozyjnego, tarcia ślizgowego, zmęczenia cieplnego.

Dr hab. Tadeusz Hejwowski jest autorem lub współautorem ponad 50 prac naukowych, w tym 4 monografii (wliczając w to książkę „Thermal Fatigue of Metals” wydaną w USA przez Marcel Dekker, Inc. – wydawnictwo o światowym zasięgu). Dr hab. Tadeusz Hejwowski jest twórcą lub współtwórcą 23 wynalazków i wzorów użytkowych (udzielone ochrony). Był głównym wykonawcą w dwóch wysoko ocenionych grantów KBN. Intensywnie współpracuje z przemysłem prowadząc prace naukowo-badawcze.

Dr hab. Tadeusz Hejwowski jest pierwszym pracownikiem Wydziału Mechanicznego, który uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie uchwały Rady Wydziału, od czasu, kiedy Wydział Mechaniczny jako pierwszy w historii Politechniki Lubelskiej uzyskał uprawnienia habilitacyjne.

Marta Drozd

Stopnie doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej *budowa i eksploatacja maszyn* uzyskali:

- **mgr inż. Gabriel Borowski** z Katedry Podstaw Inżynierii Produkcji (temat rozprawy: *Badania odpadów poszlifier-skich przemysłu tożyskowego w aspekcie ich użytkowego wykorzystania*, promotor: dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, prof. PL),
- **mgr inż. Kazimierz Drozd** z Katedry Inżynierii Materiałowej (temat rozprawy: *Studium procesów zużywania resorów samochodowych w aspekcie podwyższenia trwałości płaskich elementów sprężystych*, promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Weroński),
- **mgr inż. Rafał Rusinek** z Katedry Mechaniki Stosowanej (temat rozprawy: *Analiza drgań nieliniowych w procesie skrawania toczeniem elementów metalowych*, promotor: dr hab. inż. Jerzy Warmiński, prof. PL),

• **mgr inż. Aneta Krzyżak** z Katedry Procesów Polimerowych (temat rozprawy: *Badania przetwarzalności tworzyw fenolowych za pomocą plastrometru BIP*, promotor: dr hab. inż. Janusz Sikora, prof. PL),

• **mgr inż. Jarosław Bartnicki** z Katedry Komputerowego Modelowania i Obróbki Plastycznej (temat rozprawy: *Badania teoretyczno-doświadczalne procesu walcowania poprzeczno-klinowego wyrobów drążonych*, promotor: dr hab. inż. Zbigniew Pater, prof. PL).

Otwarte przewoddy doktorskie:

- **mgr inż. Krzysztof Olszewski** (temat rozprawy: *Badania wpływu drgań*

Stanowisko do badań cieplnych

grzybka zaworu homogenizującego na efekt homogenizacji, promotor: dr hab. inż. Henryk Komsta, prof. PL),

- **mgr inż. Konrad Gauda** (temat rozprawy: *Wpływ wybranych czynników destrukcyjnych na właściwości mechaniczne powłok ochronno-dekoracyjnych dla przemysłu maszynowego*, promotor: dr hab. inż. Klaudiusz Lenik, prof. PL),
- **mgr inż. Barbara Sykut** (temat rozprawy: *Badania wpływu wybranych parametrów na opory cięcia i energochłonność materiałów spożywczych*, promotor: prof. dr hab. inż. Marek Opielak),
- **mgr inż. Waldemar Samociuk** (temat rozprawy: *Prognozowanie stanu zagrzewania zachodzącego w wybranych materiałach sypkich*, promotor: prof. dr hab. inż. Stanisław Płaska),
- **mgr inż. Jakub Gajewski** (temat rozprawy: *Ocena stanu ostrzy noży głowicy wielonarzędziowej do urabiania węgla*, promotor: prof. dr hab. inż. Józef Jonak).

KONFERENCJE

X Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Badania symulacyjne w technice samochodowej”

Konferencja zorganizowana przez Katedrę Pojazdów Samochodowych odbyła się w dniach 30.05–1.06.2005 r. w Kazimierzu Dolnym n/Wisłą. W konferencji wzięli udział przedstawiciele wielu ośrodków naukowych z kraju i zagranicy. Podczas trwania obrad wygłoszono 61 referatów.

VI Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Technologiczne Systemy Informacyjne w Inżynierii Produkcji i Kształceniu Technicznym”

Konferencja zorganizowana została w dniach 2-3 czerwca 2005 r. w Kazimierzu Dolnym n.Wisłą przez Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych oraz Katedrę Organizacji Przedsiębiorstwa Politechniki Lubelskiej.

Podczas konferencji zaprezentowano 79 referatów, które przedstawili m.in. prof. prof. Leszek Kawęcki (Meksyk), Edward Berliner (Rosja), Mikuláš Hajduk (Słowacja), Waleriy Kiryłowicz i Aleksander Haczkiwicz (Ukraina), Tadeusz Nieszporek (Politechnika Częstochowska), Stefan Szymura (Politechnika Opolska), Zbigniew Banaszak (Politechnika Koszalińska) oraz Bożena Skołod (Politechnika Śląska) oraz liczne grono pracowników naukowych Politechniki Lubelskiej.

Celem konferencji była prezentacja wyników najnowszych badań i wymiana doświadczeń ośrodków krajowych i zagranicznych w zakresie następujących zagadnień:

- technologiczne systemy informacyjne w procesach produkcyjnych;
- technologiczne systemy informacyjne w kształceniu;
- projektowanie i automatyzacja procesów produkcyjnych, komputerowo zintegrowane systemy wytwarzania (CIM);
- systemy eksperckie i symulacja procesów produkcyjnych;
- współdziałanie elementów maszyn i maszyn w systemach technologicznych;
- nowe materiały i technologia ich otrzymywania;
- zastosowanie metod sztucznej inteligencji w przemyśle;

- e-biznes;
- sterowanie procesami logistyki, magazynowania i przygotowania produkcji.

Konferencję zakończyła sesja z udziałem koordynatora projektów w ramach sieci ProNET, poświęcona tematyce współczesnego zarządzania małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

Czas wolny przeznaczono na zwiedzanie Kazimierza i wspólne biesiadowanie przy ognisku.

Tomasz Kusz

X Profesorskie Warsztaty Naukowe pt. „Przetwórstwo Tworzyw Polimerowych”

Jubileuszowe warsztaty odbyły się w dniach 12-15 czerwca 2005 r. odbyły się. Inicjatorem wszystkich warsztatów oraz ich przewodniczącym był prof. dr hab. inż. Robert Sikora, kierownik Katedry Procesów Polimerowych Politechniki Lubelskiej. Profesorskie Warsztaty Naukowe, poświęcone przetwórstwu tworzyw polimerowych stanowią od 10 lat najpoważniejsze w Polsce spotkania naukowe przetwórców. Dotychczas spotkania odbyły się w: Lublinie (2 razy), Toruniu (2 razy), Koszalinie (2 razy), Warszawie, Poznaniu, Szczecinie i Częstochowie.

X Jubileuszowe Profesorskie Warsztaty Naukowe zorganizowano w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą w Zajeździe Piastowskim. W skład komitetu naukowego i organizacyjnego wchodził także: dr inż. Tomasz Klepka, dr inż. Bronisław Samujło, dr inż. Tomasz Garbacz oraz mgr Diana Karwowska. W Warsztatach wzięło udział 67 osób z Politechnik: Częstochowskiej, Śląskiej, Koszalińskiej, Lubelskiej, Poznańskiej, Wrocławskiej, Szczecińskiej, Krakowskiej, Łódzkiej, z Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie, Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy,

Instytutu Przetwórstwa Tworzyw „Metalchem” w Toruniu oraz z innych czołowych ośrodków i jednostek zajmujących się przetwórstwem tworzyw polimerowych. Warsztaty zaszczylił swoją obecnością rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski oraz dziekan-elekt Wydziału Mechanicznego prof. Henryk Komsta. Na warsztaty przygotowano 40 referatów naukowych, z których wygłoszono 21. Obszerne streszczenia wszystkich prac zostały umieszczone w materiałach drukowanych. Najciekawsze wystąpienia prezentowane podczas warsztatów w formie artykułów naukowych, zostały przyjęte do druku w kolejnych zeszytach czasopisma „Polimery” w latach 2005/2006.

Uczestnicy X Jubileuszowych Warsztatów Naukowych

Podczas spotkań naukowych przedyskutowano w formie wykładów i dyskusji: podstawy przetwórstwa tworzyw polimerowych (maszyny, narzędzia i oprzyrządowanie technologiczne przetwórstwa), nowe materiały polimerowe, ich właściwości i zastosowanie oraz wyniki badań prowadzonych w różnych ośrodkach naukowo-badawczych. W konwencji „okrągłego stołu” nastąpiła wymiana poglądów na wiodące i bieżące problemy gospodarcze związane z szeroko rozumianą problematyką przetwórstwa tworzyw. Podczas spotkania ustalono, że obecna forma warsztatów przyczynia się do rozwoju metodologicznej szkoły przetwórstwa tworzyw polimerowych, wskazuje obszary rozwoju nowych technologii oraz pozwala na wymianę poglądów na bieżące problemy związane z tą dziedziną nauki.

Od lewej: redaktor naczelna „Polimerów” mgr inż. Barbara Witowska-Mocek, rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski, przewodniczący Warsztatów prof. Robert Sikora

Obrady

Kolejne XI Profesorskie Warsztaty Naukowe zorganizowane zostaną przez Akademię Techniczno-Rolniczą w Bydgoszczy, a w latach następnych przewiduje się kontynuację tego typu spotkań naukowych.

Tomasz Klepka

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

W dniach 7-21 maja 2005 r. dr inż. Jacek Czarnigowski z Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn wziął udział w wymianie międzynarodowej w ramach programu Socrates/Era-smus z University of Brighton Wielka Brytania. Wizyta odbyła się na zaproszenie dwóch grup badawczych pracujących w ramach School of Engineering tamtejszej uczelni. Dr inż. Jacek Czarnigowski spotkał się z prof. Morganem r. Heikalem, prof. Siergiejem Shazinem (oba z grupy badawczej „INTERNAL COMBUSTION ENGINES GROUP”) oraz dr Bobem Howlletem (szef grupy badawczej „Intelligent Engine Management Systems”).

W ramach wizyty wymieniono informacje odnośnie sposobu prowadzenia kształcenia studentów na obu uczelniach, w podobnych specjalizacjach. Wizyta pozwoliła na przedstawienie możliwości i kierunków badawczych prowadzonych przez poszczególne grupy badawcze, a dzięki temu określenie możliwych obszarów wspólnej pracy. Sformułowano możliwe kierunki badawcze z zakresu: badań procesu spalania w silniku spalinowych z zastosowaniem technik światłowodowych, modelowania przepływu powietrza i rozpylenia paliwa w kolektorze dolotowym oraz sterowania silnikami spalinowymi z zastosowaniem systemów inteligentnych.

Irmina Pater

Z ŻYCIA KATEDRY

Mgr inż. Jakub Gajewski z Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn brał udział w pracach organizacyjnych:

1. Międzynarodowego Sympozjum „Multiscale Modeling Of Damage And Fracture Processes In Composite Materials”, które odbyło się w Kazimierzu Dolnym w dniach 23-27 maja 2005.
2. IV Sympozjum Doktoranckiego „Współczesne technologie w budowie maszyn” w Kazimierzu Dolnym w dniach 9-10 czerwca 2005 r.

Anna Rudawska

Wydział Elektrotechniki i Informatyki

41. rok istnienia wydziału zapisał się znaczącymi inwestycjami, które powinny w krótkim czasie pozwolić na dalszy dynamiczny rozwój kadry, jak i podniesienie atrakcyjności oferty edukacyjnej dla studentów. Był to również rok wyboru nowych władz wydziału.

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2005-2008

Dziekan
Dr hab. inż. Waldemar WÓJCIK, prof. PL

Prodziekan ds. kształcenia
na kierunku informatyka
Dr inż. Wojciech SURTEL

Prodziekan ds. kształcenia
na kierunku elektrotechnika
Dr inż. Marek WANCERZ

Prodziekan ds. nauki
Dr hab. inż. Piotr KACEJKO, prof. PL

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ Przewody habilitacyjne:

- **dr Wojciech Jarzyna** (28.02.2005 r. Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów zatwierdziła uchwałę Rady Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL z dnia 21 listopada 2004 r. o nadaniu dr inż. Wojciechowi Jarzynie stopnia naukowego doktora habilitowanego na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. *Diagnostyka układu napędowego w czasie rzeczywistym*);
- **dr inż. Janusz Partyka** (Minister Edukacji Narodowej i Sportu decyzją z dnia 11.05.2005 r. uznał nadany dr inż. Januszowi Partyce stopień doktora nauk na Białorusi za równoważny z polskim stopniem naukowym doktora habilitowanego);
- **dr inż. Jarosław Sikora** (18.05.2005 r. Rada Wydziału Elektrotechniki i Informatyki wszczęła przewód habilitacyjny dr inż. Jarosława Sikory. Kolokwium przewidywane jest na jesień 2005 r.).

Otwarte przewody doktorskie:

- **mgr inż. Cezar Wojciechowski**, pracownik A.R.T. Photonics GmbH, Niemcy (19.01.2005 r. Rada WEiI wszczęła przewód doktorski. Temat rozprawy: *Zastosowanie światłowodów wysokotemperaturowych w układzie monitorowania płomienia*; promotor: dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL);
- **mgr inż. Piotr Warda**, pracownik Katedry Automatyki i Metrologii (16.02.2005 roku Rada WEiI wszczęła

przewód doktorski. Temat rozprawy: *Programowe odtwarzanie dynamicznych wielkości wejściowych czujników z wyjściem częstotliwościowym*; promotor: dr hab. inż. Jan Jasik, prof. PL);

- **mgr inż. Piotr Lenard**, student Studium Doktoranckiego przy WEiI (15.06.2005 roku Rada WEiI wszczęła przewód doktorski. Temat rozprawy: *Bezstratna kompresja cyfrowych sygnałów fonicznych z zastosowaniem całkowitoliczbowego przekształcenia falkowego*; promotor: dr hab. inż. Zbigniew Kulka, prof. PW);
- **mgr inż. Grzegorz Matejko**, student Studium Doktoranckiego przy WEiI (15.06.2005 roku Rada WEiI wszczęła przewód doktorski. Temat rozprawy: *Poprawa segmentacji odbiorców energii elektrycznej*; promotor: dr hab. inż. Piotr Kacejko, prof. PL);
- **mgr inż. Tomasz Rozwałka**, student Studium Doktoranckiego przy WEiI (15.06.2005 roku Rada WEiI wszczęła przewód doktorski. Temat rozprawy: *Czynniki determinujące dobowo-godzinową zmienność obciążeń elektroenergetycznych systemów dystrybucyjnych*; promotor: prof. dr hab. inż. Krzysztof Majka).

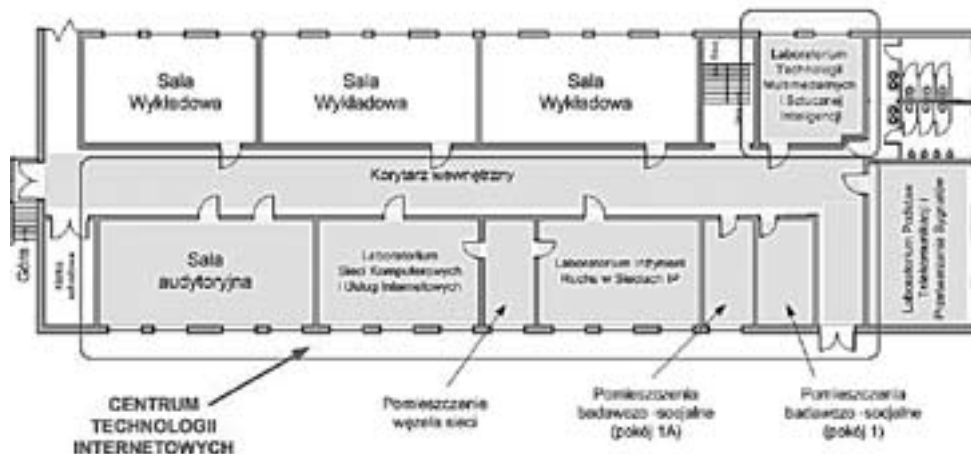
Uroczysta promocja doktorska

W dniu 13 maja 2005 r. podczas uroczystej promocji zostały wręczone dyplomy doktora habilitowanego: Jerzemu Marzeckiemu, Janowi Jasikowi, Wojciechowi Jarzynie. Ślubowanie doktorskie złożyli: Dariusz Klepacki, Robert Jędrychowski, Czesław Kozak, Adam Kurnicki. W imieniu wszystkich wypromowanych doktorów podziękowania za opiekę i przeprowadzenie przewodów wygłosił dr hab. Jerzy Marzecki.

PROGRAM ZPORR W KATEDRZE ELEKTRONIKI

W minionym półroczu trwała realizacja projektu Unii Europejskiej w ramach programu ZPORR pt. „Modernizacja Katedry Elektroniki w celu utworzenia Centrum Technologii Internetowych PL”. Zgodnie z wcześniejszymi doniesieniami, jest to jeden z pierwszych projektów, które otrzymały finansowanie, tak w woj. Lubelskim, jak i w całym kraju. W chwili obecnej zakończono wszystkie procedury przetargowe, związane z wyłanianiem wykonawców poszczególnych zadań cząstkowych oraz wykonano większość prac wykończeniowych i modernizacyjnych. Pozostaje jeszcze do realizacji najistotniejsza część projektu polegająca na wyposażeniu sal laboratoryjnych w najnowocześniejszy sprzęt telekomunikacyjny i komputerowy. Przypomnieć

należy, iż budżet projektu opiewa na kwotę 1 284 000 zł i obejmuje prawie cały parter budynku położonego przy ul. Nadbystrzyckiej 26B (budynek popularnie nazywany Pentagonem). Wniosek ZPORR i dokumentację techniczną wykonali pracownicy Katedry Elektroniki PL pod kierunkiem dr inż. Sławomira Przyłuckiego. Projekt w swoim zakresie nie dotyczy wyłącznie pomieszczeń Katedry Elektroniki PL, lecz jego efekty odczuwają wszyscy pracownicy i studenci korzystający z sali audytorijnej i całego parteru budynku.

Parter budynku przy ul. Nadbystrzyckiej 36B. Kolorem szarym zaznaczono pomieszczenia, które zostaną zmodernizowane za środki Unii Europejskiej

Projekt ZPORR pt. „Modernizacja Katedry Elektroniki w celu utworzenia Centrum Technologii Internetowych PL” przewiduje:

1. adaptację trzech pomieszczeń odpowiednio: o pow. 49.4 m² na cele dydaktyczno-naukowe (laboratorium 1), o pow. 15,80 m² na cele socjalno-badawcze (pokój 1) oraz o pow. 35.0 m² na cele badawczo-naukowe (laboratorium 4),
2. modernizację dwóch pomieszczeń o pow. 50.2 m² (laboratorium 3) oraz pow. 49.4 m² (laboratorium 2) wykorzystywanych w celach dydaktyczno-naukowych,
3. modernizację pomieszczenia o pow. 15.80 m² wykorzystywanego w celach socjalno-badawczych (pokój 2),
4. modernizację głównego węzła sieciowego dla potrzeb Katedry Elektroniki i jednocześnie Centrum Technologii Internetowych, umożliwiając korzystanie i uruchamianie własnych, szerokopasmowych usług multimedialnych.
5. modernizację audytorium na 80 miejsc,
6. modernizację korytarza wewnętrznego.

- Prace adaptacyjne i modernizacyjne obejmować będą:
1. unowocześnienie infrastruktury połączeń sieciowych wszystkich pomieszczeń i przystosowanie jej do standardów obowiązujących obecnie w odniesieniu do sieci szerokopasmowych,
 2. wyposażenie wszystkich w/w pomieszczeń w system wentylacji i klimatyzacji,
 3. instalację sufitów podwieszanych i modernizację oświetlenia we wszystkich pomieszczeniach.

4. wyposażenie wszystkich laboratoriów oraz sali audytorijnej w sprzęt audiowizualny do prezentacji multimedialnych,
5. rozbudowę wyposażenia poszczególnych laboratoriów w sprzęt naukowo-dydaktyczny, w celu realizacji zadań naukowych i dydaktycznych z zakresu wykorzystania nowoczesnych technologii internetowych.
6. modernizacja istniejących i zakup nowych, komputerowych stanowisk laboratoryjnych,

umożliwiający korzystanie z zasobów zmodyfikowanej struktury sieciowej.

7. modernizacja wyposażenia sali audytorijnej w celu dostosowania jej do standardów multimedialnych procesów nauczania i prezentacji wiedzy, niezbędnego w celu przyszłego prowadzenia szerokiej gamy zajęć dydaktycznych i szkoleniowych.

Wyposażenie sali audytorijnej w ramach projektu ZPORR

8. wymiana i modernizacja meblowania pomieszczeń badawczo-socjalnych i laboratoryjnych,
9. roboty wykończeniowe obejmujące wymianę wykładzin podłogowych, wymianę żaluzji okiennych, malowanie pomieszczeń, wykonanie tablic informacyjnych oraz instalację dostarczonego wyposażenia.

W ramach procedur przetargowych wyłoniono wykonawców ww. robót i dostaw.

W odniesieniu do auli zainstalowany zostanie inteligentny system oświetlenia systemu DALI. Pozwoli on dowolnie, za pomocą zainstalowanych sterowników lub dedykowanego oprogramowania kształtować tzw. sceny oświetleniowe. Indywidualnie adresowane i sterowane lampy dają pełną elastyczność konfiguracji i modyfikacji zgodnie z wymaganiami użytkownika. System oświetlenia uzupełniają zdalnie sterowane rolety okienne, pozwalające płynnie regulować wielkość oświetlenia zewnętrznego zależnie od charakteru prowadzonych zajęć. Dodatkowo sala audytoryjna została wyposażona w system nagłośnienia z mikrofonami bezprzewodowymi i systemem cyfrowego przetwarzania dźwięku. Zestaw ten pozwala to na dobór akustyki do potrzeb zajęć i preferencji słuchaczy i wykładowców. Uzupełnieniem systemu audio jest system prezentacji multimedialnych składający się z projektora komputerowego oraz zdalnie sterowanego ekranu projekcyjnego. Wszystkie wspomniane wyżej elementy są sterowane z jednego miejsca za pomocą bezprzewodowego pilota, wyposażonego w ekran dotykowy i pełną elastyczność w zakresie programowania jego funkcji wewnętrznych, jak i sposobu współpracy z dowolnymi urządzeniami zewnętrznymi. Powinno to pozwolić na komfortową pracę tak wykładowców jak i studentów. Wspomniany komfort powinny dodatkowo podnieść: system klimatyzacji i wentylacji renomowanej firmy Daikin oraz wymienione meblowanie oraz posadzki sali audytoryjnej.

Podobnie, modernizacji poddane zostały wszystkie laboratoria dydaktyczne i naukowe. Analogicznie jak sala audytoryjna, wyposażone one będą w system inteligentnego oświetlenia DALI, zdalnie sterowane rolety okienne i ekran projekcyjny, projektory komputerowe oraz system wentylacji i klimatyzacji. Zmodernizowane zostało wyposażenie meblowe i stanowiska komputerowe. Podstawowym jednak elementem projektu w stosunku do sal laboratoryjnych, jest ich wyposażenie w nowoczesny sprzęt komputerowy i telekomunikacyjny. Nowością na skale nie tylko uczelni ale również regionu i kraju jest wprowadzenie do laboratoriów systemu telefonii i wideotelefonii internetowej w wersji profesjonalnej. Sprzęt pochodzić będzie od firmy Cisco. Również na bazie rozwiązań tej firmy dostarczone zostaną systemy video serwerów oraz łączności bezprzewodowej. Uzupełnieniem wyposażenia laboratoriów będą routery oraz przełączniki sieciowe wspierające najnowsze technologie przesyłu danych multimedialnych oraz bezpieczeństwa danych. Wszystkie urządzenia zamontowane będą w profesjonalnych szafach typu rack firmy Molex oraz połączone za pomocą łączy optycznych i miedzianych o przepływności 1Gbit/s. Usługi sieciowe realizowane będą za pomocą wydajnych, 64-bitowych serwerów firmy SUN.

Mam nadzieję, że już w najbliższym numerze „Biuletynu Informacyjnego” przedstawię relacje z otwarcia zmodernizowanych laboratoriów i sali audytoryjnej.

KONFERENCJE

XI Konferencja Naukowo-Techniczna „Rynek Energii Elektrycznej” (REE 2005)

REE 2005

XI Konferencja Naukowo-Techniczna „Rynek Energii Elektrycznej” (REE 2005), jubileuszowa, bo rozpoczynająca – po ubiegłorocznej przerwie – drugą dekadę okresu konferencji, zorganizowana była po raz kolejny w Kazimierzu Dolnym, malowniczym miasteczku, położonym nad samym brzegiem Wisły. Dzięki wspaniałej architekturze, bogatej historii i pięknemu krajobrazowi stanowi ono doskonale miejsce dla energetycznych rozważań. Obrady odbywały się w Hotelu „Zajazd Piastowski”, oddalonym o około 2 km od rynku, położonym w pięknej scenerii słonecznych wzgórz i cienistych wąwozów. Tematem przewodnim tegorocznej Konferencji REE, która odbyła się w dniach 25-27 kwietnia, stał się przyjęty podtytuł: „Bezpieczeństwo energetyczne Polski w strukturze Unii Europejskiej”. Ustaliła go na swym ubiegłorocznym, listopadowym spotkaniu, 33-osobowa Rada Programowa. Podobnie

Wyposażenie przykładowej sali laboratoryjnej w ramach projektu ZPORR (bez sprzętu telekomunikacyjnego i komputerowego)

jak w latach poprzednich, Konferencja spotkała się z bardzo żywym zainteresowaniem osób pracujących w krajowej (choć nie tylko) elektroenergetyce. „REE – Rynek Energii Elektrycznej”, stanowiący od ponad dziesięciu lat duże wydarzenie wśród konferencji organizowanych w energetyce, zgromadził również w tym roku wielu decydentów oraz reprezentantów firm i instytucji związanych z rynkiem energii. Gościnne hotele Kazimierza Dolnego mogły jednak oddać do dyspozycji uczestników konferencji tylko około 350 miejsc. W tym roku organizatorzy konferencji REE 2005 wprowadzili zasadę prezentowania czterech kategorii referatów:

- jednego generalnego, dotyczącego bezpieczeństwa energetycznego kraju w warunkach rynkowych, którego opracowanie Rada Programowa powierzyła prof. Janowi Poczyskowi;
- kierunkowych, zawierających pogłębioną analizę bazy surowcowej dla energetyki, rozwoju mechanizmów rynkowych i regulacji w świetle doświadczeń krajowych i zagranicznych oraz ocenę sytuacji ekonomiczno-finansowej sektora, tematyka których została określona przez Radę Programową;
- komplementarnych, uzupełniających referaty generalny i kierunkowe (zamieszczone zostały w „Materiałach Pokonferencyjnych”), które zgłoszono indywidualnie do pojedynczych referatów, jak też do wybranych grup;
- dodatkowych, zgłoszonych przez uczestników z własnej inicjatywy.

Sesja główna podczas konferencji REE 2005

Wzorem ostatniej konferencji, interesującym uzupełnieniem naukowego programu (w przeddzień oficjalnego otwarcia konferencji) były warsztaty, tematykę których można określić wspólnym tytułem „Prognozowanie w elektroenergetyce”. W pierwszej części warsztatów przedstawione zostały metody opracowane w Politechnice Częstochowskiej; prezentacji dokonał zespół pod kierunkiem prof. Ireny Dobrzańskiej. Część druga obejmowała wykłady trzech firm, posiadających w swojej ofercie informatyczne narzędzia do prognozowania. Zainspirowani hasłem „Rynek Energii

Elektrycznej: Bezpieczeństwo energetyczne Polski w strukturze Unii Europejskiej”, Uczestnicy konferencji REE 2005 zgłosili z własnej inicjatywy 32 referaty dodatkowe. Referaty dodatkowe usystematyzowano w cztery grupy tematyczne dotyczące następujących zagadnień:

- terminologii rynku energii elektrycznej (zagadnienia wybrane), unijnego i polskiego prawa energetycznego (efektywność gospodarowania energią), tematyki ogólnoeconomicznej (decyzje inwestycyjne producentów energii, wycena wartości przedsiębiorstw) oraz niezawodności w energetyce (dane do obliczeń, statystyki i ocena niezawodności) – grupa 1–8 referatów (autorzy z Politechnik: Lubelskiej, Opolskiej, Częstochowskiej, Wrocławskiej, Śląskiej oraz EPC SA);
- organizacji lokalnych rynków energii (skonsolidowane przedsiębiorstwa na rynkach energii, systemy informatyczne wspomagające obsługę rynków energii, praca wybranych bloków na rynkach energii) oraz wytwarzania energii (energetyka jądrowa, elektrownie szczytowo-pompowe, biogazownie, regulacja i monitorowanie pracy jednostek wytwórczych), ze szczególnym uwzględnieniem źródeł odnawialnych (stymulacja rozwoju) – grupa 2–8 referatów (autorzy z Innsoft Sp. z o.o. Politechniki Lubelskiej i Gdańskiej, Lubelskich Zakładów Energetycznych SA, ECOFYS Polska Sp. z o.o., Gdańskiej Wyższej Szkoły Administracji, Instytutu Techniki Ciepłej w Łodzi, LIEBHERR Polska Sp. z o.o.);
- doświadczeń uczestników rynku energii elektrycznej (funkcjonowanie przedsiębiorstw na rynku energii w Polsce i na świecie, zarządzanie ryzykiem, Rynek Bilansujący, zasada TPA, zarządzanie operacyjne siecią, propozycje modyfikacji rozliczeń z odbiorcami), – grupa 3–10 referatów (autorzy z Politechnik – Śląskiej, Warszawskiej, Lubelskiej, Wrocławskiej i Poznańskiej, Towarzystwa Obrotu Energią, EPC SA);

Spotkania i rozmowy kulturalowe podczas konferencji REE 2005

- prognozowania w elektroenergetyce (prognozowanie neuronowe, metody statystyczne, modele prognostyczne, weryfikacja wyników prognozowania) – grupa 4–6 referatów

(autorzy z Biura Matematyki Stosowanej z okolic Krakowa, Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych, Politechniki Wrocławskiej i Lubelskiej, Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy, Lubelskich Zakładów Energetycznych SA).

Referaty grupy 4 uzupełniły dobrze tematykę Warsztatów Konferencji REE 2005 „Prognozowanie w elektroenergetyce”, podczas których przewidziano kilka wystąpień autorskich. Problematyka obrad XI Konferencji Naukowo-Technicznej „Bezpieczeństwo energetyczne Polski w strukturze Unii Europejskiej” była niezwykle okazała. Organizatorzy przewidzieli: 7 wystąpień w ramach Warsztatów Naukowo-Technicznych, 1 referat generalny, 13 referatów kierunkowych, 3 referaty komplementarne, 32 referaty dodatkowe – zgłoszone przez uczestników Konferencji z własnej inicjatywy. Łącznie daje to pokazną liczbę 56 prezentacji, z pewnością wartych zainteresowania. Tradycją Konferencji z cyklu Rynek Energii Elektrycznej stało się wydawanie materiałów stanowiących ich pokłosie. Zwykle powstawały zbiory materiałów pokonferencyjnych, obejmujące zapisy wystąpień gości honorowych, uczestników dyskusji, teksty koreferatów oraz referatów, których z przyczyn obiektywnych nie udało się zamieścić w materiałach zasadniczych. W tym roku organizatorzy postanowili wydać materiały pokonferencyjne w formie zapisu elektronicznego na trzech krążkach płyt DVD. Zachowały one chronologię zdarzeń: płyta pierwsza zawiera materiały z uroczystego otwarcia Konferencji i warsztatów naukowo-technicznych, druga – obrady pierwszego dnia od referatu generalnego, poprzez referaty kierunkowe i komplementarne, do dyskusji podsumowującej; wreszcie trzecia – prezentacje referatów dodatkowych, zgłoszonych przez autorów i dyskusję końcową.

VI Seminarium i Warsztaty Naukowe „ZASTOSOWANIA NADPRZEWODNIKÓW”

W dniach 16-18.06.2005 r. w Kazimierzu Dolnym odbyło się kolejne seminarium „Zastosowania nadprzewodników”. Zgromadziło ono środowisko naukowe zajmujące się problematyką nadprzewodnictwa, badań urządzeń nadprzewodnikowych i ich zastosowań. Organizatorami seminarium i warsztatów byli: Oddział Lubelski Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (PTETiS), Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Lubelskiej, Samodzielna Pracownia Technologii Nadprzewodnikowych Instytutu Elektrotechniki w Warszawie, Sekcja Przemysłu Elektrotechnicznego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz Komitet Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk, Sekcja Elektrotechnologii. Tematyka tegorocznego spotkania dotyczyła głównie:

- nadprzewodnikowych ograniczników prądu,
- elektromagnesów, transformatorów i separatorów nadprzewodnikowych,

- kontaktowych układów chłodzenia,
- nadprzewodnikowych zasobników energii,
- zjawiska w nadprzewodnikach, nadprzewodników i ich stabilności.

IV Międzynarodowa Konferencja „Nowe technologie elektryczne i elektroniczne oraz ich wdrażanie w przemyśle”

NEET'2005

W dniach 21-24.06.2005 r. w Zakopanem odbyła się międzynarodowa konferencja „Nowe technologie elektryczne i elektroniczne oraz ich wdrażanie w przemyśle”, organizowana przez Politechnikę Lubelską. W tym roku poświęcona była prezentacji osiągnięć i wyników badań w dziedzinach elektrotechniki i elektroniki, a także wymianie doświadczeń naukowców i praktyków z krajów europejskich. Tematyka konferencji obejmowała następujące zagadnienia:

- nowe technologie i urządzenia elektroenergetyczne i elektrotechniczne,
- zastosowanie układów elektronicznych i technik informatycznych,
- technologie i wyroby mikroelektroniczne,
- nowe materiały elektrotechniczne i elektroniczne,
- przepięcia i ochrona przepięciowa,
- elektroenergetyczne linie kablowe i napowietrzne.

Konferencja okazała się doskonałym miejscem wymiany doświadczeń i dyskusji nad trudnościami we wdrażaniu nowych technologii.

IX Lubelskie Akademickie Forum Informatyczne

Instytut Informatyki, razem z Polskim Towarzystwem Informatycznym, był organizatorem cyklicznej konferencji Lubelskie Akademickie Forum Informatyczne (LAFI). Program konferencji adresowany był do praktyków i teoretyków informatyki. Uczestnikami konferencji byli pracownicy naukowcy i dydaktyczni uczelni wyższych z południowo-wschodniego regionu Polski. Tematyka konferencji dotyczyła szeroko rozumianej teorii i zastosowań informatyki w badaniach naukowych, edukacji, organizacji i zarządzaniu, przemyśle. Celem konferencji była wymiana informacji i doświadczeń w zakresie informatyzacji społeczności w regionie. Konferencja stanowiła platformę integracji środowisk teoretyków i praktyków w zakresie zastosowań informatyki w różnych obszarach działalności. Stanowiła również okazję do prezentacji osiągnięć i problemów zastosowań informatyki w różnych dziedzinach życia społecznego.

Zakres tematyczny konferencji obejmował:

- problemy teoretyczne informatyki,
- dydaktykę informatyki,
- technologie internetowe i wielowarstwowe,
- architektury i usługi sieciowe,
- procesy wytwarzania oprogramowania i narzędzia wspomagające,
- współczesne języki programowania.

Równoległe do głównej sesji konferencji, Koło Naukowe Informatyki „KNIP” przy Politechnice Lubelskiej zorganizowało sesję studencką.

Sławomir Przyłucki

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2005-2008

Dziekan
Dr hab. inż. Bogusław SZMYGIN, prof. PL

Prodziekan ds. nauki
Dr inż. Jerzy PODGÓRSKI

Prodziekan ds. kształcenia
Dr inż. Wiesława BANACHEWICZ

JUBILEUSZ WYDZIAŁU

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej istnieje już 40 lat kształcąc pokolenia inżynierów budownictwa. Program uroczystości 40-lecia Wydziału był bardzo bogaty, starannie zaplanowany przez przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Obchodów Jubileuszu dr hab. inż. Bogusława Szmygina, prof. PL. Obchody trwały 5 dni. (*Relacja z obchodów zamieszczona jest na str. 12*).

ZMIANY ORGANIZACYJNE

- Katedra Stereomechaniki Inżynierskiej przekształciła się w Katedrę Mechaniki Ciała Stałego pod kierownictwem dr hab. inż. Tomasza Sadowskiego, prof. PL.
- Utworzono Laboratorium Metod Numerycznych.
- Powołano Katedrę Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego. Funkcję kierownika powierzono dr hab. inż. arch. Elżbiecie Przesmyckiej, prof. PL. W skład katedry wchodzi 3 zakłady: Zakład Architektury i Urbanistyki (kierownik dr hab. inż. arch. Elżbieta Przesmycka, prof. PL), Zakład Planowania Przestrzennego i Studiów Krajozrazowych (kierownik dr hab. Tadeusz Chmielewski, prof. PL) i Zakład Instalacji i Urządzeń Sanitarnych (kierownik dr inż. Anna Życzyńska).

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Otwarte przewody doktorskie:

- **mgr inż. Daniel Wałach**, praca pt. *Rozwarcie rys ukośnych w przypodporowej strefie belek wykonanych z betonu wysoko-wartościowego*, pod kierunkiem dr hab. inż. Tadeusza Ciężaka, prof. PL,
- **mgr inż. Agata Czarnigowska**, praca pt. *Analiza zastosowania rachunku kosztów docelowych do planowania przedsięwzięć budowlanych realizowanych w systemie partnerstwa publiczno-prywatnego*, pod kierunkiem dr hab. inż. Anny Sobotki, prof. PL.

WYRÓŻNIENIA, NAGRODY

Dnia 22 kwietnia 2005 r. na Zamku Królewskim w Warszawie odbyła się uroczystość wręczenia Nagród Ministra Infrastruktury za prace dyplomowe, doktorskie, habilitacyjne i publikacje w dziedzinie architektury, budownictwa, urbanistyki, gospodarki przestrzennej, mieszkaniowej i komunalnej oraz geodezji i kartografii.

Nagrodę za pracę doktorską pt. *Metoda projektowania struktury systemu wykonawczego przedsięwzięcia budowlanego* otrzymał dr inż. Piotr Jaśkowski. Promotorem pracy była dr hab. inż. Anna Sobotka, prof. PL.

Dziekan dr hab. inż. Anna Sobotka, prof. PL ze zdobywcą nagrody Ministra Infrastruktury dr inż. Piotrem Jaśkowskim

Wyróżnienie za pracę inżynierską pt.: *Analiza wpływu procesów logistycznych na koszty realizacji przedsięwzięć budowlanych* otrzymali: inż. Mariusz Kasperek i inż. Wojciech Lewak. Promotorem pracy była dr hab. inż. Anna Sobotka, prof. PL.

Inżynierowie Mariusz Kasperek i Wojciech Lewak z Panią Promotor dr hab. inż. Anną Sobotką, prof. PL po otrzymaniu Nagrody Ministra Infrastruktury

Wybitne osiągnięcia dydaktyczne dr hab. inż. Anny Sobotki, prof. PL zostały docenione (w postaci wyróżnień) już wielokrotnie przez Ministra Infrastruktury. Pod kierownictwem Pani Profesor już 10 studentów WIBiS otrzymało nagrody i wyróżnienia Ministra Infrastruktury za prace masterskie i inżynierskie.

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

W ramach współpracy SOCRATES/ERASMUS 6 studentów WIBiS podjęło studia w Dreźnie (Niemcy), Santiago de Compostella (Hiszpania), Pradze (Czechy).

Mgr inż. Agata Czarnigowska prowadziła wykłady na Uniwersytecie w Brighton (Anglia). Wykłady dotyczyły budownictwa mieszkaniowego w Polsce oraz polityki mieszkaniowej, szczególnie w odniesieniu do spółdzielni mieszkaniowych.

Pracownicy Uniwersytetu w Brighton Noel Painting i David Rutter prowadzili wykłady (8 godzin) dla studentów i pracowników WIBiS. Wykłady dotyczyły zagadnień związanych z zarządzaniem przedsięwzięciem budowlanym i jego finansowaniem oraz marketingu w budownictwie.

KONFERENCJA

Międzynarodowa Konferencja pt. „Multiscale Modelling of Damage and Fracture Processes in Composite Materials”

W dniach 22-27 maja 2005 r. „Zajazd Piastowski” w Kazimierzu Dolnym gościł uczestników międzynarodowej konferencji „Multiscale Modelling of Damage and Fracture Processes in Composite Materials”. Jest to najwyższej rangi konferencja, odbywająca się pod auspicjami międzynarodowej organizacji „International Union of Theoretical and Applied Mechanics” (IUTAM) z siedzibą w Cambridge (Wielka Brytania). Organizatorem konferencji była Katedra Mechaniki Ciała Stałego w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Konferencja wpisała się w obchody 40-lecia Wydziału.

Przewodniczącym Komitetu Naukowego był dr hab. inż. Tomasz Sadowski, prof. PL, a w jego skład wchodził

wybitni profesorowie o uznanej międzynarodowej renomie w zakresie modelowania materiałów kompozytowych: prof. Rene de Borst – Holandia, prof. Bhushan Karihaloo – Wielka Brytania, prof. Pierre Ladeveze – Francja, prof. Giulio Maier – Włochy, prof. Zenon Mróz – Polska, prof. Ryszard Pyrz – Dania, prof. Jean Salencon – Francja (przedstawiciel IUTAM), prof. George Voyiadjis – USA.

W konferencji uczestniczyło 32 gości zagranicznych z następujących krajów: USA, Wielka Brytania, Niemcy, Francja, Belgia, Holandia, Dania, Rumunia, Ukraina, Czechy, Austria, Grecja, Szwajcaria i Włochy oraz 15 Polaków reprezentujących uczelnie techniczne z Lublina, Warszawy, Poznania, Łodzi i Białegostoku.

W czasie dwunastu sesji uczestnicy konferencji – specjaliści z zakresu nauki o materiałach, mechaniki oraz metod komputerowych – przedstawili najnowsze osiągnięcia dotyczące opisu procesów uszkodzania i zniszczenia materiałów kompozytowych o matrycach ceramicznych, polimerowych i metalowych. Procesy te definiowano w skalach: atomowej, nanoskali, mikroskali, mezoskali i makroskali. Omawiano również problemy modelowania zachowania się nanokompozytów, kompozytów bitumicznych i drewnianych oraz laminatów. Przedyskutowano aspekty analitycznego i komputerowego modelowania zachowania się materiałów kompozytowych, jak również zagadnienia eksperymentalnej weryfikacji proponowanych modeli w odniesieniu do opisu procesów uszkodzania i pęknięcia. Osiągnięcia naukowe konferencji można pogrupować w następujące obszary tematyczne:

- atomowy model materiałów nanokompozytowych,
- nanostrukturalne kompozyty,
- efekty na granicach faz w materiałach kompozytowych,
- wieloskalowe modele do opisu kompozytów cementowych, bitumicznych i drewnianych,
- mikromodel uszkodzania w laminatach,
- procesy uszkodzania w kompozytach wiskoplastycznych,
- kryteria zniszczenia materiałów kompozytowych,
- wzrost pęknięć w materiałach kompozytowych,

Na konferencji wystąpił przedstawiciel amerykańskiej firmy MTS – produkującej aparaturę do badań wytrzymałościowych – opowiadając o najnowszych trendach w badaniu materiałów kompozytowych.

Przedstawiciele PZL Świdnik S.A. mgr inż. Paweł Chojnacki oraz mgr inż. Mariusz Pańko wygłosili wykład generalny „Projektowanie, testowanie i wytwarzanie w zakładach PZL Świdnik S.A. wyrobów z materiałów kompozytowych stosowanych w lotnictwie.” Ciekawym uzupełnieniem wykładu była wycieczka do PZL Świdnik, która spotkała się z dużym zainteresowaniem uczestników.

Na program turystyczny złożyły się: wycieczka do zespołu parkowo-pałacowego w Kozłowie, przejażdżka wozami chłopskimi po okolicach Kazimierza oraz koncert organowy w kazimierskiej Farze.

Pogoda sprzyjała wieczornym spacerom uczestników konferencji po malowniczych zakątkach Kazimierza, które kończyły się spotkaniami integracyjnymi na rynku. Ku naszemu – organizatorów – zaskoczeniu, po powrocie z wieczornych eskapad uczestnicy konferencji tłumnie zasiadali w pokoju z dostępem do Internetu i (nie bacząc na późną porę) ochoczo spędzali kolejne godziny pracując na swoich laptopach. Zdaje się, że wybitni naukowcy-entuzjaści swej pracy – potrzebują znacznie mniej odpoczynku, niż przeciętny „zjadacz chleba”, bowiem amatorzy nocnej pracy od samego rana aktywnie uczestniczyli w sesjach i dyskusjach – z godną pozazdrośczenia trzeźwością umysłu.

Konferencja „Multiscale Modelling of Damage and Fracture Processes in Composite Materials” była ważnym wydarzeniem naukowym, umożliwiła prezentację najnowszych osiągnięć wybitnych specjalistów w dziedzinie modelowania zachowania się materiałów kompozytowych. Uczestnicy konferencji – oprócz aspektów naukowych – podkreślali również bardzo dobrą organizację, życzliwą atmosferę oraz trafny wybór miejsca. Z pewnością czas konferencji był okresem spędzonym pożytecznie i przyjemnie, a nawiązane kontakty zaowocują wspólnymi publikacjami.

Jolanta Sadowska, Tomasz Sadowski

POŻEGNANIE

*„A kiedy przyjdzie także po mnie,
Zegarmistrz światła purpurowy,
By mi zabełtać błękit w głowie,
To będę jasny i gotowy.*

*Splyną przeze mnie dni na przestrzał,
Zgasną podłogi i powietrza.
Na wszystko jeszcze raz popatrzę
I pójdę nie wiem gdzie na zawsze.”*

(Tadeusz Woźniak „Zegarmistrz światła”)

Z bólem zawiadamiamy, że odszedł od nas Drogi Współpracownik, wieloletni pracownik WIBiS **prof. dr. hab. inż. Iwo Pollo**.
(Relacja z uroczystości pogrzebowych na str. 22)

Magdalena Rogalska

Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2005–2008

Dziekan
Dr hab. inż. Jerzy LIPSKI, prof. PL

Prodziekan ds. ogólnych
Dr hab. Anna MANEK, prof. PL

Prodziekan ds. naukowych
Prof. dr hab. Tadeusz BANEK

Prodziekan ds. kształcenia
**Dr hab. inż. Tadeusz BAUM,
prof. PL**

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Stopnie naukowe doktora nauk ekonomicznych otrzymali:

- **mgr Magdalena Maria Czerwińska** z Katedry Ekonomii i Zarządzania Gospodarką (19.05.2005; temat rozprawy: *Organizacyjno-ekonomiczne aspekty gospodarki chemicznymi środkami ochrony roślin w okresie przemian rynkowych*, promotor: dr hab. inż. Jan Zalewa, prof. UMCS),
- **mgr inż. Elżbieta Małyшек** z Katedry Organizacji Przedsiębiorstwa (29.04.2005; temat pracy: *Wybór zasad sterowania zapasami w łańcuchu dostaw*; promotor: dr hab. inż. Marek Pawlak, prof. PL),
- **mgr inż. Jacek Dziwulski** z Katedry Marketingu (25.05.2005; temat pracy: *Wykorzystanie koncepcji kapitału intelektualnego w zarządzaniu szpitalem*; promotor: dr hab. inż. Stanisław Skowron, prof. PL).

LABORATORIUM TECHNIK MULTIMEDIALNYCH

Wprowadzenie nowego kierunku studiów – *edukacja techniczno-informatyczna*, zamiast istniejącego dotychczas *wychowanie techniczne*, pociągnęło za sobą zmianę programów nauczania związaną przede wszystkim z opracowaniem nowych treści programowej z przedmiotów dotyczących informatyki stosowanej. Jednym z nowych przedmiotów, który według opracowanej siatki jest realizowany po raz pierwszy, to Techniki Multimedialne. Przedmiot składa się z wykładu

Stanowisko do skanowania

oraz 30 godz. laboratorium. W celu właściwego przygotowania zajęć laboratoryjnych zespół pod kierunkiem dr inż. Jerzego Montusiewicza, w skład którego weszli: mgr Krzysztof Dziedzic oraz mgr Renata Lis przygotowali stanowiska laboratoryjne oraz odpowiednie instrukcje ćwiczeniowe do tych stanowisk.

Zajęcia z laboratorium technik multimedialnych dotyczą wielu różnorodnych zagadnień. Materiał zajęć laboratoryjnych można podzielić na następujące tematy:

- Zagadnienia dotyczące grafiki komputerowej obejmują takie problemy szczegółowe, jak: tworzenie i przesyłanie rastrowych obrazów obiektów wykonanych w grafice wektorowej, łączenie grafiki wektorowej z grafiką rastrową, kreowanie animowanych napisów trójwymiarowych, grafika prezentacyjna (obiekty graficzne slajdu multimedialnego), tworzenie obiektów rastrowych przy zastosowaniu aparatu cyfrowego oraz skanera wraz z ich podstawową obróbką.
- Tematy poświęcone dźwiękowi to: przetwarzanie dźwięku analogowego na zapis cyfrowy, podstawowe operacje montażu dźwięku, wykorzystanie dźwięku oraz nagrywanie komentarzy w prezentacjach multimedialnych.
- Komunikacja multimedialna dotyczy możliwości wymiany informacji między zasobami połączonych jednostek (praca na odległość) oraz komunikacji w czasie rzeczywistym audio i video.

Stanowisko do komunikacji multimedialnej i pracy na odległość

- Ponadto przewidziano zajęcia poświęcone technikom nagrywania płyt CD.

Ćwiczenia laboratoryjne można podzielić na te, które są wykonywane wirtualnie – tylko przy użyciu programów komputerowych oraz te, do których potrzebne są stanowiska laboratoryjne. Zbudowano stanowiska do skanowania, przetwarzania dźwięku analogowego na cyfrowy, udźwiękowienia prezentacji komputerowych, do komunikacji multimedialnej i pracy na odległość, do nagrywania płyt CD oraz do fotografii cyfrowej. Przygotowane instrukcje ćwiczeniowe składają się z informacji tekstowych, czasami uzupełnionych prezentacjami multimedialnymi oraz (jeśli jest to konieczne) z plików dyskowych, które należy otwierać zgodnie z poleceniami, a zawierające konieczne materiały do wykonania zadań ćwiczeniowych przez studenta.

Stanowisko do przetwarzania dźwięku analogowego na cyfrowy

Podczas trwania zajęć każdy student jest oceniany indywidualnie na podstawie pracy, którą wykonał. Ocena końcowa jest wynikiem sumowania ocen bieżących oraz oceny za sporządzenie sprawozdania multimedialnego zawierającego prace wykonywane na kolejnych zajęciach.

JeM

SEMINARIUM

W czerwcu 2005 r. roku Katedra Ekonomii i Zarządzania Gospodarką Politechniki Lubelskiej gościła wybitnego, znanego i cenionego na świecie profesora Petera Friedrich z Universität der Bundeswehra.

Dnia 8 czerwca 2005 roku profesor poprowadził seminarium, w którym udział wzięli pracownicy katedry. Wszyscy uczestnicy seminarium mogli skorzystać ze skarbnicy wiedzy wyjątkowego gościa. Profesor P. Friedrich bardzo chętnie i z ogromną życzliwością podzielił się swymi spostrzeżeniami oraz przekazał wiele wartościowych porad młodym adeptom nauki. Wśród licznych tematów poruszone zostały takie zagadnienia, jak: modelowanie zarządzania regionem, problemy restrukturyzacji hutnictwa oraz joint venture w Polsce. W trakcie rozmów wymieniono także poglądy dotyczące kierunków kształcenia przyszłych menedżerów na uczelniach technicznych.

Spotkanie poświęcone problemom regionalizmu było cennym doświadczeniem dla wszystkich uczestników.

Tomasz Żminda

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

W maju 2005 r. gościem Katedry Ekonomii i Zarządzania Gospodarką Politechniki Lubelskiej był profesor Joaquim Armando Nunes Amorim z Universidade Portucalense. Wizyta ta była wynikiem wieloletniej współpracy w ramach Programu Socrates/Erasmus. Podczas swojego pobytu Profesor wygłosił w Politechnice Lubelskiej wykład na temat Venture Capitals w Portugalii, któremu przysłuchiwali się pracownicy katedry oraz studenci. Profesor Nunes Amorim podawał przykłady, które jednoznacznie pokazywały, iż tam, gdzie sektor venture capital jest silny, gospodarka jest bardziej konkurencyjna, kraj się szybko rozwija, a bezrobocie jest niskie, jak np. w Portugalii. Fundusze typu venture capital w Europie Zachodniej są równie ważnym dostarczycielem kapitału dla firm, jak banki i giełda. Po wykładzie wywiązała się dyskusja dotycząca omawianej tematyki, a także sytuacji gospodarczej w Polsce i Portugalii. Dzięki wymianie poglądów możliwe było uzyskanie cennych informacji od wybitnego specjalisty w dziedzinie ekonomii.

W trakcie kilkudniowego pobytu profesor Joaquim Armando Nunes Amorim poznał Lublin, okoliczne miejscowości tj. Nałęczów i Kazimierz Dolny nad Wisłą oraz zwiedził wiele zabytków polskiej kultury. Pamiątką uwieczniającą pobyt Profesora w Lublinie jest umieszczone zdjęcie pochodzące z wycieczki po Kazimierzu Dolnym. Mamy nadzieję, że nie była to ostatnia wizyta Profesora w Lublinie.

Anna Żelazna-Blicharz

WYDARZENIA

Po zakończeniu zajęć dydaktycznych pod koniec czerwca 2005 r. firma budowlana JUR-AND przystąpiła do prac związanych z nadbudową kondygnacji nad starą częścią „Oxfordu”. Nowa kondygnacja oraz część dostawiona do budynku od strony budynku rektoratu będzie zawierała pracownie dydaktyczne i pomieszczenia dla pracowników o łącznej powierzchni około 1000 m².

JeM

KSIĄŻKI

The Role of Foreign Direct Investment In Competitive Economy, edited by Ewa Bojar, wyd. TNOiK “Dom organizatora”, Toruń 2004, 222 strony, ISBN 83-7285-219-7

Menedżer XXI wieku, red. naukowa Ewa Bojar, wyd. Politechnika Lubelska, Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa, Oddział Lublin, Lublin 2004, 201 stron, ISBN 83-72 70-283-7

Słownik biograficzny Związku Nauczycielstwa Polskiego na Lubelszczyźnie, pod redakcją Jerzego Doroszewskiego, wyd. ZNP Zarząd Okręgu Lubelskiego, 354 strony, ISBN 83-919699-0-8

Jerzy Doroszewski, *Szkolnictwo miasta Lublina w latach 1918-1939, szkolnictwo powszechne, zakłady kształcenia nauczycieli, szkolnictwo artystyczne*, wyd. LTN, Lublin 2004, 174 strony, ISBN 83-87833-57-6

Robert Lis, *Informatyczne i prakseologiczne orientacje nauczycieli posługujących się komputerem w kształceniu zawodowym*, wyd. PWZN „Print 6”, 264 strony, ISBN 83-87414-22-0

Jerzy Montusiewicz, *Ewolucyjna analiza wielokryterialna w zagadnieniach technicznych*, IPPT PAN, 5/2004, Warszawa 2004, 184 strony, ISSN 0208-5658

Wydział Inżynierii Środowiska

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2005–2008

Dziekan

Prof. dr hab. Lucjan PAWŁOWSKI

Prodziekan ds. nauki

Dr hab. Marzenna DUDZIŃSKA, prof. PL

Prodziekan ds. kształcenia

Dr inż. Kazimierz BONETYŃSKI

NAGRODY, AWANSE, WYRÓŻNIENIA

Prof. dr hab. Lucjan Pawłowski, dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska, został powołany przez Ministra Edukacji Narodowej i Sportu na przewodniczącego-eksperta Zespołu do opracowania standardu nauczania dla kierunku studiów „inżynieria środowiska”.

Anna Wysocka

WYDARZENIA

Laboratorium Technik Ciepłych

Głównym zadaniem laboratorium jest badanie właściwości cieplnych i wilgotnościowych materiałów budowlanych konstrukcyjnych oraz izolacyjnych. Wyposażenie laboratorium stanowi komora klimatyczna do wymuszania określonych warunków ciepło-wilgotnościowych po obu stronach badanego wycinka struktury budowlanej lub próbki materiału budowlanego lub też konstrukcji. Komora uzupełniona jest o zestaw pomiarowy do nieniszczącego pomiaru wilgotności, temperatury, potencjału wiązania wody w materiale oraz przewodnictwa elektrycznego wilgotnych materiałów.

Widok zestawu pomiarowego w pracowni

Zestaw ten umożliwi ocenę zarówno przewodnictwa cieplnego materiału w zależności od stopnia zawilgocenia, jak i przenoszenie wody w materiale pod wpływem różnic temperatury (termotransport wody w materiałach budowlanych). Można także, przy jego wykorzystaniu, oceniać odporność struktur budowlanych na przemarzanie oraz wyznaczać zasolenie wody w ośrodku porowatym.

Cały zestaw aparaturowy jest wysocze zautomatyzowany, zarówno pomiar jak i sterowanie są realizowane przez komputer. Komunikacja internetowa umożliwia zdalną kontrolę, prowadzenie pomiarów i transmitowanie wyników.

Wyniki badań służą do oceny materiałów budowlanych z punktu widzenia oszczędności energii, trwałości i komfortu wewnętrznego pomieszczeń z nich wykonanych.

Pracownia jest podstawą badań laboratoryjnych doktorantów i magistrantów kończących studia na kierunku inżynieria środowiska.

Henryk Sobczuk

Sieć naukowa rozszerza swą działalność

Działająca od kwietnia 2004 Naukowa Sieć Doskonałości „Źródła, transport i przemiany zanieczyszczeń oraz minimalizacja ich wpływu na ekosystemy” (*Pathways of pollutants and mitigation strategies of their impact on the ecosystems*), zainicjowana i koordynowana przez Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Lubelskiej (obecnie w strukturze Wydziału Inżynierii Środowiska), skupiająca dotychczas 7 polskich ośrodków naukowych, rozszerza kręgi swego oddziaływania. W marcu 2005 r. do Sieci przystąpił Wydział Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Na przyłączenie oczekuje kilka kolejnych ośrodków naukowych: *Zakład Ochrony Wód Przymorza Oddziału Morskiego Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej* w Gdańsku, *Samodzielny Zakład Ochrony Środowiska Politechniki Świętokrzyskiej* w Kielcach, *Międzynarodowe Centrum Ekologii PAN* w Łodzi, *Katedra Ochrony Środowiska Politechniki Radomskiej* oraz *Instytut Inżynierii Środowiska Akademii Rolniczej we Wrocławiu*. Zainteresowane przystąpieniem do Sieci są także dwie jednostki strukturalne Politechniki Łódzkiej: Instytut Chemii Ogólnej i Ekologicznej Wydziału Chemicznego oraz Katedra Podstaw Techniki i Ekologii Przemysłowej Wydziału Organizacji i Zarządzania. Zgodnie ze statutem, kolejne rozszerzenie nastąpi na walnym zebraniu jesienią 2005. Oddziaływanie Sieci sięga

również poza granicę naszego kraju. W najbliższym czasie Sieć zyska status Sieci Międzynarodowej. Chęć przystąpienia do niej zadeklarowały Katolicki Uniwersytet w Leuven (Belgia), Uniwersytet w Wageningen (Holandia), Uniwersytet Jawahral Nehru (Indie), Politechnika Wileńska (Litwa) oraz Uniwersytet w Oslo (Norwegia). Ważnym krokiem w stronę umiędzynarodowienia Sieci będzie spotkanie jej członków i sympatyków zaplanowane w formie warsztatów naukowych w dniach 7-10 lipca 2005 r. w Domu Dziennikarza w Kazimierzu Dolnym. W programie warsztatów jest 14 referatów i 32 postery oraz dyskusje naukowe na temat wspólnych projektów badawczych, w tym projektów zgłaszanych do finansowania w 6. Programie Ramowym Komisji Europejskiej. Udział w warsztatach biorą naukowcy z Litwy, Holandii, Danii, Norwegii, Niemiec, Austrii, Rosji i USA oraz wielu zespołów polskich, dotychczas nie związanych z działalnością sieci. Materiały z workshop'u zostaną wydane jako „special issue” czasopisma z lity filadelfijskiej *Environmental Engineering Science*.

Marzenna Dudzińska, Małgorzata Pawłowska

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Tegoroczny wyjazd do Czech miał miejsce w dniach 14-24 kwietnia 2005, i był to już trzeci z kolei wyjazd strony polskiej, dwa poprzednie miały miejsce w roku 2004. W wyjeździe brali udział pracownicy Wydziału Inżynierii Środowiska: mgr inż. Zbigniew Suchorab oraz mgr inż. Grzegorz Łagód, asystenci z Zakładu Techniki Ciepłej kierowanego przez dr hab. Henryka Sobczuka, prof. PL. Celem wizyty były prace naukowo-badawcze w zakresie zastosowania technologii TDR (Time Domain Reflectometry) do badań właściwości wilgotnościowo-ciepłych materiałów budowlanych.

Technika pomiarowa TDR należy do technik reflektometrycznych polegających na pomiarze czasu propagacji impulsu elektromagnetycznego. Czas propagacji impulsu w prętach sondy umieszczonych w badanym materiale zależy od względnej stałej dielektrycznej materiału, która to, z kolei jest bezpośrednio zależna od zawartości wody w ośrodku. Istnieje zatem możliwość określenia wilgotności materiału na podstawie uzyskanych danych z reflektogramów. Metoda TDR jest metodą znaną i powszechnie stosowaną w agrofizyce do pomiaru wilgotności ośrodków glebowych. Celem współpracy polsko-czeskiej jest rozwój i zastosowanie tej metody na potrzeby badań materiałów budowlanych (do tej pory metoda ta stosowana jest tylko w trzech ośrodkach w Europie: Drezno, Praga, Lublin).

W ramach wyjazdu zrealizowano następujące zadania:

- zaproponowano i zrealizowano badania kalibracyjne dla aparatury TDR pod kątem pomiarów wilgotności w betonie komórkowym, gipsie budowlanym oraz materiałach izolacyjnych (wełna mineralna),
- wymieniono doświadczenia w zakresie technik pomiarowych i budowy aparatury laboratoryjnej a także przygotowywania próbek i realizacji eksperymentów,
- ustalono warunki i priorytety badawcze dalszej współpracy w dziedzinie pomiarów cieplno-wilgotnościowych materiałów budowlanych.

Zbigniew Suchorab, Grzegorz Łagód

Biblioteka Główna PL

Studenci o bibliotece

Na początku II semestru 2005 roku pracownicy Biblioteki przeprowadzili ankietę badającą usługi biblioteczne w zakresie dostępności czasopism.

Uzyskano 250 odpowiedzi od: studentów studiów dziennych z poszczególnych lat, studentów zaocznych, pracowników naukowych oraz innych. Przyjęto założenie, że różne etapy edukacji cechują się różnorodnymi potrzebami czytelnymi, którym biblioteka powinna sprostać.

Oto krótka analiza

Korzystanie z czasopism odbywa się przede wszystkim w bibliotekach wydziałowych (69% respondentów) kilka razy w semestrze (43%). W ciągu tygodnia, aby poczytać artykuły, oddziały biblioteki odwiedza 33% badanych.

W jaki sposób respondenci korzystają z czasopism? 10% pytanych wcale nie sięga po te wydawnictwa. Tylko 2% uważa je za niewartościowe źródło wiedzy i informacji. Natomiast za wartościowe uznaje prawie połowa użytkowników (48%) i tyle samo za częściowo wartościowe.

W poszczególnych grupach przyporządkowanie wartości informacyjnej i naukowej wydawnictwom ciąglem zmienia się. Zwykle na pierwszym miejscu stawiane są czasopisma drukowane oraz Internet (ale nie w celu korzystania z czasopism elektronicznych).

Użytkownicy dwa razy częściej sięgają po czasopisma drukowane niż po elektroniczne.

Zeszyty Naukowe najbardziej doceniają pracownicy nauki, studenci zaoczeni oraz studenci pierwszego roku.

Użytkownicy poszukują danych o czasopismach w zróżnicowany sposób. Korzystając z katalogu bibliotecznego online oraz zwracając się z pytaniami do obsługi bibliotecznej. W 26% uznają, że zostali dobrze obsłużeni, a w 56%, że wystarczająco.

Niezadowolony z jakości i łatwości dotarcia do informacji o czasopismach sięga 1,8%.

Użytkownicy lepiej oceniają ofertę tytułową niż dostępność egzemplarzy w czytelnich.

17% respondentów pisze o niedostatecznej ilości tytułów drukowanych.

26% badanych deklaruje korzystanie z pełnotekstowych czasopism w wersji elektronicznej i większość wyraża się o tym pozytywnie.

168 osób może polecić bibliotekę innym, jedna osoba z pewnością nie, pozostali nie wyrazili opinii. Ogólna ocena instytucji w 162 przypadkach jest pozytywna, w 12 negatywna, w 6 obojętna. Obliczono 77 braków wpisu, a także 51 zgłoszonych problemów.

Cieszy nas fakt, że dla tak wielu czytelników usługi, w zakresie dostępności czasopism oferowane przez bibliotekę, są wystarczające lub dobre.

Wszystkie zgłoszone uwagi zostały podane do wiadomości bibliotekarzom i przeanalizowane. Będą one stanowiły punkt wyjścia do działań usprawniających pracę Biblioteki Politechniki Lubelskiej.

Aleksandra Matyjaszczyk

Życie studenckie

Dni Kultury Studenckiej „Juwenalia 2005”

Dni Kultury Studenckiej „Juwenalia2005” odbyły się w dniach 17-22 maja 2005 r.. Do współpracy przy organizacji imprezy włączyły się: Akademia Medyczna, Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Administracji oraz Wyższa Szkoła Dziennikarska im. M. Wańkowicza.

Juwenalia rozpoczęły tradycyjny koncert zespołów artystycznych Politechniki Lubelskiej i Akademii Medycznej. W gmachu Collegium Maius można było zobaczyć m.in. występ istniejącego już czternaście lat Zespołu Tańca Ludowego Politechniki Lubelskiej, odnoszący międzynarodowe sukcesy Chór Politechniki Lubelskiej oraz obchodzącą 35-lecie swojej działalności Formację Tańca Towarzyskiego „Gamza”. Wieczorem zaś, mniej oficjalnie, Dni Kultury Studenckiej otworzył koncert zespołu MrPollack.

Na uczelniach zorganizowano wiele interesujących wykładów i pokazów. Studenci Politechniki mogli zapoznać się z ofertą rynku pracy skierowaną do informatyków i wziąć udział w warsztatach poświęconych sieciom komputerowym. Samorząd Studentów Akademii Medycznej zorganizował m.in. wystawę zdjęć „Na indyjskiej ziemi”. Ciekawostką były fotografie zaprezentowane w ramach wystawy „Politechnika w obiektywie”. Na zdjęciach mogliśmy zobaczyć powstające akademiki oraz plany rozbudowy uczelni, co pozwala nam porównać zamierzenia projektantów ze stanem obecnym. Ekspozycja fotografii była elementem uświetniającym 40-lecie Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.

W środę, przy pomocy Lubelskiego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa, zorganizowana została „Krwawa Impreza”. Akcja mająca na celu propagowanie krwiodawstwa wśród studentów odbywa się dwa razy w roku na naszej uczelni, a podczas Juwenaliów udało się zebrać krew od ponad stu ochotników.

Juwenalia są okazją do spróbowania swoich sił w rozmaitych konkurencjach.

W uczciwej walce mieli okazję zmierzyć się amatorzy piłki nożnej, siatkówki plażowej, szachów i gier kompute-

rowych. Sport „na wesoło” zagościł też na Akademii Medycznej. Młodzi medycy ścigali się na łózkach szpitalnych i szukali ukrytego skarbu. Zmotoryzowani studenci mogli wystartować w rajdzie samochodowym oraz wyścigach gokartów.

Tegoroczne Juwenalia charakteryzowały się różnorodnością muzyki, wykonywanej przez zaproszone zespoły. Na Akademii Medycznej zagrała ARMIA, koncert STAREGO DOBREGO MAŁŻEŃSTWA zwabił do Collegium Marius wielbicieli poezji śpiewanej, zaś Samorząd Studentów WSPiA zorganizował na terenie swojej uczelni koncert grup HARATACZE i HABAKUK. Zwolenników nocnych szaleństw na parkiecie zapewne ucieszyły dyskoteki organizowane na Stołówce Politechniki Lubelskiej oraz w klubie Medyk.

Tradycją Juwenaliów jest przegląd lubelskich zespołów rockowych. Dla wielu młodych kapel jest to szansa na udany debiut. Tak było w przypadku zespołu Nothingness, który już kilka tygodni później został zaproszony do wzięcia udziału w cyklicznej imprezie Metal Night w lubelskim Klubie Graffiti.

Ciszę sobotniego poranka na miasteczku Politechniki przerwał dźwięk silników zabytkowych motocykli. Kilkadziesiąt maszyn stanęło na parkingu przed Stołówką, gdzie rozpoczął się „Pierwszy Lubelski Rajd Weteranów Szos 2005”. Następnie miejsce motocykli zajęły samochody uczestników Juwenaliowego Rajdu wieńczącego cykl Samochodowego Pucharu Samorządów Studenckich. Zwycięzcy odebrali puchary z rąk prorektora ds. kształcenia dr inż. Adama Wasilewskiego.

Sobota i niedziela (21 i 22 maja) upłynęły pod znakiem koncertów na terenie Politechniki, które zdecydowanie można zaliczyć do największych imprez w Lublinie. Na koncert legendarnej grupy KSU przybyła nie tylko młodzież, w tłumie można było zauważyć wielu starszych fanów, którzy pamiętają występy kapeli na festiwalu w Jarocinie w latach osiemdziesiątych. Grające do północy RÓŻE EUROPY przypominały swoje dawne przeboje.

Gwiazdą sobotniego wieczoru zdecydowanie był młody zespół HAPPYSAD. Dwugodzinny koncert przy zachodzącym słońcu mocno zapadł w pamięć studentom, a piosenki tej grupy jeszcze długo rozbrzmiewały z okien akademików Politechniki. Mamy nadzieję, że występy przed studencką

publicznością będą wstępem do kariery muzycznej tej doskonale zapowiadającej się formacji.

W niedzielne przedpołudnie studenci Akademii Medycznej zorganizowali akcję „Studenci Akademii Medycznej Mieszkańcom Lublina”. Na Placu Litewskim można

było poddać się bezpłatnym badaniom. Po południu dzięki uprzejmości policji i grupy antyterrorystycznej można było obejrzeć pozorowany napad i akcję ratunkową. Celem terrorystów-pozorantów był budynek Poczty Głównej.

Tymczasem plac pod główną sceną znów wypełnił się młodymi ludźmi. Gwiazdami ostatniego koncertu tegorocznych Juwenaliów były zespoły FARBEN LEHRE oraz T.L.O-VE, który od lat nie schodzi z polskiej sceny muzycznej.

A o północy... mrok rozświetliły tysiące iskier. Pokaz sztucznych ogni strzelających w niebo przy akompaniamencie muzyki Johna Williamsa zakończył tegoroczne Juwenalia.

Pracę nad organizacją Dni Kultury Studenckiej „Juwenalia 2005” zaczęliśmy już w styczniu 2005 r. Brak doświadczenia w organizowaniu imprez tego formatu był przyczyną wielu naszych obaw, z drugiej strony zaowocował zdobyciem cennych doświadczeń.

Kilka miesięcy ciężkiej pracy było doskonałą okazją do oceny zaangażowania Samorządu Studentów Politechniki Lubelskiej w życie kulturalne uczelni. Udana koncertowa nagrodziła nas jednak wielomiesięczny trud, a świadomość, że swoim uporem i pracą osiągnęliśmy zamierzony cel przyniosła niekłamana satysfakcję.

Agnieszka Krupa

Jubileusz 35-lecia Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA”

35 lat „GAMZY” to ponad 5 tysięcy studentów wszystkich lubelskich uczelni, blisko 2 tysiące pokazów i koncertów oraz... 35 par małżeńskich.

A wszystko zaczęło się 1 kwietnia 1970 roku.

Fragment folderu jubileuszowego tak opisuje te wydarzenia:

...Formacja Tańca Towarzyskiego „GAMZA” jest najwcześniej powstałą grupą artystyczną działającą przy Politechnice Lubelskiej.

1 kwietnia 1970 roku, z inicjatywy rozmiłowanych w sztuce tanecznej studentów Wyższej Szkoły Inżynierskiej: Krystyny Majdan, Wiktora Życzyńskiego i Krzysztofa Madejskiego, powstał Zespół Tańca Towarzyskiego. Po koncercie premierowym tancerze uczcili swój pierwszy sukces bułgarskim winem „Gamza”. Uczestnicy spotkania w sposób żartobliwy zaproponowali, że właśnie „GAMZA” stanie się oficjalną nazwą powstałego zespołu. Spotkało się to z ogólną aprobatą.

Pierwszym kierownikiem artystycznym i choreografem została Zenobia Stepowicz, wychowanka prof. Mariana Wiczystego.

Od 1990 roku prowadzeniem zajęć z zespołem zajęli się Arkadiusz Lis oraz Piotr Mochol, wcześniejsi jego członkowie, a 1 marca 1991 roku całkowite kierownictwo objął Piotr Mochol – absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej...

Przygotowania do Koncertu Galowego trwały od października 2004 roku, kiedy to widowisko taneczne *Musical i przeboje filmowe*, zainaugurowało jednocześnie nowy, artystyczny rok akademicki w Politechnice Lubelskiej.

XIV Taneczne Spotkania Mikołajkowo-Gwiazdkowe w Zespole Szkół Nr 4 im. J. Korczaka w Lublinie oraz

XIV Charytatywny Koncert Noworoczno-Karnawałowy na rzecz podopiecznych wymienionej placówki również miały odświętny charakter.

Studenci bardzo chętnie i z wielkim zaangażowaniem prezentowali taneczną „podróż po świecie” połączoną z konkursami, zabawami i oczekiwanyymi upominkami.

Z inicjatywy Samorządu Studenckiego Akademii Medycznej w Lublinie zorganizowano natomiast w lutym koncert w Nowej Auli Collegium Maius pt. *Podaruj dzieciom morze*. Finansowy dar serc przekazany został na wyjazd dzieci ze Szkoły Podstawowej Specjalnej Nr 26 im. J. Korczaka w Lublinie na zieloną szkołę nad Bałtyk. „GAMZA” natomiast wpisała w kalendarz stałych przedsięwzięć charytatywnych koncert na Akademii Medycznej.

16 kwietnia 2005 r. godz. 17.00, Centrum Kongresowe AR w Lublinie

Jubileuszowy Koncert Galowy 35-lecia Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA” stał się spełnieniem kilkudziesięciu godzin przygotowywania nowych choreografii. W kwiatowo-szyfonowej scenerii, „Gamza” zaprezentowała kolejno widowiskowe show z musicalu „CHICAGO” i „MOULIN ROUGE” oraz premierowe odsłony „RAPSONDY IN BLUE”, „ORISHAS”, „TIME TO SAY GOODBYE”, „THE PHANTOM OF THE OPERA”, „HAPPY BIRTHDAY”.

Przez ponad 80 minut taniec królował na scenie, co chwilę zmieniając swój charakter, za pośrednictwem czterech składów Formacji. I, II i premierowa reprezentacja oraz „dinozaury” w atmosferze przyjaźni i wspomnień dawnych lat z wielkim tanecznym kunsztem pokonywali tremę przed kolejnymi odsłonami tańców standardowych i latynoamerykańskich.

...Nie żałuję, że namówiłam Piotra na salsę. Wprawdzie musiałam być w Polsce przez miesiąc, ale gdy dowiedziałam się, że są przygotowywane choreografie dla nas – „starych gamziaków”, powiedziałam że muszę zatańczyć...

W finałowej prezentacji na scenie brało udział 66 tancerek i tancerzy. Brawa, uśmiechy, łzy wzruszenia. Przemówienia, podziękowania, gratulacje, pamiątkowe zdjęcia. Władze Politechniki Lubelskiej, reprezentanci władz wojewódzkich i miejskich, ludzie kultury, zaproszeni goście, sympatycy tańca. Oni wszyscy uczestniczyli w Jubileuszowym Koncercie Galowym 35-lecia Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA”, który był także 15-leciem twórczej pasji kierownika artystycznego i choreografa.

Ci, którzy nie mogli osobiście uczestniczyć w Gali, przekazywali pozdrowienia z różnych stron świata.

...To bardzo miłe, że osoby, które wyjechały za granicę pamiętają o wspólnie spędzonych chwilach. Jeszcze bardziej budujący jest fakt rozwijania swoich zamiłowań, po zakończonych studiach. Dla mnie taniec jest sposobem na życie...

Piotr R. Mochol

Rektor prof. J. Kuczmaszewski gratuluje zespołowi pięknego jubileuszu

Tylko taniec i śpiew

A jednak nie tylko. W ciągu kilku miesięcy wydarzyło się tak wiele. Czas spędzony na zajęciach tanecznych, wokalnych, wspólnych spotkaniach i koncertach w Zespole Tańca Ludowego Politechniki Lubelskiej, wzbogacił nas o nowe doświadczenia i niezwykle przeżycia.

A oto kilka relacji członków zespołu:

Magda: To przypadek, zbieg okoliczności, że znalazłam się tutaj. Rozpoczęłam studia i ślęcząc nad książkami, zawiesiłam wzrok na ulotce, którą podrzuciła mi mama. Jej treść zaintrygowała mnie tak dalece, że odważyłam się tam pójść z koleżanką i dzisiaj już wiem, że to był wspaniały początek mojej cudownej przygody z tańcem podczas studiów. Odkryłam inny wymiar radości w gronie nowych przyjaciół. Śpiewamy, tańczymy. Nie wszystko od razu wychodzi, ale

systematyczne ćwiczenia przynoszą efekty. A ile było emocji na pierwszym koncercie! Pierwszy raz w życiu byłam ubrana w strój ludowy! Chatka Żaka, mnóstwo publiczności, światła..... trudno opisać, to warto przeżyć.

Kasia: Trzeba zwracać uwagę na sposób poruszania się, żeby ładnie wyglądać na scenie, unieść zrobić odpowiedni makijaż. Nie przypuszczałam, że taniec ludowy może przynosić tyle satysfakcji.

David: Świetna atmosfera! Cudowni ludzie, jak w rodzinie. Sympatycznie wspominam czas przygotowań do Świąt Wielkanocnych: dwa dni poświęciliśmy na dekorowanie sali. Efekt był zachwycający: stół pełen świątecznych potraw, wiosenna łąka a nad głowami fruujące motyle! I znalazłam tu swoją pierwszą miłość!

Sławek: Przyszedłem tu, bo przeczytałem plakat zespołu. I rzeczywiście wszystko się sprawdza...

Asia: Niedawno byliśmy na ślubie Mirka: szpaler tancerzy w strojach ułańskich, dziewczęta w długich, powiewnych sukniach. Pan Młody nie krył łez wzruszenia...

Dorota: (cytat z życzeń świątecznych) Dziękuję za życzliwość, która spotyka mnie z pani strony każdego dnia, dzięki temu mam siłę i energię, żeby uwierzyć w siebie i w to, że jestem w stanie coś osiągnąć.

W lipcu zorganizowaliśmy 5-dniowy obóz szkoleniowo-integracyjny: taniec, śpiew i wspólna zabawa.

Na ul. Okopowej 8 drzwi są otwarte dla studentów i pracowników Politechniki, a także dla wszystkich chętnych spoza tej uczelni. Koleżanko i kolego, jeśli jeszcze nie znalazłeś swojego sposobu na życie, zapraszamy do nas!

Zarząd Zespołu

Trochę podróży i ciągła praca

W lutym 2005 r. Grupa Tańca Współczesnego Politechniki Lubelskiej rozpoczęła nowy rok kalendarzowy zabawnym spektaklem „Zamieć albo bałwan czy gwiazda”. Spektakl przygotowany został specjalnie na trzeci już koncert karnawałowy dedykowany pracownikom Politechniki Lubelskiej. Prezentacja bardzo dobrze przyjęta przez publiczność dała początek sukcesom pierwszej połowy 2005 roku.

Marzec okazał się miesiācem wyróżnień.

Podczas Międzynarodowych Prezentacji Współczesnych Form Tanecznych w Kaliszu Grupa otrzymała główną nagrodę za spektakl „plepleJAdy” zrealizowany wspólnie z Lubelskim Teatrem Tańca.

Podczas uroczystych obchodów Międzynarodowego Dnia

Teatru, Grupa wspólnie z LTT otrzymała Medal Prezydenta Miasta Lublin za „organizację Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca oraz stworzenie w Lublinie ważnego na mapie kraju ośrodka teatru tańca”. Hanna Strzemiecka otrzymała Nagrodę Kulturalną Marszałka Województwa Lubelskiego: „za działalność

w dziedzinie upowszechniania teatru tańca”.

Nagrodzony w marcu spektakl „plepleJAdy” prezentowany był w kwietniu na Międzynarodowym Festiwalu Tańca „Free Dance” w Dniepropietrowsku na Ukrainie oraz w Centrum Kultury w Lublinie z okazji Międzynarodowego Dnia Tańca i w ramach IV Forum Tańca Współczesnego z udziałem gości z jednego z czołowych teatrów tańca z Holandii „Introdans”.

Czerwiec przyniósł Grupie ogromne owacje publiczności litewskiej za spektakl „Akrobaci, kwiaty i księżyc pomiędzy” na Festiwalu „Mariampolska Rampa” w Mariampolu na Litwie.

Spektakl ten prezentowany był również w lubelskiej Muszli Koncertowej w lipcu podczas wieczorów z tańcem z udziałem chińskiego zespołu Nai NI Chen.

A praca jest stałym elementem działalności GTWPL. Tancerze już od kwietnia pracują nad nowym pomysłem choreograficznym. Premiera zaplanowana została na listopad w ramach IX Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca, na rzecz których ogromna praca organizacyjna rozpoczyna się razem z początkiem roku kalendarzowego.

HaSt

Popstrykaliśmy

Pierwsza edycja Studenckiego Kursu Fotograficznego „Pstrykamy 2005” organizowanego przez Studencką Agencję Fotograficzną Politechniki Lubelskiej już zakończona. W sobotę 25 czerwca 2005 r. w klubie studenckim „Kazik” uczestnicy uczcili zakończenie kursu i odebrali dyplomy.

Kurs składał się z części teoretycznej (30 godzin) i praktycznej (15 godzin). Cykl zajęć rozpoczął 4 maja Wojciech Jargiło, kierownik działu foto Kuriera Lubelskiego.

Na pierwszym wykładzie pt. „Fotografia – hobby czy coś więcej?” przekonywał nas, że fotografia to coś więcej, niż tylko naciśnięcie spustu migawki w aparacie i że każdy z nas może poprzez fotografię pokazać swój świat. Na następnych spotkaniach dowiedzieliśmy się o sprzęcie fotograficznym i zasadach fotografowania. Wojtek zdradził nam także tajemnice robienia dobrych zdjęć oraz opowiedział o specyfice fotografii prasowej. Mikołaj Majda (Kurier Lubelski)

zaintrygował nas fotografią śledczą, Wojciech Pacewicz (Dziennik Wschodni) pokazał, jak wygląda praca fotoedytora. O tym, jak dokumentować piękno otaczającej nas przyrody mówił i pokazywał Tomasz Kiecana. O fotografii studyjnej i portretowej dowiedzieliśmy się od Andrzeja Rożka. Irena Nawrot-Trzecińska (Zakład Wiedzy Wizualnej UMCS) opowiedziała o dokumencie i portrecie w sztuce, a Leszek Mądzik (Scena Plastyczna KUL) o fotografii artystycznej. Na koniec Darek Guz przekazał nam najpotrzebniejsze informacje, jak pracować w ciemni.

Po zajęciach teoretycznych przyszedł czas na najprzyjemniejszą część kursu – praktykę. Uczestnicy wzięli aparaty do rąk i udali się do Muzeum Wsi Lubelskiej na plener. Ale fotografia to przede wszystkim praca z ludźmi, więc trzeba było spróbować najtrudniejszego – sfotografować modelki i modela na sesji fotograficznej. Kursanci musieli poradzić sobie z trzema rodzajami światła oraz z ustawieniem modeli na zaaranżowanym planie zdjęciowym.

Dużo frajdy sprawiło wywoływanie, a potem powiększanie własnych zdjęć w ciemni. Dla większości uczestników to pierwsze zetknięcie z tym magicznym, zapomnianym już prawie miejscem. Zakończeniem zajęć była wizyta w profesjonalnym studio fotograficznym.

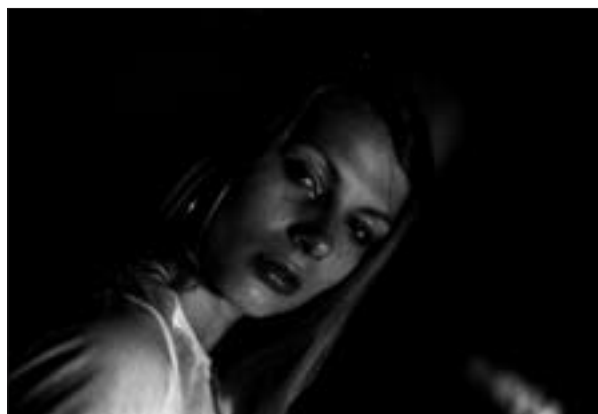
– *To była fajna przygoda, która bardzo wiele mi dała* – mówi Piotr Sabak, student PL.

– *Świetni wykładowcy, dobre zdjęcia, które cały czas oglądaliśmy – to pozwoliło nam obyć się z fotografią i sporo nauczyć. Najciekawsze były zajęcia praktyczne – przyznaje. – Mogłem po raz pierwszy popracować z modelkami, pierwszy raz także byłem w ciemni. Gdyby nie ten kurs, nie miałbym okazji chyba przeżyć tego wszystkiego.*

– *Całe przedsięwzięcie uważam za udane – mówi Kuba Krzysiak, kierownik Studenckiej Agencji Fotograficznej. – Był to debiut SAF PL FOTO TEAM w dziedzinie projektów szkoleniowych. Jeśli wśród społeczności akademickiej Lublina znowu dostrzeżemy zapotrzebowanie na kurs fotograficzny będzie nam znacznie łatwiej przygotować kolejne edycje „Pstrykamy”.*

Magdalena Korgól

Przygotowania do sezonu

Mijający okres był dla członków Yacht Clubu Politechniki Lubelskiej oraz dla wszystkich żeglarzy, czasem wyjątkowych przygotowań do sezonu. Pomimo tego, że większość klubowiczów miała sporo własnych zajęć, to udało nam się bardzo sprawnie przeprowadzić wiele imprez związanych z żeglarstwem.

Początek roku, pomimo śniegu i lodu za oknem, był dalszym ciągiem *bojeromanii*. Niejednokrotnie ślizgi po lodzie zajmowały nam całe weekendy. Dla niewtajemniczonych osób może się to wydawać stratą czasu, lecz dla *żeglarzy lodowych* były to kolejne etapy zdobywania nowych umiejętności i doświadczenia w prowadzeniu mknących po lodzie bolidów klasy *DN*.

Okres zimowy był poświęcony nie tylko żeglowaniu. Członkowie klubu zajmowali się wówczas także pracami remontowymi przy klubowym sprzęcie pływającym. Spo-

ro czasu i dużego nakładu pracy wymagało przygotowanie sprzętu do wiosennego i letniego żeglowania.

Pierwszym sprawdzianem wykonanych prac był wiosenny kurs żeglarski. Uczestniczyło w nim blisko 50 osób, z czego większość stanowili studenci naszej uczelni. Zmagania z nauką żeglarstwa trwały od połowy maja, a zakończyły się egzaminem na patent *żeglarza jachtowego* tydzień przed sesją. Dzięki zaangażowaniu wszystkich członków klubu znacznie powiększyliśmy grono lubelskich żeglarzy. Wyjątkowa atmosfera sprawiła, że kurs nie upłynął wyłącznie na szkoleniu, ale był to też okres bardzo miłych spotkań i wieczorów szantowych w siedzibie klubu nad Zalewem Zemborzyskim.

Zdobywanie umiejętności żeglarskich nie ograniczyło się wyłącznie do stopnia najniższego. Na wiosnę odbył się również kurs na patent *sternika jachtowego*. 12 osób stanęło do boju o uprawnienia dające możliwość samodzielnego pływania po morzu. Zajęcia te były bardziej wymagające w porównaniu z kursem na stopień *żeglarza jachtowego*, gdyż uczestnicy musieli zmierzyć się m.in. z takimi przedmiotami, jak: nawigacja, locja, meteorologia czy ratownictwo. W zdobywaniu wiedzy pomagali nam lubelscy kapitanowie jachtowi na czele z *Kapitanem żaglowca „Fryderyk Chopin” Panem Ziemowitem Barańskim*.

Ponadto kilku członków klubu uczestniczyło w kursie na *operatora łączności bliskiego zasięgu*. Od niedawna międzynarodowe przepisy wymagają, aby morscy żeglarze mieli uprawnienia na jachtowe radiostacje, zdarzały się bowiem przypadki niewłaściwego ich użytkowania. Dobra praktyka morska wymaga znajomości zasad posługiwania się takim sprzętem, gdyż ma to ogromne znaczenie dla bezpieczeństwa uczestników wypraw morskich.

Rejsów takich nie zabrakło również i w tym roku. Długi weekend majowy był dla nas okresem żeglowania po choro-wackim wybrzeżu Adriatyku. Był to jak zwykle wspaniały

wypoczynek przed nadchodzącą sesją. Zwiedziliśmy większość Adriatyku, od Zadaru w centralnej części Chorwacji, aż po Dubrownik na samym południu. Odpoczynek w upalnym słońcu, przy pięknej pogodzie, na jachtach wysokiej klasy jest niezapomnianą przygodą, którą warto przeżyć.

Żeglowanie po morzu nie ograniczyło się tylko do południa Europy. Kilku z nas odwiedziło także Bałtyk na lubelskim jachcie *S/Y Roztocze*. Pomimo tego, że rejs odbył się wiosną, kiedy jeszcze nie jest najcieplej, to nasza załoga trafiła na piękną pogodę porównywalną z tą, która była na Chorwacji. Tylko temperatura wody pozostawiała wiele do życzenia.

Oprócz żeglugi turystycznej i szkoleniowej byliśmy w tym semestrze zajęci żeglarstwem sportowym. W tym roku zainaugurowano cykl regat o *Grand Prix Zalewu Zemborzyckiego*. Na wiosnę odbyły się pierwsze trzy imprezy z tego cyklu – pozostałe planowane są jesienią. Sukcesem jest to, że nasze klubowe załogi startowały w każdych zawodach i zajmowały czołowe miejsca. Jedną z tych imprez były *Regaty o Puchar JM Rektora Politechniki Lubelskiej*, w trakcie których studenci mieli okazję zmierzyć się z grodem naukowym naszej uczelni, reprezentowanym przez współpracującego z nami od lat doktora Radosława Cechowicza. Doświadczenie i umiejętności regatowe pozwoliły

Radkowi pokonać nas. Mamy jednak nadzieję, że z roku na rok nasze umiejętności będą rosły i w końcu uda nam się dorównać Mu, a może nawet z Nim wygrać.

Opisywane wyżej regaty były jedną z imprez towarzyszących studenckim Juwenaliom, w przygotowaniu których nasz klub jak zwykle aktywnie uczestniczył. Podczas dni kultury studenckiej odbył się koncert szantowy zespołu „*Samhain*” połączony z oficjalnym rozpoczęciem sezonu żeglarskiego 2005. Gościliśmy przeszło 100 osób z zaprzyjaźnionych klubów żeglarskich. Ognisko, śpiewy i tańce trwały do wczesnych godzin porannych. Była to wspaniała zabawa, którą uczestnicy z pewnością wspominają do dziś.

Pomimo tego, że semestr letni dobiega końca, klub nadal będzie tętnił życiem. Na nadchodzące wakacje wielu z nas ma ciekawe plany związane z żeglarstwem. Między innymi, dzięki pomocy Pana magistra Grzegorza Stefanowskiego, będziemy walczyć o tytuł mistrzowski w XXIII Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych w Żeglarstwie w klasie Omega. Aby godnie reprezentować barwy naszej uczelni i mieć szansę na medalowe miejsce, potrzebny jest nam profesjonalny

sprzęt regatowy. Niestety, bez wsparcia finansowego sponsorów możemy mieć trudności ze zrealizowaniem naszych zamierzeń.

Oprócz planów sportowych mamy także plany turystyczno-rekreacyjne. Organizujemy bowiem rejsy morskie. W wakacje – Bałtyk z Zatoką Botnicką. Pod koniec wakacji – start 23 września – odwiedzimy akweny Adriatyku i Morza Egejskiego. Wszystkich zainteresowanych zapraszamy do udziału. Gwarantujemy niezapomniane przeżycia i udane zakończenie wakacji.

O wszystkich naszych planach i o aktualnych wydarzeniach z życia klubowego można przeczytać na naszej stronie internetowej pod adresem www.ycpl.prv.pl.

W imieniu całego zespołu Yacht Clubu Politechniki Lubelskiej wszystkich gorąco pozdrawiam i życzę udanych wakacji!

Wojciech Wójtowicz

Zagraj z najlepszym, czyli warsztaty perkusyjne z Tomkiem Łosowskim

24 kwietnia 2005 r. Ten dzień klub „Kazik” i lokalna, lubelska społeczność muzyczna zapamięta bardzo długo.

Zarząd klubu „Kazik” (Marcin Szaszko, Szymon Hatała) wraz ze Studencką Agencją Fotograficzną (Kuba Krzysiak, Lech Wójcik) zorganizował warsztaty perkusyjne. Nie byłoby w tym nic ciekawego, gdyby nie fakt, że gościem i zarazem prowadzącym warsztaty perkusyjne był najlepszy polski perkusista – Tomasz Łosowski (www.tlosowski.republika.pl). Legenda wśród muzyków młodego pokolenia, człowiek czyniący ciężką pracę „sidemana” u boku takich jak: Pilichowski, Raduli, Kukulska, Kowalska, Orange Trane, Janson i wielu, wielu innych. Posiadający dorobek artystyczny w postaci 27 płyt, kontraktów z głównymi światowymi producentami czynieli perkusyjnych, pałek, muzycznych opakowań transportowych, godnie reprezentujący firmę Tama. Rozmowy z Tomkiem rozpoczęły się już w styczniu 2005 roku, po kilku tygodniach obie strony doszły do po-

i techniki Tomka był także Pan Zbigniew Zastawny – kierownik zespołów muzycznych Politechniki Lubelskiej.

Wieczór pełen był atrakcji. Wernisaż fotografii SAF’u. Tomek prowadził warsztat, grał swój solowy koncert. Ci,

Od lewej: Marcin Szaszko (gitara basowa), Tomek Łosowski (Perkusja). Podczas wykonywania utworu Basstalk
Fot. Kuba Krzysiak/SAF

Od lewej: Marcin Szaszko (Przewodniczący NZS PL, kierownik Klubu Kazik), Szymon Hatała (z-ca kierownika klubu), Tomasz Łosowski (po udanym występie)
Fot. Ł. Sachadyn/SAF

rozumienia. Tak Tomek Łosowski pewnej pięknej niedzieli pojawił się w „Kaziku” i „ziemia się zatrzęsała”. Oniemiała publiczność śledziła każdy jego ruch i z osłupieniem słuchała każdego dźwięku. Pod ogromnym wrażeniem talentu

którzy mieli do mistrza pytania, za swoją odwagę byli nagradzani produktami firmy Aquarian (dzięki uprzejmości firmy Malko z Poznania). Atmosfera była iście rodzinna, miło i przytulnie. Na koniec oczywiście Jam Session. Tomek wraz z Marcinem Szaszko, kierownikiem klubu „Kazik” oraz Pawłem Nadolskim wykonali popisowy utwór grupy PiErDWA-Basstalk. Później jeszcze kilka jazzowych standardów. Po tym występie pałeczkę przejęli znani lubelscy muzycy: Krzysztof Kuligowski, Grzegorz Kuligowski, Szymon Hatała i wielu innych. Impreza została uwieczniona na filmach SAF’u, wspaniale zdjęcia wykonali: Kuba Krzysiak i Łukasz Sachadyn. Po tym wieczorze jest co wspominać.

Klub „Kazik” planuje więcej takich imprez i warsztatów.

Marcin Szaszko

AKADEMICKI ZWIĄZEK SPORTOWY

... i wakacje

Dnia 18 czerwca 2005 r. KU AZS PL z ZŚ ASZ oraz Lubelskim Klubem Karate Tradycyjnego przygotowali i uczestniczyli w III Akademickich Mistrzostwach Polski w Karate Tradycyjnym Lublin '05.

Nasza drużyna w klasyfikacji ogólnej zajęła I miejsce na 20 drużyn startujących. Zawodnicy AZS-u zdobyli najwyższe trofea I i II miejsce w kumite mężczyzn (walki) oraz I i II miejsce w kumite kobiet (wakli).

W sumie drużyna z naszej uczelni zdobyła 2 złote medale, 2 srebrne oraz 6 brązowych.

Inne sekcje również wyjeżdżały na mistrzostwa i turnieje, gdzie dzielnie reprezentowały Politechnikę zajmując czołowe lokaty:

- taekwondo Grzegorz Keler III miejsce na MP Szkół Wyższych w Krakowie (trener sekcji KU AZS PL);
- koszykówka II miejsce w Lidze Międzyuczelniane w Lublinie.

Serdecznie zapraszamy wszystkich chętnych do czynnej działalności w naszych

licznych sekcjach. Będąc członkiem sekcji sportowych można uczestniczyć w:

- akademickich rozgrywkach ligowych organizowanych na terenie Lublina,
- lidze TKKF np. Koszykówka Mężczyzn,
- Lidze Okręgowej np. Piłka Ręczna Mężczyzn,
- Mistrzostwa Polski Politechnik – prawie każda dyscyplina.

Ze sportowym pozdrowieniem

Zarząd KU AZS PL

Nasz adres:

Akademicki Związek Sportowy
KLUB UCZELNIANY Politechniki Lubelskiej
ul. Nadbystrzycka 36B, 20-618 Lublin
tel. (0 prefix 81) 53-230-95 w. 19
e-mail: kuazspl@wp.pl

Marcin Lewczak

Dobre występy kick-bokserów Politechniki Lubelskiej

W pierwszym półroczu 2005 roku udział w zawodach rozpoczęliśmy od udanego startu w turnieju kick-boxingu w Węgrowie w dniu 5 marca w wersji semi- i light-con-

Tomasz Borowiec w walce (MPW – 2.04.2005 r.)

tackie. W wersji semi- Tomasz Borowiec i Kamil Łuczkiwicz zajęli III miejsca w kategorii wagowej do 69 kg i zakwalifikowali się na Mistrzostwa Polski. W wersji light-contact Artur Flis zajął I miejsce w kategorii wagowej do 63 kg, a Tomek Borowiec III miejsce w kategorii wagowej do 69 kg.

W dniu 2 kwietnia po raz czwarty z rzędu nasz Klub zorganizował w hali sportowej PL **Mistrzostwa Polski Wschodniej Kick-Boxing Light-contact** będące jednocześnie II turniejem eliminacyjnym. W zawodach dobrze reprezentowało nasz Klub 8 zawodników i 1 zawodniczka. **Artur Flis** w kategorii wagowej do 63 kg zajął I miejsce w turnieju i Mistrzostwach. Artur jako jedyny wygrał obydwie turnieje, został **Mistrzem Polski Wschodniej** oraz najlepszym zawodnikiem Mistrzostw. **Tytuły Wicemistrzów** zdobyli **Tomasz Borowiec i Kamil Łuczkiwicz** w kat. wag. do 69 kg oraz **Sylwester Protas** w kat. wag. do 94 kg. Bardzo dobrze spisała się debiutantka – **Karolina Brodzik** w kat. wag. –55 kg, która stoczyła emocjonującą, bardzo dobrą walkę ze swoją przeciwniczką, zajmując ostatecznie III miejsce.

W dniach 30.04 – 1.05 w Węgrowie braliśmy udział w Międzynarodowym Pucharze Polski w wersji light-contact. Najlepszy wynik osiągnął **Jacek Puchacz**, który zajął **II miejsce** w kategorii najcięższej (+94 kg), a **III miejsce** zajął **Adam Pietroniuk** w kat. do 94 kg. Po wszystkich eliminacjach na Mistrzostwa Polski, które odbędą się w październiku br. zakwalifikowali się: **Artur Flis**, **Tomasz Borowiec**, **Kamil Łuczkiwicz**, **Sylwester Protas**, **Adam Pietroniuk**, **Jacek Puchacz** oraz mają możliwość wystąpić: **Karolina Brodzik** i **Natalia Pietrzyk**.

Tradycyjnie z okazji święta na Politechnice Lubelskiej w dniu 13 maja w hali sportowej PL wykonaliśmy pokaz kick-boxingu oraz elementów samoobrony.

W dniach 13-15 maja w Koszalinie w Otwartym Pucharze Polski Kick-Boxing Full-Contact, bardzo dobrze zaprezentował się **Tomek Borowiec** zajmując **II miejsce** w kat. wagowej do 67 kg. W drodze do finału Tomek pokonał dwóch przeciwników, a finał nieznacznie przegrał z zawodnikiem gospodarzy.

Ostatnimi zawodami przed wakacjami były Mistrzostwa Polski Juniorów i Młodzieżowców w wersji full-contact, które odbywały się w dniach 3-5 czerwca w Brzezinach. Rewelacyjnie walczył tam **Kamil Łuczkiwicz**. Debiutując w tej formule wśród Juniorów wygrał dwie pierwsze walki przed czasem już w pierwszej rundzie, a w finale w 3-rundowym pojedynku pokonał zdecydowanie utytułowanego zawodnika z Częstochowy i został **Mistrzem Polski Juniorów** zdobywając **złoty medal** w kategorii wagowej do 67 kg. Wśród młodzieżowców również dobrze zaprezentował się debiutant **Przemysław Węgrzyn**, który zdobył **brązowy medal** w kategorii wagowej do 63,5 kg.

Zapraszamy do aktywnego uczestnictwa w zajęciach kick-boxingu już po wakacjach.

Kamil Łuczkiwicz po zwycięskim pojedynku (MPW – 2.04.2005 r.)

www.skbb.pollub.pl

Tadeusz Poljański

TEKSTY NAPISALI LUB OPRACOWALI DO DRUKU:

Hanna Aleksandrowicz, kierownik artystyczny Zespołu Tańca Ludowego
Elżbieta Anasiewicz, kierownik Biura Rektora i Organizacji Uczelni
Wiesława Banachewicz, starszy wykładowca ze stopniem dr, Katedra Konstrukcji Budowlanych, WIBiS
Grażyna Borecka, wykładowca, Katedra Matematyki i Geometrii Inżynierskiej, WIBiS
Marcel Bouzein, student WZIPT
Agnieszka Buksińska, studentka WZIPT
Halina Cap, sam. referent, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Lucjan Cholewa, adiunkt, Katedra Geotechniki, WIBiS
Iwona Czajkowska-Deneka, rzecznik prasowy
Marta Drozd, specjalista, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Marzenna Dudzińska, prof. nadzw. PL, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Leszek Gardyński, adiunkt, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Elżbieta Gontarz, specjalista, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Monika Jakubiak, starszy referent, Biuro Karier Studenckich
Piotr Kacejko, prof. nadzw., Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń, WE
Anna Kędzierska, Koło Naukowe Menadżerów
Beata Kijak, sam. referent, Biuro Współpracy z Zagranicą i Badań Naukowych
Tomasz Klepka, adiunkt, Katedra Procesów Polimerowych, WM
Jan Kolano, prof. nadzw. PL, Katedra Napędów Elektrycznych, WEil
Magdalena Korgól, SAF PL
Agnieszka Krupa, Samorząd Studentów PL
Katarzyna Krygier-Durakiewicz, młodszy bibliotekarz, BG
Elżbieta Krzemińska, kierownik Chóru Akademickiego PL
Tomasz Kusz, specjalista, Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych, WM
Elżbieta Lewandowska, samodzielny referent, Biuro Współpracy z Zagranicą i Badań Naukowych
Marcin Lewczak, prezes KU AZS PL
Grzegorz Łagód, asystent, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Paweł Łukawski, Koło Naukowe Menadżerów
Aleksandra Matyjaszczyk, bibliotekarz, Biblioteka Główna PL
Piotr Mochol, kierownik artystyczny Formacji Tańca Towarzyskiego PL „GAMZA”
Magdalena Mordel, Koło Naukowe Menadżerów
Irmina Pater, specjalista, Katedra Podstaw Konstrukcji Maszyn, WM
Małgorzata Pawłowska, adiunkt, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Tadeusz Poljański, prezes Sportowego Klubu Kick-Boxing PL
Stawomir Przyłucki, adiunkt, Katedra Elektroniki, WE
Magdalena Rogalska, adiunkt, Instytut Budownictwa i Architektury, WIBiS
Anna Rudawska, asystent, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Jolanta Sadowska, specjalista, WIBiS
Tomasz Sadowski, prof. nadzw. PL, Katedra Mechaniki Ciała Stałego, WIBiS
Marcin Saszko, kierownik klubu „Kazik”
Krystyna Schabowska, adiunkt, Katedra Podstaw Konstrukcji Maszyn, WM
Jolanta Słoma, starszy wykładowca ze stopniem dr, Katedra Matematyki i Geometrii Inżynierskiej, WIBiS
Henryk Sobczuk, prof. nadzw. PL, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Grzegorz Softykiewicz, Koło Naukowe ABIK
Henryka Stryczewska, dyrektor Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEil
Hanna Strzemińska, kierownik Grupy Tańca Współczesnego PL
Zbigniew Suchohab, asystent, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Anna Szafranek, adiunkt, Katedra Technologii Chemicznej, WIBiS
Edward Spiewla, profesor, Instytut Fizyki, WZIPT
Barbara Tymicka, sam. referent, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Mirosław Wendeker, profesor, Katedra Silników Spalinowych, WM
Wojciech Wójtowicz, Yacht Club PL
Anna Wysocka, asystent, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Tomasz Zminda, Koło Naukowe Menadżerów

„Biuletyn Informacyjny Politechniki Lubelskiej”

wydaje Politechnika Lubelska za zgodą rektora
 Adres redakcji: Politechnika Lubelska,
 ul. Nadbystrzycka 38d, 20-618 Lublin
 tel. 538-11-08, fax 532-26-12

Rada Programowa

mgr Marta Bijas, dr hab. inż. Piotr Kacejko, prof. PL (przewodniczący),
 dr inż. Magdalena Rzemieniak, dr hab. inż. Barbara Surowska, prof. PL,
 dr hab. inż. Bogusław Szmygin, prof. PL

Zespół redakcyjny

mgr Iwona Czajkowska-Deneka (redaktor naczelny),
 mgr Katarzyna Krygier-Durakiewicz, mgr Anna Polnik

Stali współpracownicy

dr inż. Jerzy Montusiewicz, dr inż. Stawomir Przyłucki,
 dr inż. Magdalena Rogalska, dr inż. Anna Rudawska,
 mgr Krystyna Wojciechowska, mgr inż. Anna Wysocka

Zdjęcia: Hanna Celoch, Paweł Luty, Piotr Wołoszyk, archiwum

Wykonanie: „ARTEM”, <http://www.artem.pl>

Nakład: 500 egz.

Numer zamknięto 15.07.2005 r.

Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych
 oraz zastrzega sobie prawo ich skracania i redagowania.

Uroczysta promocja doktorska

**JUBILEUSZ 40-LECIA
WYDZIAŁU INŻYNIERII BUDOWLANEJ I SANITARNEJ**